

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Juel, Teckla.

Titel | Title:

Paa Skraaplanet : Sex Fortællinger.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1891

Fysiske størrelse | Physical extent:

178 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

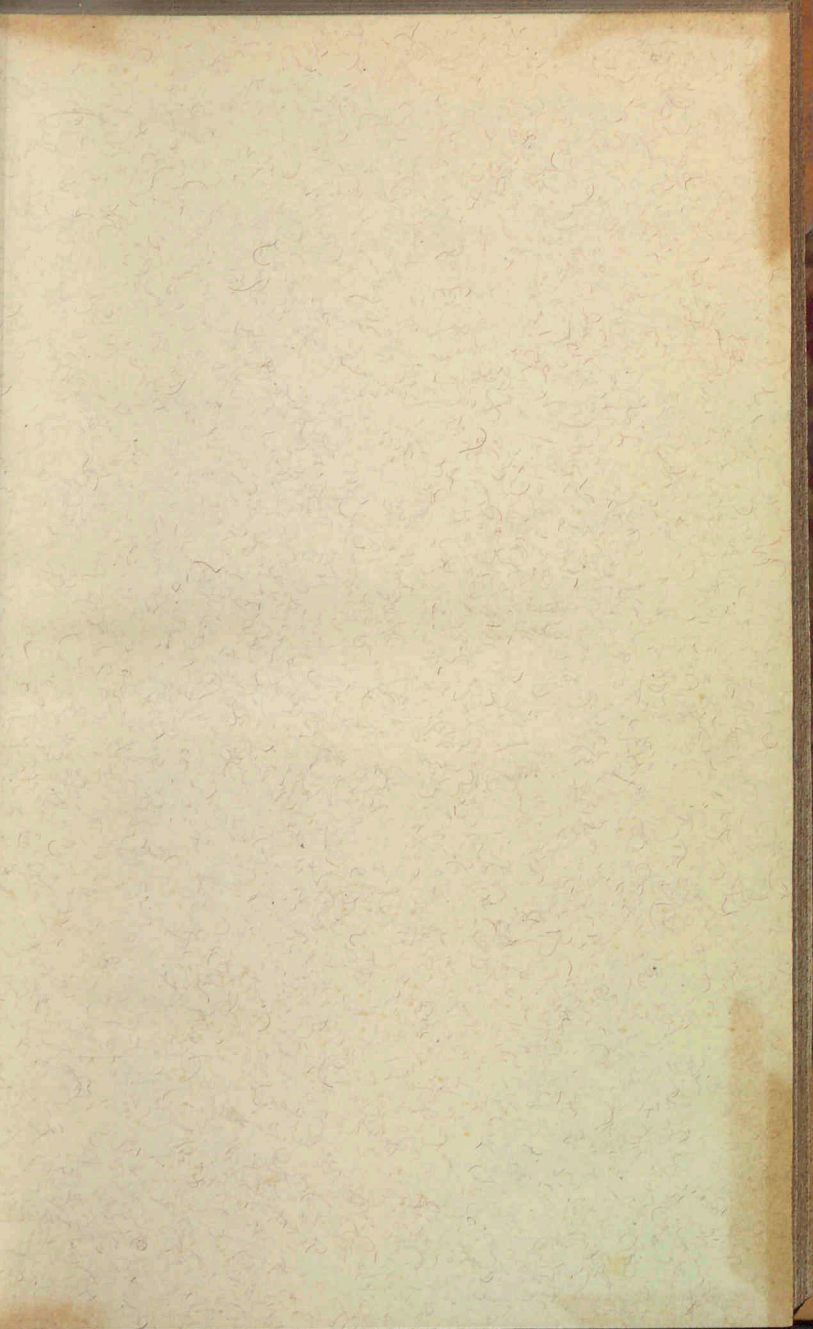
57-195-

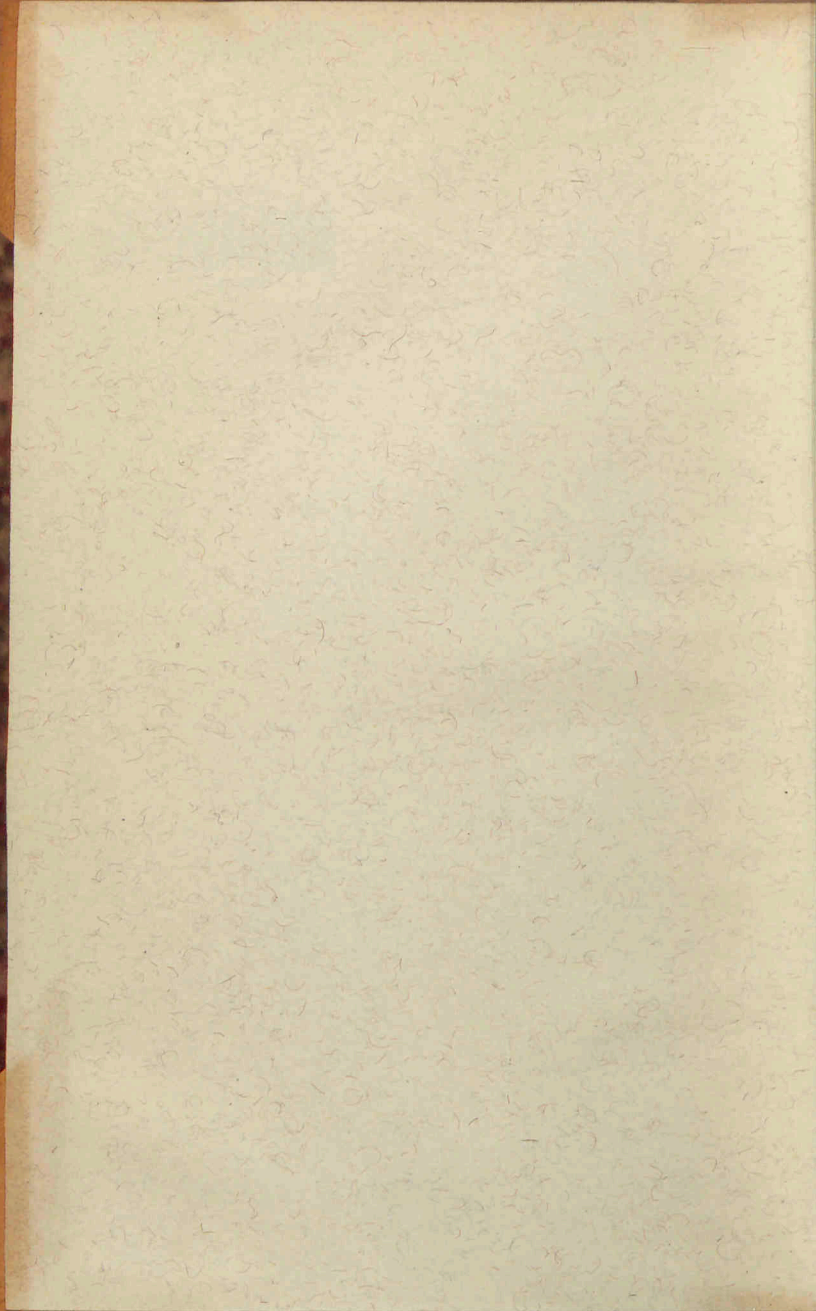
Det Kgl. Bibliotek

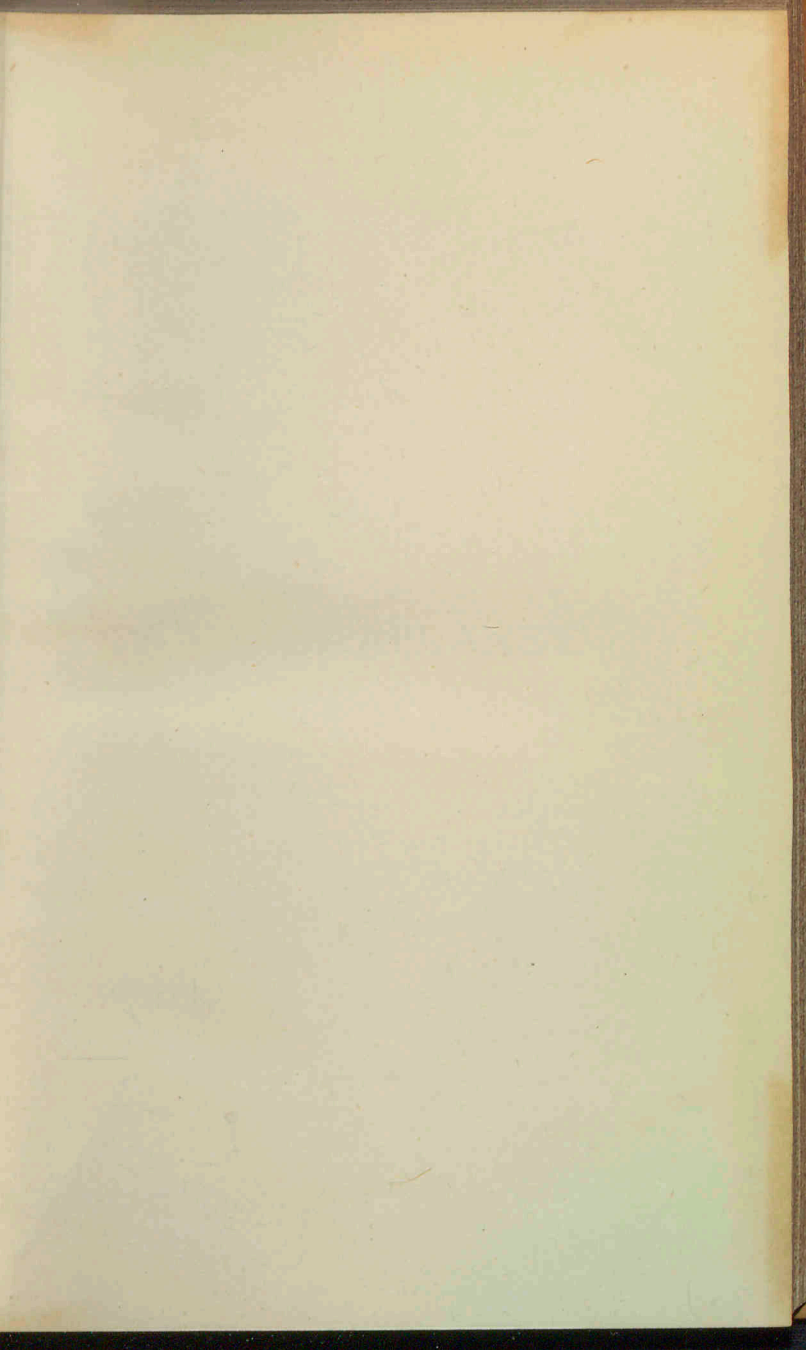

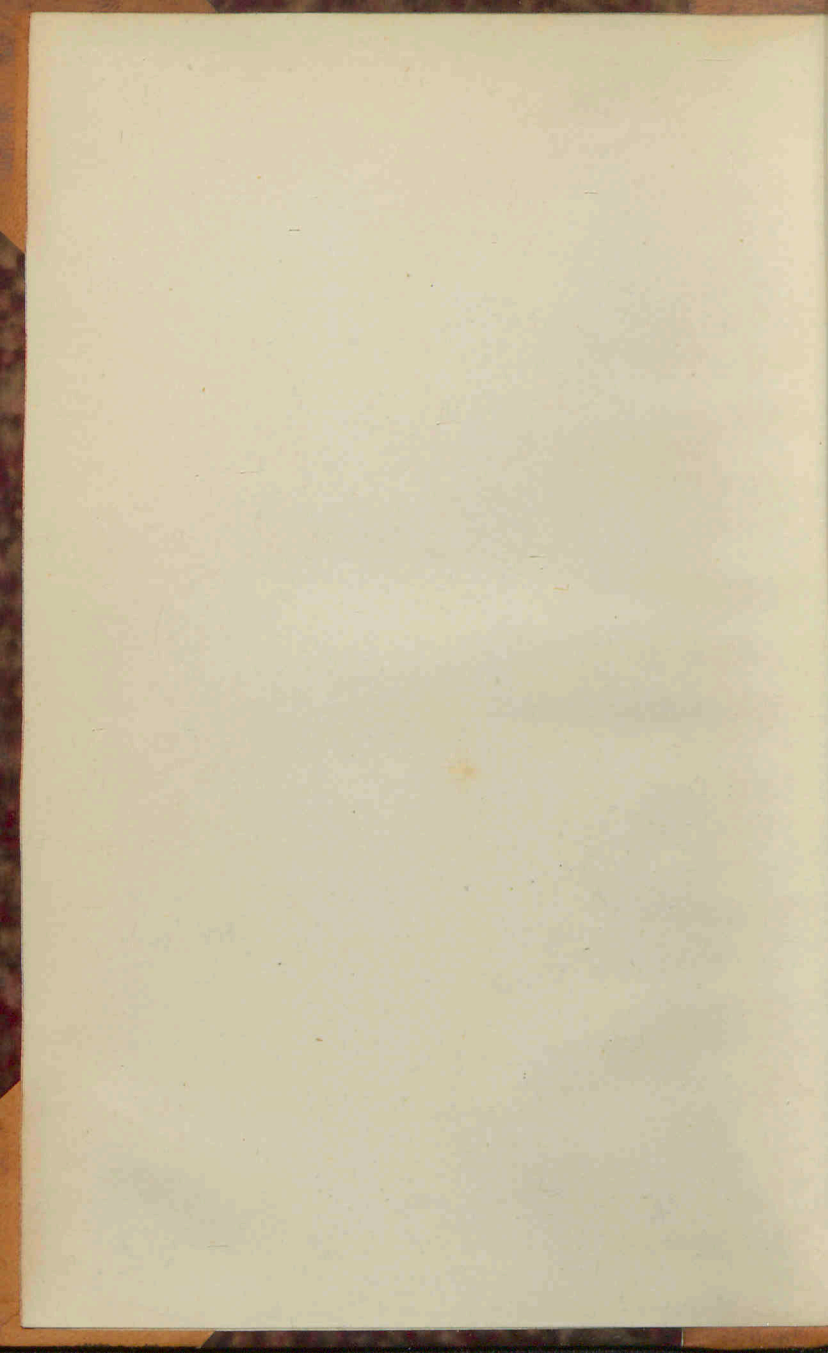
130025488416

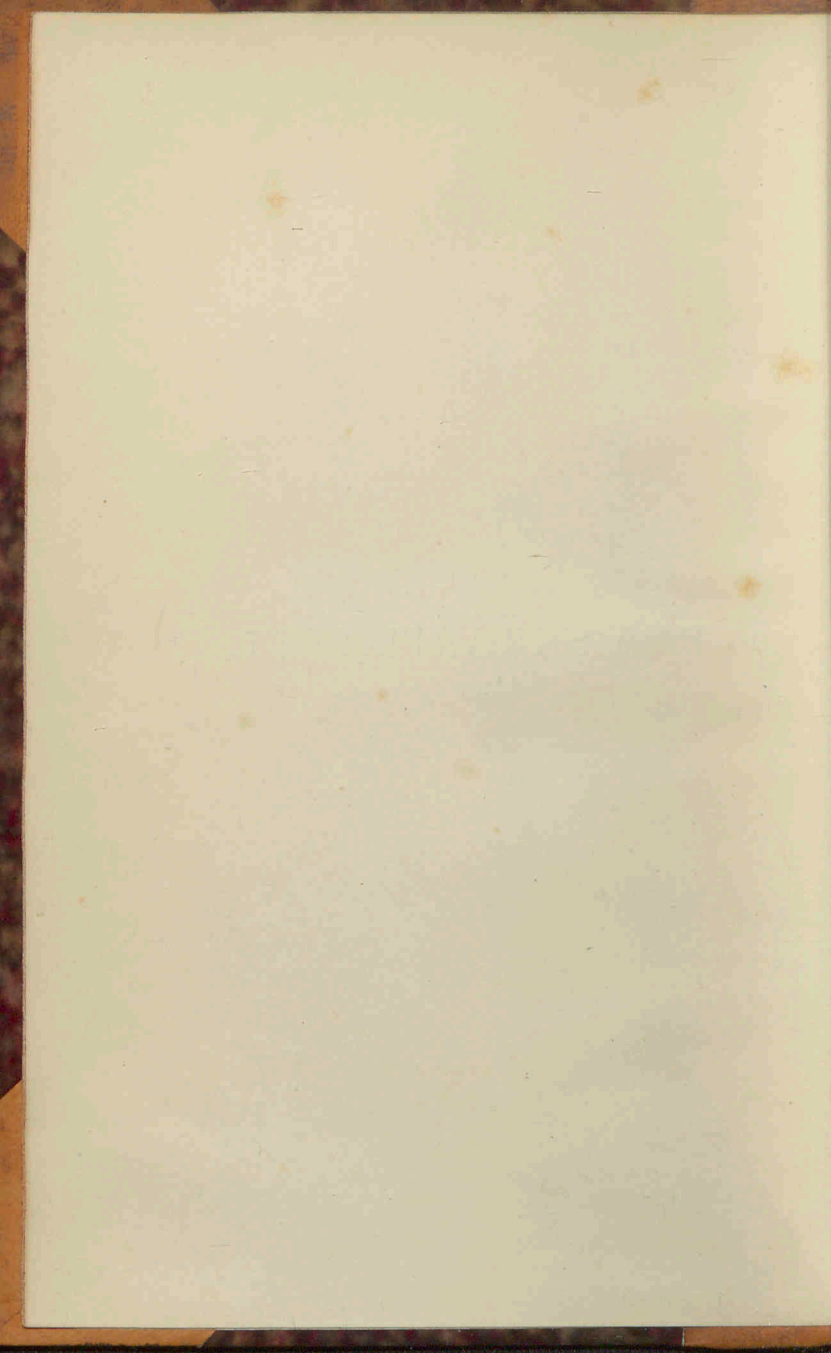

PAA SKRAAPLANET.

PAA SKRAAPLANET.

SEX FORTÆLLINGER

AF

KARL KRONE

(TECKLA JUEL)

(Forf. til: Planterens Datter, Hans Lindberg m. m.).

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF J. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL.

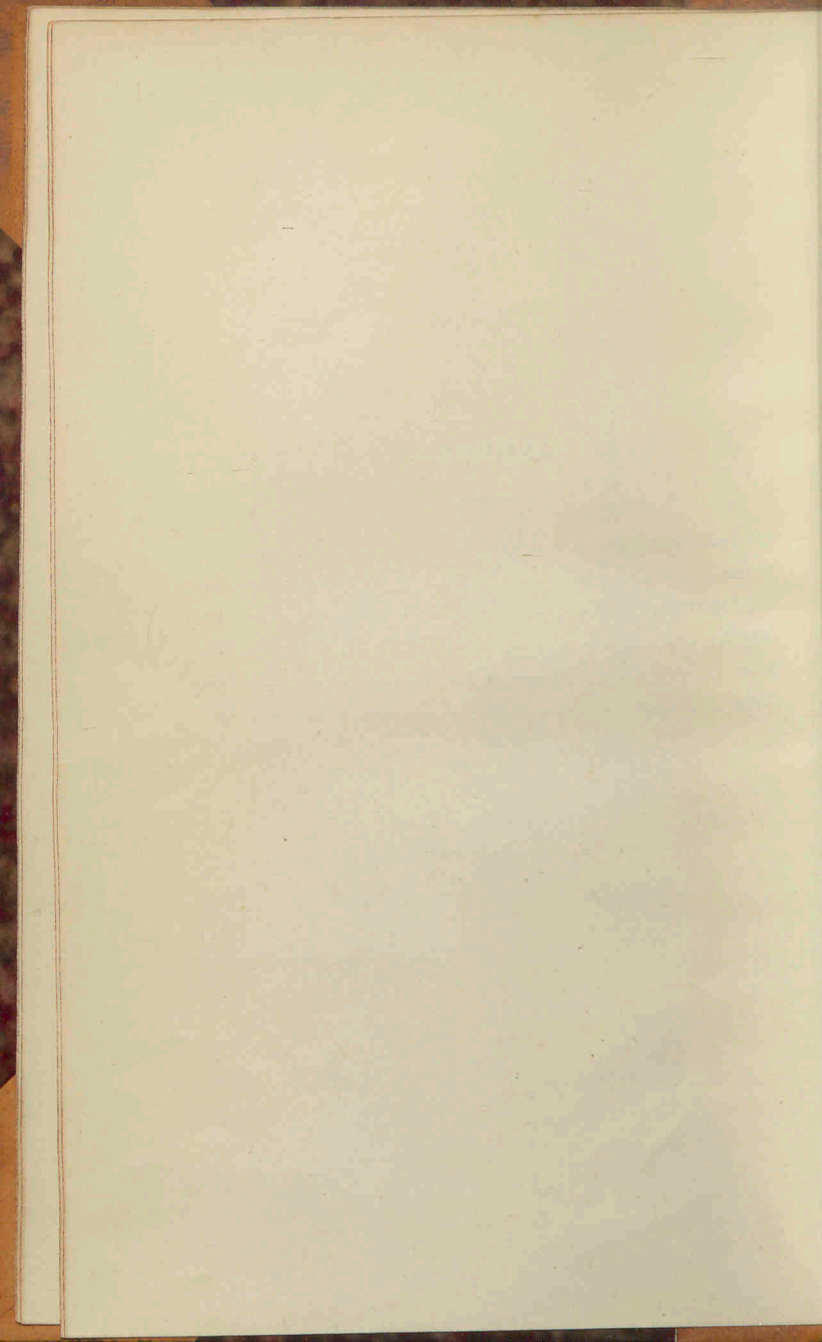
TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1891.

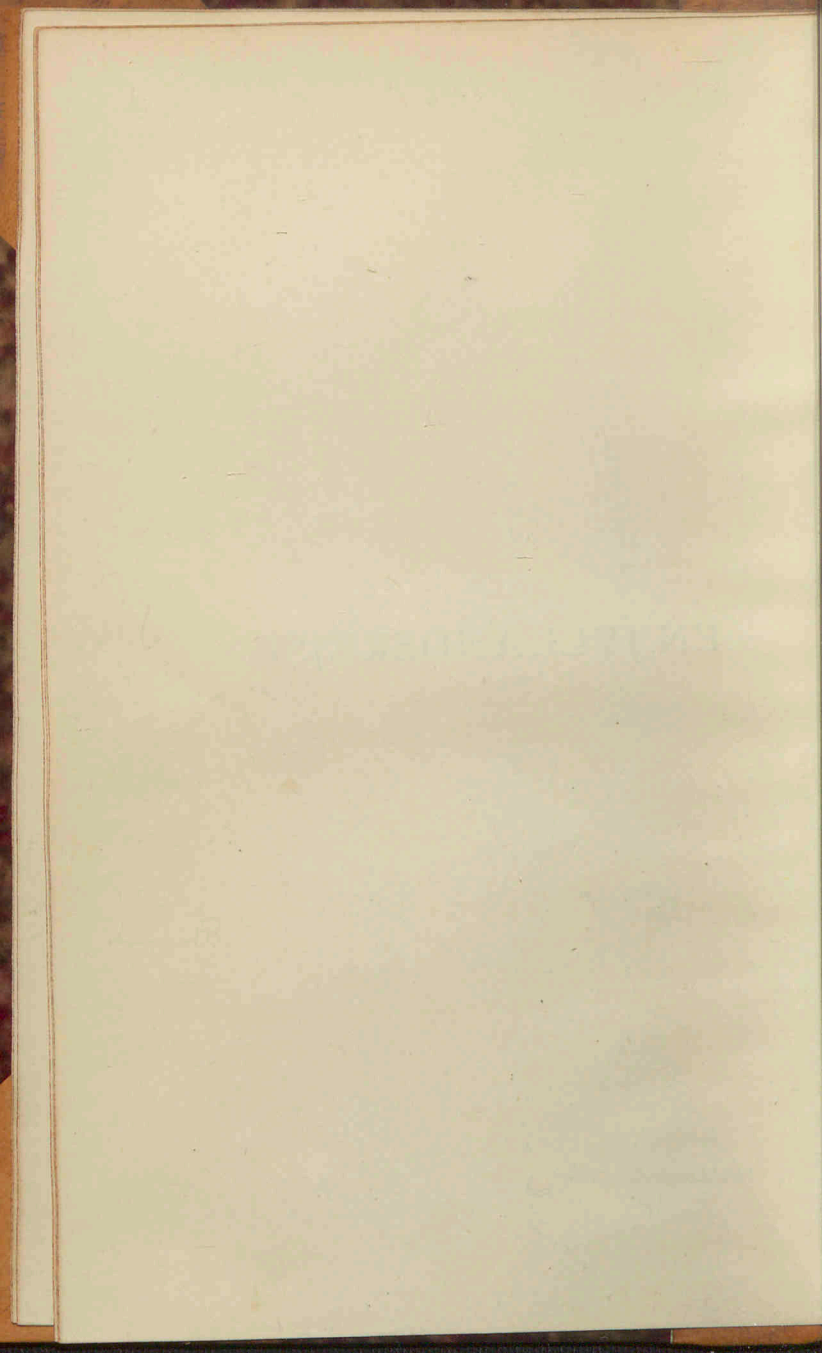

INDHOLD.

	Side.
En Jyllandsrejse	1.
Fluen	35.
Brudegaven	59.
Aaget	105.
Kun	121.
Guld	161.

EN JYLLANDSREJSE.

Da jeg var en Dreng paa en tolv Aar, besluttede min Tante at gøre en Rejse. Hun havde nemlig været syg i længere Tid — efter hvad hun selv sagde — og paa Grund heraf gav vor Huslæge hende det Raad at tage til Søs.

»Rejs!« sagde han. »Men rejs over Søen; Søluften vil styrke Deres Bryst. »Rejs!«

»Rejse?« spurgte Tante forskrækket. »Men naar jeg nu ingen har at rejse til?«

»Aa, Fanden heller! Saa besøg én eller anden Gæstgivergaard i Sverige, Norge, Grønland, eller hvor Pokker, De vil, naar De blot kommer til Søs.« Han tog sin gamle graa, buglede Hat og gav den et Slag i Pulden, saa dens bjærgformige Højde forvandlede sig til en beskeden Dal. — »Naa, ingen Betænkeligheder! Om fjorten Dage skal De være undervejs. Ikke en Skefuld Mixtur, ikke en Pille, ikke et Pulver fra min Haand! Søen, det er alt!«

Og den elskværdige Pritzel gav Dalen fra

neden af et Puf, saa den atter forvandlede sig til et Bjærg.

Han gik. Tante sukkede og kastede Blikket gennem Vinduet med et sygeligt Smil, mens jeg tænkte — Børn ere smaa Granskere: »Mon Doktor Pritzel ikke er ked af hendes evige Jeremiader? Mon han ikke vil tage sig en Ferie?»

Tante tænkte ogsaa, hun tænkte, til hun græd — Herre Gud, hvorfor mon Kvinderne har saa let for Taarer! Er det maaske af den Grund der findes saa faa smukke Øjne?

Hun græd, hun sukkede og gik hen til Kommoden; jeg vidste, hvad det betød: Pillerne i den grønne Æske blev tagne frem, tre, den ene efter den anden puttede i Munden, og hun sagde med svag Stemme: »Pér!»

Det var mig! Pér, er det ikke et smukt Navn? Det minder saa vemodig om Poul.

»Pér!« gentog Tante med lidt mere Kraft i Stemmen. »Spring ud til Jomfru Pimpermille og bed hende komme ind saa hurtig som mulig!«

Springe ud til Pimpermille! Hvor de gamle dog altid har lette Ben at lade de unge løbe med! — Jomfru Pimpermille bode i Blaagaardsgade, vi i Toldbodgade, og nu skulde jeg springe der ud.

Jeg tog min Hue. Jeg vil ikke paastaa, mine Bevægelser lovede Tante et heldigt Udfald af den paafølgende Springtur; jeg véd, jeg trak paa Lem-

merne som den jyske Bonde, naar han betænksom siger, kløende sig bag Øret: »N—e—i, A hv—i—l i—t!« Men hun havde dog Mod at tilføje:

»Paa Hjemvejen springer du ind til Gamél og køber en Fjerding nymalede Bønner. Bageren maa du heller ikke glemme« — det var mærkelig, som hendes Stemme tog til i Styrke, alt som Doktor Pritzel kom længere bort fra Huset — »du kan købe for sexten Skilling Boller. Saa, spring nu!«

Hun aabnede Døren og puffede mig ud, skønt jeg maa tilstaa, jeg gjorde mig saa tung som mulig.

Jomfru Pimpernelle var Stiftsdame, det vil sige, hun bode i Stiftelsen for gamle Jomfruer, der som bekendt ligger i Blaagaardsgade. Søde Pimpernelle! Jeg faar Taarer i Øjnene, naar jeg tænker paa dit lille firkantede Tørklæde med de gule Blommer i den røde Bund; hvor tit har mit Blik med stille Vemod og inderlig Deltagelse hvilet paa disse blege Runddele, der mindede om sygelige Æggeblommer! Og din Strikkepose! Hvor jeg havde Interesse for den ovale Snusdaase, som gemtes i den; dens Laag var smykket med en barhalset Jomfru med hørgule Krøller, samt smaa perleformede Øjne. Hvor hun var sød! Kun kan jeg huske, det gjorde mig ondt for hende om Vinteren, især

da jeg var mindre; jeg var bange for, hun skulde fryse om de bare Skuldre. —

Men over alle disse søde, lyse Minder er jeg lige ved at glemme Pimpernille selv! Jeg sprang altsaa ud til hende efter Ordre, og til Lykke for Tantes Taalmodighed fandt jeg hende hjemme; det var for Resten intet nyt. —

»Pimper«, sagde jeg, for jeg var en doven Knægt og sparede derfor »nille« — »Tante vil tale med dig. Vi havde nemlig drukket dus i en Kage, hvorfor jeg til mine Kammerater kaldte hende Duskagen.

»Hvad siger du, Pér! Men er det nu ikke igen et af dine egne Indfald? Er det nu ogsaa sandt?« Hun tog Hornbrillerne af Næsen, og da mit Ansigt tydelig nok viste, at jeg ikke var stemt til at have Indfald, lagde hun dem fra sig paa Bordet. »Naa, saa er det bedst jeg kommer i Tøjet«.

Jeg vidste, hvad det betød; jeg havde jo sét det saa tit: Naar Pimper skulde ud, havde hun den Vane fra Top til Taa at tage rént Tøj paa; dermed mener jeg fra inderst til yderst. — Nu havde hun kun ét Værelse, og da jeg var tolv Aar, mente hun, det ikke var rigtig passende at lade mig være Vidne til denne Metamorphose; derfor krøb hun op i en stor gammel-dags Himmelseng med Kattunforhæng; dette

trak hun tæt sammen, og der gjorde hun sit Toilette, ikke uforstyrret — saa havde jeg ikke været Pér Hammer — nej, jeg løftede Forhænget snart ved den ene, snart ved den anden Ende af Sengen, hvilket fremlokkede det ene Skrig efter det andet fra Pimpers Rosenlæber . . . Og dog tror jeg, det morede hende; jeg siger det ikke bestemt, men jeg syntes, hun var lige som lidt fornærmet, naar jeg havde forsømt min Skyldighed. Denne Dag lod jeg hende dog mod Sædvane have Fred, hvorfor hun ogsaa steg frem fra det Kattuns Forhæng med en Krølle paa Næsen.

Hvor hun var smuk? Hvor hun kunde have gjort en Mand lykkelig; men Mændene ere alt for beskedne; de lod hende gaa.

»God Dag, Jomfru Pimpermille?« Tante rejste sig halvt fra Sofaen med et mat Smil. Gud bevare mig for at sige noget ondt om hende; hun har været mig i Forældres Sted; men i al Fortrolighed, jeg har en Anelse om, at hendes Svaghed bestod i fine Fornemmelser, det var fornemt at være sygelig . . . Naa, hun er da hverken den første eller sidste, der har haft den Grille, og derfor sagde hun med mat Stemme: »God Dag, Jomfru Pimpermille!«

»God Dag, Madam Hammer!« Pimpernelle overgav Hatten og Tørklædet, som hun — i forbigaaende sagt — allerede havde taget af paa Trappen, til min specielle Varetægt.

Nu kom Mette med Maskinen. — Mette hørte med til Møblementet i mit Barndomshjem, og hun var stum som dette; jeg har ikke hørt hende sige ti Ord om Dagen... hvor vil jeg hen, ikke fire; og dog kunde hun godt gøre sig forstaaelig, ligesom Tantes gamle Lænestol, der strakte Armene ud og sagde — Værs'god!«

»Værs'god!« sagde Mettes blanke Kinder, da hun satte Maskinen paa Bordet; og Pér, den godmodige Dreng, begyndte at trakte Kaffen. —

Imidlertid lugtede Tante til en Flakon, lukkede Øjnene, sukkede og lænede sig tilbage paa Pudsen, medens Pimpernelle i al Beskedenhed satte sig lige over for hende. Den Fløjels Pose blev aabnet, Kortene tagne frem — Snusdaasen ej at forglemme — Kortene bleve blandede, og saa gik det for sig, det Damerne nok véd: »En, to, tre! En, to, tre! — Min Sanden, ligger De ikke paa en Sørejse! En, to, tre! En, to, tre! Min Gud, tror jeg ikke, der ligger Forlovelse til Dem! — Sex, syv, otte! Bedste Fru Hammer, De bliver gift endnu en Gang, ja, min Sanden gør De saal«

Jeg kunde give en lang Beskrivelse af denne

Spaascene; men det vil jeg ikke; som jeg alt har sagt, jeg var en doven Dreng, og mærkelig nok, den Sygdom har ikke forladt mig som Mand. Ét vil jeg kun tilføje, og det er, at før Jomfru Pimperville forlod os den Aften, havde Tante besluttet at rejse; hvad enten det nu var i Haab om Forlovelsen, eller ej — rejse skulde vi. Hvor Doktor Pritzel blev glad, den rare Mand, da han hørte det! Han var nu altid saa deltagende. —

Vi skulde til Jylland, til Moster Else i »Vasken«. »Vasken« er en Kro, der ligger mellem Aarhus og Randers. Naa, det er klart som Solen, at Tante ikke fortalte til nogen, at Moster Else var »Vaskens« Herskerinde . . . nej, Tak, det kunde ikke harmonere med det fine, det fornemme System, Tante havde dannet sig som Maal i Livet; derfor blev Else ved Hjælp af den kvindelige Fantasi — hvem har ikke sét Prøver paa den! — til Proprietærenke; »Vasken« forvandlede sig til en lille Herregaard og Køkkenhaven med det ene Pæretræ til en stor Skov. Det ene maa jo passe til det andet. Else Basse blev, som en Følge heraf omdøbt »Elsa Basé . . .« Der maa være Orden i alt.

Pimperville hjalp os at pakke ind, derfor fik hun Tantes aflagte Chignon som et lille Er-

kendtlighedsbevis. Den var rigtignok sort og Pimpertilgul; naa, hvad, man maa tage Verden, som den er! Variation er jo dens Løsen, og Pimpertil varierede i Farverne. —

Paa Toldboden stod alle vore Venner. Jeg havde ogsaa sagt mine Skolekammerater til; vi rejste nemlig en Søndag. Ikke én af Drengene udeblev; de svingede med Huerne og raabte Hurra, da de saa' min grønne Kasket — Tante sværmede for grønt.

»Hurra!« svarede jeg og rejste mig i Vognen —
»Hurra, Drengel!«

Først blev Tante bange; siden græd hun af Stolthed og Rørelse.

Nu kom Afskedsscenen. Hun gik fra Favn til Favn, det fik aldrig Ende med Jomfruerne og Madammerne — ja, for den Gang fandtes der endnu saa ringe Skabninger! Hvorledes skulde det have gaaet mig, om jeg ikke havde haft mine Drengel! Hvor vi gjorde Nar! Men til sidst gik det ud over mig selv; de spurgte, om Pimper var min Tante; det ærgrede mig, jeg havde jo endnu den Gang ikke sét Moster Else. — »Er I gale, Drengel«, sagde jeg, »det er jo Duskagen!«

»Duskagen! Hurra for »Duskagen! Længe leve Madam Hammer!«

»Tak, I brave Drengel!« sagde Tante rørt, i

det hun dukkede frem af den sidste Omfavnelse, »Gud være med eder alle!« Hun svajede ned i Baaden, der var sendt i Land, for at føre os om Bord paa »Experimentet«, en Skonnert, der skulde bære vore kostbare Personer til Jyllands grønklædte Kyster, — til Moster Else i »Vasken«. —

Det var Midnat. Det knagede og bragede i Master og Sejl. Vi laa stuede i den snævre Kahyt, to i hver Køje. Fire Køjer og otte Personer i et Rum ikke større end Tantes grønne Hattekasse. Hun havde faaet en Smedemadam til Køjekammerat; det smagte ikke rigtig hendes svage Nerver. Jeg havde faaet Madammens Søn — vi delte Familien — en ækel rødhaaret Pebling paa otte Aar ... Og de fire andre! — Der var to unge Jomfruer, der skulde over at prøve deres Lykke i Jylland, og to gamle dito.

Det var nydelige Toiletsccener for en Yngling som mig at være Vidne til. Hvor interessant, naar de to Madammer og fire Jomfruer begyndte at berede sig til Søvnens Komme; naar de graa, de gule, de brune og sorte Haarfylder løstes ud af deres Fængsel, for atter at snurres op i en Top og puttes under Natkappen. Natkappen — her dvæler min Tanke med stille Vemod. Hvor forskellig i Form og Størrelse kan en

saadan ikke være! Peblingen — er det ikke mærkeligt? — laa med et lignende Futteral, formodentlig for at bevare sit røde Haar. Hvor han lignede sin Mama! Det var hendes Kinder, hendes Øjne, hendes Mund . . . ja, han var »a chip of the old block!«

Det maa ikke undre nogen, at vi var ti Dage paa Rejsen, eftersom vi de ni krydsede mellem Kastrup og Trekrøner. Tak! Tantes svage Bryst fik saamænd Tid til at komme sig i Søluften. Aldrig har jeg sét hende saa flink til Bens, eller hørt hende tale saa stærkt som den Gang, og det til Ære for Peblingen. Den lille Djævel hed for Resten Povl; ja, Pér skulde nok være saa heldig at finde sin Povl! — Men han var hende en haard Nød at knække; snart red han paa hendes Koffert, snart paa hendes Hattkasse, snart stjal han hendes Pebermynter, snart hendes Likør; og Madammen? hun nøjedes ikke med Likøren alene — men, lad det nu være godt!

Jeg havde det, der var bedre at more mig over; den ene af de unge Jomfruer og Styrmanden fride til hinanden; hvem af dem, der havde begyndt, véd jeg ikke; men da Kvinden — det véd vi alle — er Nummer ét — er det et Fingerpeg her. — Den anden Jomfru, der var Kusine til den første, led af Misundelse; hun gik og svandt hen som Dug for Solen, medens

de to ældre Piger følte Forargelse og slog Krøller paa Næsen.

Jeg pustede til Ilden paa alle Kanter, til der udbrød en Revolution, farligere end den meget berømte franske, om end ikke saa blodig i sine Følger. Nu blev »Experimentets« Befolkning delt i 3 Partier; jeg var neutral og hørte til dem alle... naa, den Slags Folk findes der flere af! Men det nytter intet; jeg vilde gjerne opsætte det endnu en Tid; dog — hvorfor ikke lige saa godt løbe som krybe til det... Vi kom til Jylland; vi tog Afsked med vore medrejsende — Vorherre være hos dem og lade dem finde, hvad de søge! Vi beredte os — ja, nu kommer det slemme — til at køre til Moster Else i »Vasken«.

»Hvor skal vi faa en Vogn fra?« spurgte Tante Kaptajnen, før vi gik fra Borde.

»Tag en Postvogn!« lød Svaret.

Naa, hun besluttede altsaa at tage en Postvogn, vi havde jo endnu to Mil til vor glædelige Bestemmelse, og hun var igen kommen i sit svagelige Hjørne fra samme Stund, vi satte Foden paa det tørre.

Paa Postgaarden traf vi en fornem, ældre Herre; han skulde ogsaa have Befordring, og da han hørte, vi skulde samme Vej, tilbød han os Plads i sin Vogn.

Tante tog glad derimod. En dyb Rødme farvede hendes Kinder; Øjet søgte uvilkaarlig — jeg siger uvilkaarlig, jeg vil paa ingen Maade forurette hende — ned paa den fremmede Herres højre Haands Guldbrand . . . Den var uden Smykke, ingen Ring straaled fra dens Hvidhed . . . Hun trak et dybt Suk; Tanken fløj med blide Vingeslag til Pimpernelle i Blaa-gaardsgade.

»Til hvilken Gaard agter Fruen sig?« spurgte den fremmede, der benyttede Tiden, medens Hestene bleve spændte for, til at lære sit ny Rejseselskab nærmere at kende. Jeg aabnede Munden — undertiden kunde jeg være ret tjenstvillig — og begyndte paa: »Va . . .«, men Tante trykkede »sken« tilbage i min Hals ved at lægge Haanden med en hurtig Bevægelse paa min Mund og sige: »Glem ikke, Pér, at tie, naar ingen spørger dig! Jeg agter mig til . . . til . . .«

Den fremmede fik Tid til at skjule et ganske lille Smil i sit lange graa Skæg, medens hun betænkte sig paa, hvor hun egentlig agtede sig hen. At det ikke var til »Vasken«, det er begribeligt.

I det samme kom to Mænd forbi det aabnstaende Vindue. Den ene sagde: »Paa Skærmunkegaard, hos Justitsraad Tidsell!«

Den ængstelige Spænding i Tantes Ansigt

forsvandt; det var som et Lys gik op for hende: »Til Skærmunkegaard!« fór det ud af hende som en Raket, og et lettende Suk sneg sig over hendes Læber.

»Til Skærmunkegaard! Det var som Pokker! Hm! det er heldigt, min Rejse har netop samme Maal. Naa, der er Vognen!«

Han greb Tantes skælvende Haand, for at hjælpe hende op, og det kunde hun sandelig ogsaa trænge til; hun var bleven ligbleg af Angest, og Benene vaklede under hende. Ja, det var en net Forlegenhed, hun der havde bragt os i; hvad skulde vi nu gøre!

Vognen rullede afsted, nærmere og nærmere kom vi Maalet, det ulykkelige Maal. »Hvad skal vi gøre?« spurgte jeg hele Tiden mig selv. »Hvad skal vi gøre?« spurgte hendes blege Kinder og blaa Læber... Hvad om vi havde holdt os til Sandheden?

»Tidsel hører altsaa ogsaa til Deres Venner?« spurgte den fremmede med et skævt Sideblik til Tante.

»Nej... jo, jo!«
»Sig før Sandheden!« hviskede jeg og puffedede hende i Siden.

»Er du gal, Dreng! Ti stille!« jeg fik Puffet tilbage med Renter.

»En prægtig Familie!« vedblev han, der ikke

syntes at have lagt Mærke til denne lille Familietvist. »Hvad siger De om Fruen? Er det ikke en flink Kone?«

»Fortræffelig ... udmærket!« nikkede Tante halv død.

»Og den lille Klaudine, hvad siger De om hende?«

»Mageløs ... det er et nydeligt Barn.«

»Barn! Hm! Ja, for Gud er vi jo alle Børn. Dog synes jeg næsten, det er for meget at kalde en Pige paa halvtreds et Barn ... Naa, lad gaa! Men hvad mener De om Johan Peter? Ha, ha, ha! Johan Peter, den Skælm!«

»Aa, godt, ret godt.« Hun syntes dog, hun maatte tilføje lidt mere: »overordentlig godt.«

»Saa? Det var som Fanden! Det er første Gang, jeg hører nogen synes godt om Johan Peter paa saa mange Maader. Ha, ha, ha! Hvor har De gjort Justitsraad Tidsels Bekendtskab — hvis det ikke er ubeskedent?«

Jo, det var meget ubeskedent; men Tante prøvede dog paa at fremstamme: »Jeg ... jeg ...« saa fik hun et voldsomt Hosteanfald og jeg et Anfald af Medfølelse; jeg var dog egentlig den eneste mandlige Beskytter, hun havde i denne Verden. »Det er godt,« tænkte jeg, det skal hun føle; galt er det, værre kan det ikke blive. Lidt mér eller mindre gør intet, naar man først

er begyndt at lyve.« Efter at have gjort dette dydige Raisonnement, faldt jeg ind:

»Tidsel er en Halvfætter til Tante!«

»Det var som Fanden!« mente den fremmede og greb i sit Skæg. »Maa jeg saa udbede mig Fruens Navn? Tidsel er min bedste Ven; det vil være mig en Glæde at gøre hans Kusines Bekendtskab.«

»Mit Navn?« Tante saa' spørgende paa mig; som alle Kvinder overgav hun Magten i den stærkeres Haand, og at jeg var den stærkeste, havde hun jo faaet Bevis paa i dette Øjeblik.

»Fru Hammer!« sagde jeg og løftede paa Kasketten.

»Hammer?« ... den fremmede, eller nu maa jeg vel kalde ham vor Ven, thi fremmed var han os desto værre ikke længer, greb i sit Skæg. »Hm! Det Navn har jeg ikke hørt omtale. Naa, hvad synes De saa om Tidsels Søster? Er hun ikke underlig?«

»Underlig! Jo, jo, det er sandt!« Tante fik atter et Hosteanfald.

»Hør, Klaus, stands, naar vi kommer til »Vasken«, sagde vor Ven til Kusken. »Naa, saa det finder De ogsaa. Hvor længe er det siden, De saa' Deres Halvfætter?«

»Sex Aar!« svarede jeg.

»Sex Aar!« ... Du er en flink Dreng, der

godt forstaar at svare. Hvad Pokker, Klaus, har vi allerede »Vasken« der! Kør ind i Gaarden; jeg vil tale med Mo'er Else.«

O, havde Doktor Pritzel, havde alle Madamerne og Jomfruerne sét vor Indkørsel i »Vaskens« rummelige Gaard! — Else, Moster Else, du maa ikke blive vred, naar du læser disse Linjer; jeg forsikrer dig, det er den rene Sandhed, mit Hjærte bankede som en Tromme, da mit Øje faldt paa Herregaarden med de skinnende hvide Mure, paa Møddingen, der hævede sig i en truende Pyramide, befolket af en Mængde Høns og Ænder, og paa dit røde Ansigt bag de smaa grønne Ruder — og Tante, der holdt saa meget af grønt!

»Vov, vov, vov!« halsede en stor Lænehund og løb, som var den besat, om sit Hus, indtil den endte paa dets Tag. Det var Rinaldo.

Nu kom Moster Else selv frem paa Dørtærskelen med Hænderne i Siden og med en Holdning, der sagde: »Her maa og skal Skabet staa!«

»God Dag, Else!« raabte vor Ven og sprang af Vognen for at tale nærmere med det smukke Billede i Dørrammen. Det var Signalet for Tante: »Pér!« hun rejste sig hurtigt. »Vi maa ned, vi maa skjule os!« Hun havde allerede

stukket det ene Ben ud af Vognen og var lige ved at lade det andet gaa samme Vej, medens jeg stod oprejst og ventede paa at følge hendes Exempel — det begyndte oprigtig talt at blive os vel varmt der inde; men, o, Sorg og Skuffelse! Der kom han tilbage, skød venlig Tantes buttede Ben igen ind i Vognen og sagde:

»Naa, nu skal det ikke vare længe, før vi er paa Skærmunkegaard.«

Og hun! Halv afmægtig sank hun tilbage paa Sædet; der var et Udtryk i hendes Ansigt, der sagde: »Jeg giver fortabt, jeg overlader mig til min ulykkelige Skæbne!« Hun sukkede og lukkede Øjnene, for ikke at se Virkeligheden.

Atter samlede jeg mit Mod, atter vilde jeg frelse hende: »Jeg maa bede Dem, min Herre« — jeg gjorde Stemmen saa kraftig som mulig — »jeg maa bede Dem . . . min Tante er syg; hun er ikke i Stand til at fortsætte Rejsen; hun maa først hvile ud i denne Kro . . . jeg maa bede Dem, min Herre . . . jeg maa virkelig bede Dem om at komme af Vognen.«

»Ja, jeg er syg, jeg maa af,« hviskede hun med tilkæmpet Mod.

»Paa ingen Maade, Justitsraad Tidsels Halvkusine overnatte i »Vasken«. For Pokker, nej! Det passer sig ikke; vi er jo strax paa Skær-

munkegaard. Se, de hvide Mure til venstre er Maalet for vor Rejse. Kør til, Klaus!»

Han skelede fælt til stakkels Tante. Hvor hun var lidende! Ja, det var første Gang, jeg med Sandhed kunde sige, hun var det.

En lille Forklaring skylder jeg min Tante at give her over hendes Fortid, en Forklaring, der maaske kan undskylde hende lidt i de ikke alt for strænges Møning.

Hun havde saa godt som opdraget sig selv. Begge hendes Forældre døde, da hun var et lille Barn; en gammel Tante tog hende i Huset og lod hende passe sig selv. Senere blev hun gift med salig Hammer, en Olding, der — efter hendes Mening — noget vel sent gjorde hende til en af Romanlæsning forskruet Enke. Lad det være hendes Undskyldning. Min Undskyldning er den, at jeg var opdraget af hende.

»Kør til, Klaus!»

Tante fór op ved ethvert af disse Udraab, og jeg stemmede Benene fast mod Vognbunden, som om jeg paa den Maade kunde faa Kjøretøjet til at staa stille. »Rul, rul, rull!» sagde det over Stenbroen, og vi holdt foran en stor hvid Bygning.

Det er umuligt at give en Beskrivelse af hendes døende Træk i dette Øjeblik. Selv gjorde jeg Mine til at skjule mig under Vogn-

sædet. I et Nu stod vor Ven paa Stenbroen; snart havde han løftet hende ned og baaret hende ind i en rummelig Forstue, og der stod hun skælvende og bleg som en Koldfeberpatient og stirrede med vildt Blik fra den ene Dør til den anden, som ventede hun: »Nu aabner den sig, nu kommer de alle, Johan Peter, Klaudine og de øvrige.«

Tavs stod jeg ved hendes Side: bleg og skælvende som hun fulgte jeg hendes Blik fra Dør til Dør; men lukkede bleve de. Herren være lovet!

»Maa jeg bede dem træde ind!« sagde vor Ven. »Jeg skal strax være hos dem.«

Vi traadte ind; men Vorherre véd, hvorledes Benene kunde bære os. Saa meget véd jeg, jeg havde en Fornemmelse af, at det ikke var mine Ben, saa underlig stive og ubevægelige som de vare.

»Sæt Dem, Fru Hammer,« sagde vor Ven, da han lidt efter traadte ind. »Det gør mig ondt at maatte være Overbringer af den Hjobstidende, at Justitsraad Tidsel med hele sin Familie rejste, efter hvad Folkene sige, herfra i Gaar Morges og bliver borte i otte Dage; men jeg tænker, vi nok skal faa Tiden til at gaa, til de komme tilbage. Jeg er som hjemme her, og De naturligvis ikke mindre som Halvkusine til

Husets Herre. Jeg har givet Ordre til at bringe Deres Koffert og Kasser op paa Nummer syv; de Værelser, véd jeg, bliver gjerne beboede af Tidsels paarørende, naar de gæste ham.«

Tante sukkede dybt. En Sten var falden fra hendes Hjærte. Otte Dage — hvilken Salighed; nu gjaldt det kun at finde paa noget for at komme bort før den Tid.

»Det er første Gang, De besøger Deres Fætter?« spurgte han.

»Ja!« svarede hun med lidt mer Fasthed i Stemmen, medens jeg med sikre Trin — jeg begyndte nemlig at føle mig meget vel i min nye Stilling som Medlem af Justitsraad Tidsels Familie — spaserede rundt i det rummelige, smukt udstyrede Værelse og med Kenderblik betragtede de kostbare Malerier paa Væggen.

»Tillad mig da i de otte Dage, han er fraværende, at indtage hans Plads, jeg haaber, De ikke skal blive utilfreds med mig. Maa jeg først og fremmest præsentere mig for Dem, jeg er Kammerraad Villing, og maa jeg dernæst sørge for Deres Bekvemmelighed? De trænger til Hvile — De sér meget anstrængt ud.«

Han saa halvt medlidende paa Tantes lidende Skikkelse. »Hm!« han ringede.

En net Pige traadte ind og saa' spørgende paa ham.

»Før Fru Hammer og hendes Neveu til deres Værelser og sørg for, at bringe nogle Forfriskninger op til dem. Jeg overlader Dem nu til Hvile efter Rejsen — God Nat! I Morgen haaber jeg, Fru Hammer igen er rask. For Pokker, det glæder mig at have gjort Deres Bekendtskab!«

Det lille Smil gled igen ned i Skægget, og Tante og jeg absenterede os, det bedste vi kunde.

Aldrig saa snart var vi blevne ene paa vor Lejlighed, der bestod af to Værelser, som stødte op til hinanden, før hun lukkede Døren i Laas og kastede sig hulkende paa Sengen:

»Pér, Pér, det bliver min Død! Jeg overvinder det aldrig!«

»Ja, nu er det for sent,« svarede jeg gnavent, »det skulde du have tænkt paa før.«

»Pér, vi maa flygte i Nat!«

»Flygte! Og skulde vi saa lade alt vort Tøj i Stikken? For det kan vi da ikke slæbe med.«

»Det faar at være, Pér, du kan da nok vide, vi ikke kan blive her og oppebie Familiens Tilbagekomst. Gud, hvor jeg er ulykkelig! Havde jeg blot Pimpernille!«

»Pimpernille! Jo, det var rigtignok rart,« mente jeg, som var stegen betydelig i min egen Agtelse ved de smaa Bidrag jeg havde givet

Tante i vor store Forlegenhed. »Det er jo netop Pimper, der er Skyld i det hele. Havde hun ikke spaaet om den tossede Forlovelse, saa . . .«

»Hør, Pér, tror du, du kan finde Vejen til »Vasken«?»

»Det kan jeg sagtens; men det gaar ikke an saaledes at løbe bort over Hals og Hoved; man kunde jo rent ud tro, vi var Tyve . . . Tænk, om de satte efter os og lod os arrestere! Nej, Tak! Vi har otte Dage at løbe paa, i den Tid maa vi sagtens kunne frelse os ud af det. Du kan jo i Morgen sige til Villing, at du kun har bestemt at blive her i fire Dage, og at du nødvendigvis maa tilbage til København.«

»Gud velsigne dig, Pér, for dit Raad!« Tante faldt mig om Halsen og græd Glædestaarer paa min Skulder. »Det vil jeg gøre; ja, jeg vil sige, jeg paa ingen Maade kan blive længere end fire Dage; var det ikke fire Dage? Men, Pér, hvis de nu kom tilbage inden den Tid? Var det dog ikke klogest, om vi gik strax og lod Tøjet i Stikken?»

»Nej, paa ingen Maade!« sagde jeg bestemt. »Nogle Dage maa vi blive; man maa da ogsaa holde lidt paa Æren. Hvad vilde Kammerraad Villing tænke? Hvad vilde . . .«

»Du har Ret, Pér!« sagde hun, og et

haabefuldt Smil spillede om hendes Læber. »Du har Ret, nogle Dage maa vi blive.«

O, du slemme Pimpernelle! Dig har jeg en Høne at plukke med.

Næste Morgen kom. Solen tittede gennem Vinduet. »God Morgen!« sagde den.

»God Morgen!« nikkede jeg igen og sprang ud af Sengen. Hvor mit Værelse var prægtigt! Her kunde jeg leve og dø; det var noget andet end »Vasken«. Min Læbe fortrak sig haanligt.

Tante kom fuldt paaklædt ind.

»God Morgen, Pér! Sidder min Kjole godt?« Hun drejede sig rundt. »Naa, Pér, du siger intet!«

»Aa, jo, den sidder ret godt!«

»Ret godt — ikke mer? Skulde jeg maaske tage den røde paa?«

»Det kommer ud paa ét!«

Det bankede paa Døren. Hun lukkede op.

»Jeg skulde spørge om Herskabet vil have Te op, eller kommer ned?« spurgte Pigen fra om Aftenen.

Tante saa' paa mig. »Herskabet!« gentog hendes Blik triumferende. »Hvad mener du, Pér?«

»Tak, nu kommer vi strax«, sagde jeg med et lille Hovedkast; jeg havde jo intet Skæg at trække i.

»Pér!« raabte Tante, da vi blev ene. »Jeg faar aldrig Mod til at gaa ned. Tænk, om de kom, mens vi sad ved Bordet!« —

»Men det gør de ikke«, svarede jeg bestemt og lagde Haanden paa Laasen. —

»God Morgen! Hvorledes har de haft det efter Rejsen, bedste Fru Hammer?«

Det var Kammeraad Villing, der modtog os i Spisestuen.

»Tak, meget godt!« svarede Tante.

»Udmærket godt!« tilføjede jeg.

»Vil De ikke, gode Fru Hammer, indtage Fru Tidsels Plads i Familiens Fraværelse. Ja, bliv ikke vred, at jeg er saa hjemme i deres kære Fætters Hus, for Pokker, naar Sandheden skal frem, saa er han ogsaa min Halvfætter; altsaa kære Kusine, vil De overtage Værtindens Rettigheder? En Kop Te fra Deres Haand maa smage fortræffelig«.

Hun tog rødmende Plads foran Tebakken. Kammeraadten satte sig lige over for hende, og jeg posterede mig foran en dejlig nybagt Søsterkage; jeg har altid haft sand Interesse for deslige Frembringelser.

»Hvad skal vi more os med i Dag?« spurgte

vor — ja, det fandt jeg nu — Busenfreund.
»Jeg kunde have Lyst til at foreslaa Dem en lille Køretur i Omegnen«.

»O, hvor dejligt!« raabte Tante, der mér og mér glemte sin vanskelige Stilling i det Tidselske Hus. »Hvor skal vi køre hen?«

»Hvor hen? Hm! han saa' smilende ned paa sin Tallerken. »Jeg tænker, min Ven, Tidsel, vil finde Behag i, at jeg forekommer ham og præsenterer Dem for hans nærmeste Familie. Lad mig se, vi kan jo begynde med hans Kones Broder, Proprietær Hansen; ja, De har da hørt ham omtale? Det er en prægtig Mand, hele Familiens Stolthed.

»Jo, jeg kender ham nok«, stammede hun og fik et Anfald af sin gamle Frygt; »men jeg forsikrer Dem — De maa nu ikke tro, jeg er lunefuld — men jeg er pludselig bleven saa syg, jeg kan ikke tænke paa at køre ud i Dag. Dertil kommer, at jeg kun kan blive her fire Dage . . . var det ikke saadan, Pér?« Hun gik rent fra Koncepterne; thi hun hørte med frygtelig Klarhed en Vogns Buldren over Stenbroen. Var det ikke saadan, Pér?« hun stirrede med vidt opspilede Øjne i den Retning, hvorfra den mistænkelige Lyd kom.

»Det maa du jo bedst vide«, svarede jeg,

næsten kvalt af Skræk; thi — o, Rædsel! en elegant Vogn gjorde Holdt uden for Vinduerne.

»Lad det ikke forskrække Dem; det er kun Tidsels Vogn«, sagde vor Plageaand og tog sig et stort Stykke Søsterkage.

»Tidsels Vogn!« Tante sprang op.

»Men den er tom«, sagde Kammeraaden og tørrede sig om Munden med Servietten, »ganske tom!«

Hun faldt udmattet tilbage paa Stolen.

»Jeg har givet Ordre til at holde den klar, for at vi lige efter Frokosten kan tage afsted. Naar de synes bedre om det, behøver vi jo ikke at tage ind noget Sted, da De ikke er rigtig vel. Men, bedste Fru Hammer, nu maa De virkelig sørge lidt for Dem selv; De har jo ikke spist det mindste«. Han saa' til mig, der med Skam at tilstaa, næsten havde fortæret den halve Søsterkage; jeg har kun én Undskyldning, det var sket af den rene skære Angest.

»De sagde, De maatte rejse om fire Dage«, vedblev han og tog sig et nyt Stykke Kage; »det kan jeg paa ingen Maade tillade. Nej, lille Kusine — tillad mig at kalde dem saaledes — De skal smukt faa Lov at blive til Familien kommer hjem.«

»Det kan jeg paa ingen Maade; det er mig en ren Umulighed; er det ikke, Pér?«

»Jo«, svarede jeg og fik den sidste Mundfuld i Vrangstruben, »det er en Umulighed; for vi skal besøge en Halvfætter til«.

»En til? Hm! Der er maaske mange Halvfætttere i Deres Familie, bedste Fru Hammer?«

»Ja«, svarede hun, forvirret over min Dristighed.

»Maa man spørge, hvad den Fætter hedder?«

»Pér!« sagde hun forskrækket.

»Klausen!« svarede jeg rask.

»Klausen? Naa, ja saa! Han er maaske ogsaa Justitsraad?«

»Ja«, nikkede jeg gysende. Men det havde Tante ikke forudset.

»Nej,« slap hende derfor ud af Munden.

»Ja og Nej? Hm! — Naa, der fører jo mange Veje til Rom! Men for Pokker, hvad er det, jeg sér! Kommer ikke Tidsels kørende op ad Vejen? Jo, jo! Sandelig er det dem«. Han skelede til Tante og mig.

Hun var atter sunken ned paa Stolen, som hun netop havde rejst sig fra; jeg væltede Flødekanden, hvorfor den blev Invalid Resten af sine Dage. »Nej, jeg tog fejl; de kørte forbi! Ja, vil De saa tage Overtøjet paa; — han henvendte sig altid kun til Tante — nu sér De jo nok saa rask ud, kære Kusine. De skal have rigtig godt af at gøre nogle Visiter;

man maa benytte det smukke Vejr mens man har det. Jeg tror, det vil more Dem at lære Hansens at kende«. Og nynnende forlod han Værelset.

»Pér!« Tante strakte Armene bedende mod Himlen. »Pér!« hun lod dem atter synke haabløst.

»Ja,« sagde jeg og kløde mig betænksomt bag Øret«. Jeg tror dog, det er bedst, vi kommer bort. Det gamle Uhyre! Man skulde næsten tro, han anede Uraad og derfor gik ud paa at skræmme Livet af os. Blot vi kunde liste væk med det samme«.

»Gud velsigne dig, Pér! Det er alt, hvad jeg ønsker.. Kom, lad os gaa!« Her blev hun afbrudt ved den kære Kammerraads Indtrædelse.

»Er det ikke prægtigt?« raabte han oprømt. »I Gaar var jeg Overbringer af en Hjobstidende, i Dag gør jeg det atter godt ved at melde Dem, at der har været et ridende Bud for at sige, at Tidsels vil være her tilbage i Løbet af Dagen. Hvad mener De om det? Har vi ikke Lykken med os, lille Kusine. Jeg tænker, De undskylder, at der nu intet bliver af Køreturen. Det er et mageløst Held, man skulde næsten tro, Tidsels anede den Lykke, der venter dem. Ja, nu vil jeg anbefale mig og ride dem et Stykke i Møde«.

»Gud være lovet!« udbrød hun halv højt.

»Hvad behager? Ønsker De maaske at ride med?«

»Nej, nej, Gud velsigne Dem! Tag blot afsted«.

Kort efter red vor Plageaand til vor store Trøst ud af Gaarden. Tante slog taknemmelig Hænderne sammen og kastede et Blik til Him-melen; det sagde mér, end jeg formaar at be-skrive; og derpaa . . . ja, jeg skammer mig vir-kelig for at komme frem med Sandheden — listede vi som to Tyve ud af Døren op til Nummer syv. Her tog vi atter vort Rejsetøj paa; pakkede to smaa Bylter med vort bedste Tøj og kastede et vemodigt Afskedsblik til Kof-ferthen og de mange smaa Kasser. Tante af-tørrede en stille Taare; det er ikke saa let at skilles fra en smuk Tanke. Lydløst listede vi ud, hver med sin Bylt i Haanden; forsigtig med, sky Blik, tog vi Afsked med den grønmalede Gadedør, med Gaarden i hele dens Længde, og — Herren være lovet, vi stode i det Fri; hist laa Vejen, som førte til »Vasken« . . . »Vasken«. det Sted, vi i vort Overmod havde forraadt, men som vi nu med Vemod, med Taarer i Øjnene maatte liste forbi; hvor gærne var vi ikke traadte ind — hvor gærne havde jeg ikke gjort Moster Elses Bekendtskab! Men nej — frem, frem og altid frem, som den evige Jøde . . .

intet blivende Sted paa Jyllands grønklædte Kyster!

Vi havde vel gaaet en Mil; vi var allerede komne et godt Stykke paa den anden Side af »Vasken«, da Tante følte Trang til at hvile sig paa en Grøftkant. Vi satte os altsaa ned, lagde begge Bylterne foran os og begyndte at passiare med en gammel Bonde, som huggede Sten paa Vejen.

»Kender i Tidsel?« spurgte jeg.

»A? Jou — a kender ham«.

»Hvorledes er hans Kone?«

»Hans Kuen? Han har i—nen«.

»Har ingen!«

»Næ, for han æ it givt!«

»Ikke gift!«

»Næ, for han æ saa'n lysti Bro'er, han — men der æ han ridens!«

I det samme red, o Rædsel! — Kammeraad Villing forbi. Han var ubemærket kommen fra en Sidevej. Han skottede til Tante og mig med et lumsk Grin og lod Ridepysken dale saa dybt, at den kom i Berørelse med vore smagfulde Bylter; derpaa hævede han den atter med Ynde og red bort i Galop.

Gud være lovet! Det var sidste Gang, vi saa' ham. Tante fik ondt; jeg maatte trække Flakonen op af Tasken og bade hendes Tin-

dingen med dens Indhold. Det var for meget for hendes svage Nerver.

»Hvad Fanden! Er du kommen tilbage?« raabte Doktor Pritzel og stirrede paa mig som paa et Genfærd, da han mødte mig i sin Gadedør. »Hvad skal det sige?«

»Tante er syg«, svarede jeg hæsblæsende; jeg havde løbet den hele Vej«. »De maa strax komme.«

Stakkels Tante, hun var virkelig syg; hun havde faaet Hidsigfeber af Skræk og Anstrængelse; det var et dyrt Familieskab det Tidselske.

Pimpernelle plejede hende trolig. Doktor Pritzel — ære den, der æres bør! — gjorde ogsaa sit bedste; og jeg — ja, naar jeg selv skal sige det, var jeg en flink Dreng.

Lidt efter lidt kom Tante sig; men hun forvandt aldrig rigtig Jyllandsrejsen. Pritzel kunde ikke forstaa, Søluften havde haft saa uheldig en Indflydelse paa hende; han følte formelig Anger over, at det var ham, der havde raadet til denne Rejse; derfor var han ogsaa usædvanlig taalmodig og overbærende mod hende.

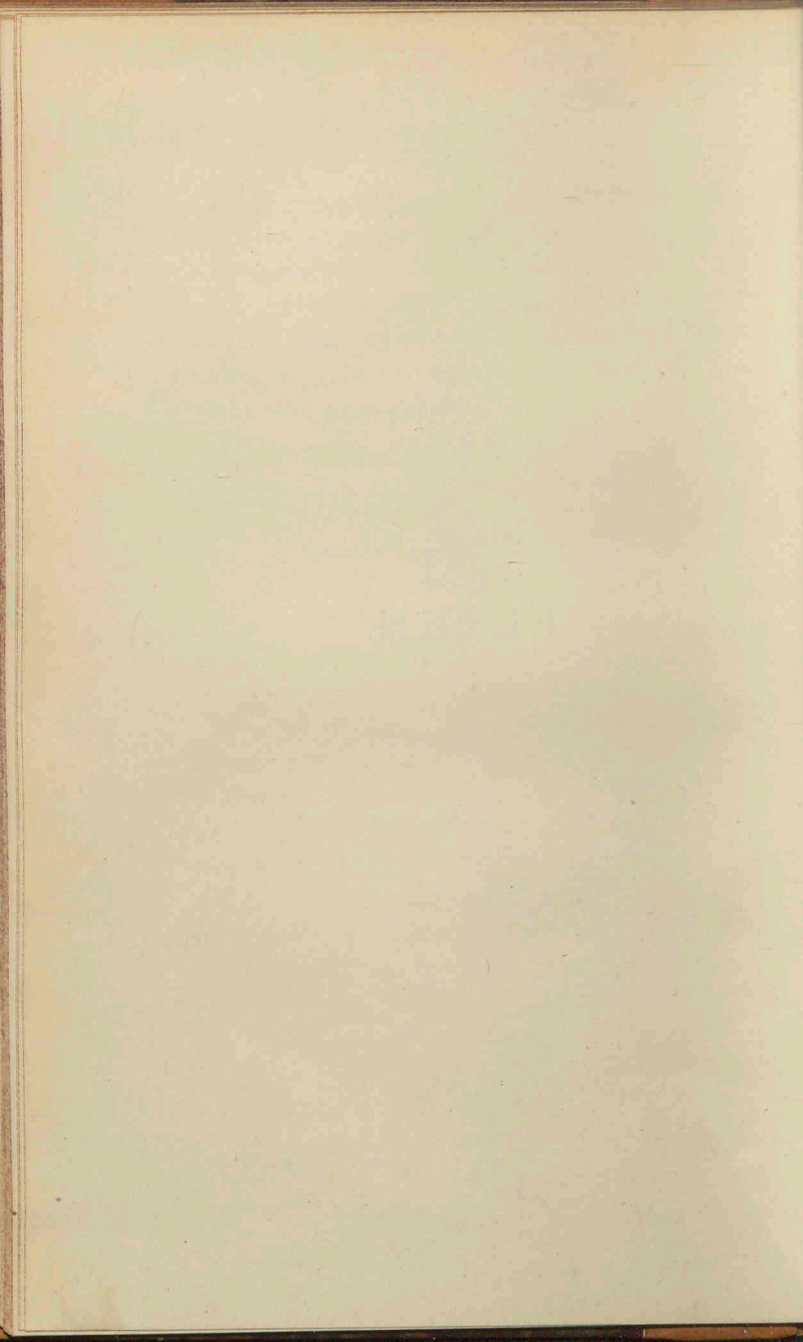
»Pér«, sagde Tante til mig, naar vi sad ene om Aftenen. »Pér, jeg vil aldrig mér rejse!«

»Nej«, svarede jeg og nikkede betydningsfuldt, »det er ogsaa det klogeste«.

Et Gode havde dog Jyllandsrejsen bragt med sig: Tante følte aldrig mér Trang til at være svagelig, holdt sig strængt til Sandheden, brugte sjælden sin Flakon og — trode ikke mér paa Pimpernilles Spaadomme.

FLUEN.

I et øde Kvartér af Byen laa et lille Hus. Det havde kun én Etage, der bestod af fire Fag Vinduer, omhyggelig lukkede med Skodder, en Gadedør, der ogsaa var aflaaet, og en lille broget Have, hvis Træer og Buske saaledes havde snót sig i hverandre, at den var ufremkommelig, da ingen venlig Haand syslede hverken der eller i Huset.

Bysladder — hvem kender ikke den? Hvem har ikke mér eller mindre givet Stof til den? — Dette Hus, lukket og ubebót, i et Kvartér, hvor nysgerrige Borgerkoner omgav det paa alle Sider — hvilken Interesse, hvilken Omtale vakte det ikke hos disse? Hvor meget Stof gav det dem ikke til deres Kaffeselskaber! Man kunde høre de utroligste Historier om det, medens Kaffekedlen blev sat i flittig Bevægelse, medens Sukkeret blev dypet med betænksom Mine, suget og atter dypet, for at synkes med Forfærdelse og inderlig Gysen; thi Trolde,

Spøgelse og Hexe bleve ikke uden for Legen, trods vore oplyste Tider, nej, de spillede en stor Rolle i det frygtede Hus' Æventyr.

Om Dagen, naar Solen skinnede og venlig belyste dets hvide Mure, naar den faldt som et gyldent Net over de vildt sammensnede Grene i Haven, kom Kvarterets Ungdom i Bevægelse; nu var der jo intet at frygte ved højlys Dag, ved Solskin og Fuglesang. Lommerne bleve fyldte med Stene; man nærmede sig med Sang og Klang; den modigste af Drengene førte an; Smaapigerne sluttede Toget, og der blev taget Hævn for den Angest, man havde udstaaet om Aftenen ved at maatte gaa forbi det lille Hus; man bombarderede de tætlukkede Skodder, sang selvlavede Viser, hvori Huset var Æmnet, og slog — som man siger — Knips for Kongen i Lommen; thi ingen vovede sig over Rendestenen, enhver holdt sig klogelig, saa langt borte som mulig — hvem turde vel gaa nærmere? Tænk, om den lukkede Dør blev aabnet — om en Knokkelhaand strakte sig ud og greb den skyldige, for at trække ham ind i Huset, i det — det, som ingen vidste, men som netop derfor var saa rædsomt!

Af Frygt herfor holdt man sig i Frastand, hujede og peb, slog og blev slaaet, lo og græd.

Men naar Aftenen kom, naar Solens sidste Straaler forlod det lille Hus og dets hvide Mure stod blege og spøgelseagtige tilbage, naar Mørket faldt paa, og Maanens matte Skin sitrede og lyste mellem Træerne, da fik Modet et Knæk — Børnene sneg sig ængstelige forbi, kastede et sky Blik til Siden og lovede i deres smaa Hjærter aldrig mér at forhaane den frygtelige, aldrig mér — til Solens første Straaler udslettede dette Løfte som Duggen paa Bladene i Haven.

Men Huset — havde det da slet intet at fortælle — ingen lille Historie — intet Spor af et Noget? Kun disse tomme, intetsigende Rygter fra Kaffesøstrenes grumsede Fantasi? Jo, det havde en lille Historie, og det er netop den, jeg vil fortælle.

Én Gang var der Liv i dette Hus. Vindues-skodderne stod aabne, for at Solen ret kunde lyse ind gennem de blankt polerede Ruder, Gadedøren var ikke aflaaet, man kom og gik, man sang og lo der inde.

Haven var vel vedligeholdet, Gangene revne. De vare ikke meget brede eller lange, men de

syntes dog kæmpemæssige for to smaa Fødder, der strejfede om i dem, for at fange Sommerfugle. Træerne syntes saa høje i de to smaa Øjne, der stirrede op i dem, næsten som naade de til Himlen, og de vare dog i Virkeligheden ualmindelig smaa. Blomsterne syntes at voxe frem i Tusendvis for to smaa Hænder, der fyldtes af et Par. Og Fuglene? Af dem var der et hélt Kor — det syntes de to smaa Øren, der lyttede, opfangede og gemte.

Inde i Huset var der tarveligt, men saa net, saa rént! Ingen Bekvemmelighed, ingen Pynt — simpelt, næsten nødtørfigt, men blankt og skinnende, duftende af Renlighed og Orden.

Lavt til Loftet var der og meget varmt om Sommeren; men saa aabnede man alle Vinduer, Dørene med, og Solen spillede rigtig om der inde. Myggene summede, Fluerne brummede, og af og til fløj en stor Humlebi ind, snurrede et Par Gange rundt og forlod atter Stuen med megen Blæst.

Beboerne af dette Hus var et ungt Par. De havde ikke meget, ikke mér, end hvad Manden fortjente. Han sad paa et Kontor fra Morgen til Aften, kom kun hjem et lille Øjeblik til Maaltiderne, kyssede Konen kærligt paa Panden, sluttede Barnet ømt i sine Arme og ilede atter bort.

Dette Barn var deres Øjesten, især Faderens. Det var, som en forfriskende Dug lagde sig paa de af Arbejde og Stillesiddens næsten fortørrede Blomster i hans Hjærte; de spirede atter, de blomstrede unge og friske, naar han saa' paa sin lille Yndling, satte hende paa sit Knæ og stirrede drømmende ind i de dybe, klare Barneøjne.

Moderen var ogsaa stræbsom og flittig; der var intet at sige paa hende. Vel lignede hun ikke Manden, men hun gjorde sig Umage derfor, og saadanne Bestræbelser ere Agtelse værd; thi det er let at være god, naar det er nedlagt i vore Hjærter; men det er svært at kæmpe mod sin Natur.

Det var Ulrikas største Fornøjelse at gaa paa Jagt efter Fluer; de plagede Faderen, naar han, træt af Arbejde, kom hjem for at udhvile og vederkvæge sig i Familiens Skød; de satte sig paa hans Pande, summede ham om Ørerne og var meget paatrængende. Derfor stod der mangt et blodigt Slag i den lille Stue; thi Ulrika dræbte saa mange, hun kunde overkomme.

Men altsom Solstraalerne bleve mattere, svandt Fluerne bort af sig selv, og til sidst, da de næsten alle vare væk, syntes hun helt vemodig derved. Hun nænnede ikke at røre de

faa, der var tilbage; hun strøde Sukker til dem i Vindueskarmen og var glad, naar enkelte summede frem og spiste.

Saa kom Vinteren, og de sidste Fluer forsvandt. Sneen lagde sig i Haven. Dørene bleve lukkede. Ulrika maatte nu holde sig i Stuen og nøjes med at betragte de hvirvlende Sneflokke gennem Ruden. Ofte tænkte hun paa sine Fluer og ønskede, det var Sommer; saa vilde hun ikke dræbe dem — de skulde have Lov at leve alle; saa bleve de nok hos hende Vinteren over.

Da sagde det pludselig: »Sum! Sum!« — Det var en lille Flue, en eneste, Vinteren ikke havde kuet. Mat var den og kunde næppe flyve; Vingerne saa' slappe og forpjudskede ud; men summe kunde den, og Ulrika udstødte et Glædesskrik, der hidkaldte Faderen, som netop var kommen hjem. Moderen ilede ogsaa til.

»Hvad er det?« spurgte begge ængstelig; de vidste ikke, om det var af Glæde eller Angest, hun skreg.

Hun pegede tavs paa Fluen. Hun turde ikke tale, ikke røre sig, hun var bange, den skulde flyve bort.

Begge Forældrene nærmede sig og stirrede paa den. Moderen kastede med Nakken.

»En Flue! Det er ogsaa noget at gjøre Al-larm for,« sagde hun foragtelig og forlod Stuen; men Faderen smilede tavst, nikkede til sin lille Yndling og listede bort paa Taaspidserne for ikke at skræmme Fluen.

Nu oprandt der en glad Tid for Ulrika. Hun levede kun for sin Flue. Om Natten drømte hun om den, om Dagen opvarmede hun den med sin Aande, naar den sad i Vinduet med sammenklemte Vinger. Saa spredte de sig atter ud; de fik ny Elasticitet, og den fløj summende om sin lille Veninde. Hvor det var en Glæde! Hun glemte sine Dukker, selv den, der kunde skrige; men Fluen — det var jo ogsaa noget virkeligt, noget levende: den var ikke eftergjort.

Saaledes gik Dage og Uger. Barnets Kær-lighed til den blev større og større. Men en Aften, hun var ene i Stuen og sad ganske stille ved Bordet, hørte hun pludselig: Sum! Sum!

Hele det lille Ansigt blev opklaret; Søvnens fløj fra de allerede halvt tillukkede Øjne. Hun spilede dem op og saa' efter Lyden; den kom fra Lampen, der stod og brændte paa Bordet.

»Sum! Sum!«

Lampen var ikke stor eller prægtig, men den havde dog en smuk hvid Kuppel; paa denne stirrede Ulrika med ufravendt Blik. Fluens

Summen kom fra den. Pludselig saa' hun et lille sort Punkt der inde; det bevægede sig snart op, snart ned.

»Sum! Sum!« lød det svagere og svagere.

Det var Fluen, der, lokket af Glansen, havde forvildet sig i den forræderiske Snare og nu ikke kunde finde ud igen.

»Sum! Sum!« Den gjorde en forgæves Anstrængelse, slog med Vingerne og faldt død ned paa Bordet.

Ulrika udstødte et Smertensskrig, strakte Armene fra sig og lagde hulkende Hovedet paa dem.

Moderen kom styrtende ind fra den ene, Faderen fra den anden Dør.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte begge.

Ulrika hævede ikke Hovedet, men pegede i tavs Smerte paa den døde Flue.

Moderen bøjede sig ned, saa' Fluen, der laa med de i Dødskampen udspilede Vinger, og udbrød halvt vred, halvt leende; »En Flue!«

Hun tog den ved Vingen og kastede den i Kakkelovnen. Men Faderen nærmede sig BARNET, løftede kærlig det sænkede Hoved og lod hende græde ud i Tavshed. Saa aftørrede han hendes Taarer, kyssede Øjnene og sagde blidt: »Naar du en Gang bliver stor og kommer ud i Verden — naar dens gøglende Glans

drager dig med lokkende Magt, tænk da, mit Barn, paa den lille Flue!«

Og noget alvorligt rørte sig i Barnets Hjærte. Var det Klangen af Faderens kærlige Stemme? Var det hans indtrængende Blik? Hun saa' paa ham med sine store tankefulde Øjne, og han læste der, at han havde plantet en Spire i hendes Bryst, der vilde voxe, blomstre og bære Frugt.

Ulrika glemte aldrig Fluen.

Senere kom hun i Skole. Dér saa' hun meget, hun ikke havde sét hjemme — meget godt, men ogsaa meget, der gjorde hende ondt.

Hendes Sidemand var en Pige i Alder med hende selv. Hun havde saa mange smukke Sager i sin Syæske; det var ret en Glæde for Ulrika, naar hun fik Lov at se dem. Undertiden turde hun endog røre ved dem; men det var kun sjælden, og denne Glæde maatte hun gærne betale med Tabet af sin Frokost, som den lille Sidemand ubarmhjærtigt lagde Beslag paa til Erstatning for den udviste Gunst.

Især indeholdt dette Syskrin en Sommerfugl; den var Ulrikas Yndling. Hvor tit havde ikke hendes Øjne hvilet med Længsel paa dette

Kunstværk af Perler og Silke! Ja, hun havde til sidst faaet den saa kær, at Mindet om Fluen ligesom traadte lidt i Baggrunden ved det daglige Skue af den dejlige Sommerfugl.

En Morgen var hun kommen tidligere i Skolen, end ellers. Hun var den første; men lidt efter kom hendes Sidemand ind ad Døren. Saa begyndte de at lege — først i al Stilhed, lidt efter lidt, uden at de selv mærkede det, mere støjende. I Førstningen holdt de sig til Gulvet; senere avancerede de op paa Bænkene, og til sidst endte de paa Borden.

Pludselig hørte man noget falde; det var Bestyrerindens Guldur, der hængte paa Væggen for Enden af Bordet. Sidemanden havde revet det ned, netop som hun var i Færd med at agere en Ravn, der kom flyvende; den ene Vinge havde foranlediget Ulykken.

Nu blev Glæden forvandlet til Sorg. Hvad skulde hun gøre? Hvorledes turde hun vise sig, efter at have anrettet en saadan Skade?

»Kom! Kom!« raabte hun og trak Ulrika med sig. »Vi tager vort Tøj paa og gaar. Ingen har sét os. Kom, kom?«

Men Ulrika rev sig løs. »Saa kan jo en uskyldig blive straffet!« sagde hun.

»Ja, det er netop det!« raabte Sidemanden glad.

»Men det vil jeg ikke,« paastod Ulrika bestemt.

Der hjalp ingen Bønner, ingen Trusler. Sidemanden maatte rykke ud med sine sidste Vaaben: fortvivlet styrtede hun hen til Syæsken, greb Sommerfuglen og holdt den for Ulrikas straalende Øjne.

»Der! Det er din, hvis du gaar med!«

Det var en stor Fristelse. Solstraalerne faldt lokkende paa Fuglens Vinger; de glimrede og funkede saa dejlig! Hendes Hjærte bankede, Kinderne glødede, Øjnene tindrede, Haanden strakte sig begærlig ud, Fingrene omklamrede allerede det længe eftertragede Klenodie — da bleve de pludselig slappe og løste sig fra Fuglens Vinger; Øjnene sænkede sig sky.

»Sum! Sum!« lød det i hendes Hjærte, og hun lod Armen synke.

»Tag den!« raabte Sidemanden. »Tag den!«

Men Ulrika vendte hende Ryggen, satte sig paa en Stol og skjulte Ansigtet i Hænderne. Det var en lille Kamp, sét med den Voxnes Øje; men den stod i et Barnehjærte, og der var den stor.

»Kom!« gentog Sidemanden, »den er din!«

Men hun mærkede snart, Sommerfuglen havde tabt sin Tiltrækningskraft for Ulrika. Og saa-

ledes var det; fra den Dag af, saa' hun ikke til Sidemandens Syæske.

Senere gik det mér og mér ned ad Bakke med Forældrene. Faderen maatte holde Sengen i flere Maaneder; Moderen tabte Modet — hun hørte ikke til de stærke i Prøvelsens Stund, og alt saa mørkt ud for dem. En anden havde faaet Faderens Plads paa Kontoret, og han kunde ikke faa nogen ny Ansættelse. Svag var han endnu, gusten og indfalden; kraftløs vaklede han frem, og Ulrika strakte ofte de smaa Arme ud i dødelig Angest, som for at gribe ham.

En Aften — det var et skrækkeligt Vejr, det stormede og regnede; Vinduesskodderne klaprede jamrende, og Uglen skreg fra Pæretæet i Haven. Moderen var mér fortvivlet end nogen Sinde; hun sad i Kakkelovnskrogen og krøb sammen.

Pludselig hørte Ulrika en sagte Hulken; hun hævede Hovedet og saa' til Moderen. Lydløst sneg hun sig hen i Krogen, lagde Armene om hendes Hals og bortkyssede Taarerne.

Da traadte Faderen ind.

»God Aften!« sagde han.

Begge saa' forundrede op; det var længe

siden, han havde sagt God Aften, naar han kom hjem.

Han blev en Tid staaende tavs ved Døren og saa' paa dem. Deres Øjne mødtes; deres vare fulde af Taarer, hans straaede af undertrykt Glæde. Nu saa' de det først, nu, da han aabnede Armene. Begge styrtede sig i dem, og han hviskede:

»Børn, vi ere frelste!«

Næste Morgen var der Liv og Røre i det lille Hus. Man havde været oppe før Daggry.

Moderen slog Triller som en ung Lærke.

Faderen var tavs, indadvendt; han stod i Vinduet og saa' mod Himlen. Ulrika stod ved hans Side og saa' paa ham; uvilkaarlig foldede hun Hænderne; det var, som læste hun en Bøn i hans Blik.

Der var meget forandret siden Gaarsdagen. Den fattige Skriver var nu én af Byens rigeste Mænd: den gamle Grosserer, Onklen, der aldrig havde rakt Haanden ud før at hjælpe ham i Livet, var pludselig død og havde efterladt ham hele sin Formue, sit pragtfuldt udstyrede Hus og sin store Forretning.

Det var et Spring, et farligt Spring — fra fattig til rig! Der skal en fast Karakter, en uendelig Guds frygt til at bære en saa uventet Omvexling, sig selv til Velsignelse og Gud til Velbehag.

Var det maaske noget lignende, han følte i denne Stund, da hans Blik saa glad og dog ængsteligt, saa takkende og dog bønligt, søgte op mod Himlen? — Var det denne Følelse, der gav Genklang i Ulrikas unge Sjæl — der lod hende paa samme Tid baade føle Vemod og Glæde og næsten fik hende til at græde?

Men Moderen var glad. Hun sang, jublede og traadte larmende ind ad Døren.

»Nu skal du lære at synge, danse og spille, lille Ulrika. Du skal gaa i Fløjel og Silke, du skal have de fornemste Veninder. Om en Uge flytte vi til vort nye Hjem. Saa skal alt det gamle være glemt, og vi kun leve for at nyde Livet.«

Faderen tav og saa' bekymret til Barnet. Det forekom Ulrika, en Stjerne sluktes i hans Blik. Var det Glædens?

Ugen gik. Dagen kom, da man skulde flytte ind i det nye Hjem.

Faderen var stille, Moderen henrykt og Ulrika græd. Da tog Faderen hende ved Haanden; de gik ud i den lille Have og tog Afsked med hver Busk, hvert Træ, hver Plante. Og han sagde:

»Tænk paa alt dette og lad det aldrig gaa dig af Minde.«

Men oppe i Stuen stod Moderen. Hun saa' paa de fattige Møbler, hun en Gang havde holdt saa meget af; et haanligt Smil spillede om hendes Læber, og da Faderen og Barnet atter traadte ind, sagde hun:

»Det er bedst, Du sér at faa alt dette Skrammel solgt, naar vi er vel ude af Huset; til vort nye Hjem vilde det kun daarlig passe.«

Men han saa' paa hende med et langt, alvorligt Blik, tog sin Hat og forlod Stuen.

Aarene gik. Huset stod paa samme Sted; dets Historie var ikke endt, der manglede endnu et Kapitel.

I det fornemme Kvartér af Byen laa en stor graa Bygning, der saa' ud til at tilhøre meget velhavende Folk. Her bode nu den forhenværende Skriver, den nuværende Grosserer.

Det indre af denne Bygning overgik langt

det ydre. Der var en Pragt, som det lille Hus i Kaffesøstrenes Kvartér aldrig havde drømt om.

Vægge med Forgyldning, Lamper, Lysekroner, Vaser, Lænestole og Tæpper. Det var næsten for meget; men man fandt sig dog ret godt deri.

Fruen havde gærne sét endnu mér; hun kunde ikke faa nok. Men det satte Grosseren sig bestemt imod. Hvad der var, fik Lov at blive; men nyt vilde han ikke have; det kunde godt holde ud i deres Tid.

Ulrika var nu bleven konfirmeret. Hun var lige saa smuk som god, lige saa uskyldig som yndig. Hun kom meget ud, i Selskaber, paa Baller og Komédie; men af alt vidste hun at uddrage det bedste, saa hun altid vandt, ikke tabte.

Moderen havde lagt sig ud. Næsen, der altid havde søgt opad, pegede nu mod Sky; Silkekjolen raslede, naar hun gik gennem de store, pragtfulde Sale, og Hovmod var der inde — den sad og lurede i Øjekrogene.

Faderen var stille som altid. Undertiden, naar han traadte ind i sit med Skrivere velbesatte Kontor, naar den ene Sum Penge efter den anden laa opstablet paa hans Pult, kunde der vel fare en Frister gjennem hans Hjærte, Blodet kunde stige ham til Hovedet, Nakken

bøje sig tilbage og et Smil, ikke ganske frit for Hovmod, spille om hans Læber; saa lod han Haanden glide beroligende over Panden, greb sin Hat og ilede ud. Han blev længe borte, og, naar han kom tilbage, var Fristeren forsvunden, og det ydmyge, taknemmelige Hjærte fra gamle Dage afspejlede sig atter i hans Træk.

God, smuk og rig, som Ulrika var, havde hun Friere i Mængde, unge og gamle, rige og fattige — Friere af den højeste Stand; thi Penge er jo det Trylleord, der aabner alle Hjærter og bor paa alle Læber.

Men Ulrika elskede ingen.

Da gjorde hun et nyt Bekjendtskab — en ung, smuk Greve, hun traf paa et Bal, senere paa et andet, og til sidst lod han sig indføre i hendes Hjem.

Det var fristende: Skønhed, Elskværdighed og Udsigten til at blive Grevinde!

Fruen var nær ved at dø af Stolthed. Det var Greven først og Greven sidst. Men endnu havde han ikke frít.

Faderen tav. Blodet steg ham til Hovedet. Nakken blev kastet tilbage, Smilet spillede om Læben; men hurtig gled Haanden over Panden, Hatten blev greben, og ude af Døren var han.

»Elsker du Greven?« spurgte Fruen.

Ulrika rødmede; han var jo saa smuk, saa elskværdig.

»Du elsker ham!« sagde Moderen triumferende.

»Jeg véd det ikke,« svarede Ulrika nølende.

»Du elsker ham,« gjentog Moderen bestemt, »og selv om du ikke gjør det, er han Greve; du vil blive Grevinde, og jeg — din Moder!«

Hun pressede Hænderne mod Brystet; hun kunde ikke rumme al den Triumf.

Senere kom Faderen. Ulrika var ene. Han satte sig ved hendes Side, tog hendes Haand og saa' hende i Øjet med sit gamle Blik.

»Elsker du Greven?« spurgte han indtrængende.

Ulrika slog Øjnene ned.

»Sig det, Barn, du elsker ham?«

»Ja!« hviskede Ulrika.

Han saa' paa hende med et smerteligt Blik.

»Tror du, han elsker dig?«

Ulrika saa' forundret, bestyrtet paa ham.

»Du er rig,« sagde han med Anstrængelse, »og at Grev B. sætter Pris paa denne Egenskab hos sin Brud, har han vist. — Ulrika, mit Barn, naar jeg aabner dine Øjne, naar jeg lader dig se klart, hvad der vil volde dig Smerte, saa er det, fordi jeg véd, denne Smerte er intet i Sammenligning med den, du i Fremtiden vilde

føle, hvis jeg af Svaghed og Frygt for at volde dig Sorg, nu tav. Grev B. var for nogle Aar tilbage forlovet med en ung Dame, der opholdt sig i Huset hos en gammel, meget rig Tante, hvem, Rygtet sagde, hun skulde arve. Men da Tanten døde, og Testamentet blev aabnet, viste det sig, at hele hendes Formue tilfaldt en Kirke. Sin Niece havde hun derimod kun sikret en aarlig Rente, der ikke var tilstrækkelig til at vedligeholde Grevens før saa varme Kærlighed; han kom nu til den Erkendelse, at han havde taget fejl af sine Følelser; det var ikke Kærlighed, det var Venskab, han nærede for hende, derfor hævdede han Forlovelsen.

Ulrika, du er rig, mit Barn!« — han sluttede hende i sine Arme; hun var bleven ligbleg.

»Rig!« hun foldede Hænderne og saa' bønlig paa ham.

Han kæmpede, kyssede hende paa Panden og forlod stille Værelset.

Næste Dag kom Greven.

Ulrika var ene. Bleg og alvorlig sad hun ved Vinduet, da han traadte ind.

»Ulrika,« sagde han og satte sig ved hendes Side, »jeg har med Længsel imødesét dette Øjeblik, hvor jeg uden Vidner kan aabne Dem mit Hjærte, sige Dem, at De er Maalet for alle

mine Ønsker, min skønneste Drøm, mine bedste Tanker; før jeg kendte Dem, kendte jeg ikke Livet; sige Dem, hvor inderligt, hvor højt jeg elsker Dem. Ulrika, min Fremtid ligger i Deres Haand; kan De besvare min trofaste Kærlighed? Elsker De mig, Ulrika?»

Hun lyttede; Stemmen var saa blød, saa bønlig; hun kunde ikke andet — hun maatte lytte.

»Elsker du mig? Vil du være min?»

Hun var ikke mér sig selv. »Ja,« sagde det i hendes Hjærte. »Ja! Ja!« — det steg højere og højere; det berørte allerede Læberne; da lød det: »Sum! Sum!«

Hun skælvede.

»Fluen! Fluen!«

Hun stødte Fristeren tilbage og raabte med fortvivlet Mod:

»Nej, nej! Jeg elsker Dem ikke!«

Maaneder gik. Ulrika var bleg og stille, Faderen tavs, men Moderen skændte, var haard og bitter; hun kunde ikke tilgive, at hun ikke havde faaet Greven til Svigersøn. Hver Dag tiltog hendes onde Sindsstemning; den truede

med at gaa over alle Grænser. Saa sagde Faderen:

»Kom, vi vil gaa en Tur!«

Det blev sagt saa bestemt, at hun tavs fulgte med.

Arm i Arm gik de op ad Gaden, ned ad en anden og op ad en tredje. Nu standsede de; hun udstødte et Overraskelsesskrig. De stode foran det lille Hus, hun ganske havde glemt og udslettet af sit Hjærte.

Tavs tog han Nøglen frem og aabnede Døren. Begge traadte ind.

En Time senere knagede den atter paa sine Hængsler. Begge traadte igjen ud. Moderen var bleg og forgrædt; Faderen saa' uendelig mild og tilfreds ud. Han tog Nøglen af, rakte hende den og sagde:

»Der, tag den og brug den, naar Fristeren kommer; den er en sikker Lægedom mod Ondet!«

Hun greb den med krampagtig Heftighed, og nu gik de atter Arm i Arm hjem.

Nogle Maaneder senere sad alle tre i Dagligstuen. Moderen var bleven saa mild, saa kærlig siden Besøget i det lukkede Hus, at hun ikke var til at genkende. Faderens Ansigt

straalede af Tilfredshed og indre Ro. Ulrika var bleg, men from og kærlig som altid. Faderen sad og læste i en Avis. Pludselig faldt Bladet ud af hans Haand og han sad ganske tavs og stirrede hen for sig.

Moderen bøjede sig hastig, greb Bladet og læste, men lod det synke med et blandet Udtryk af Glæde, Sorg og Skamfuldhed. Ogsaa Ulrika tog det, læste og blegnede.

»Sum! Sum!« sagde det i hendes Hjærte.

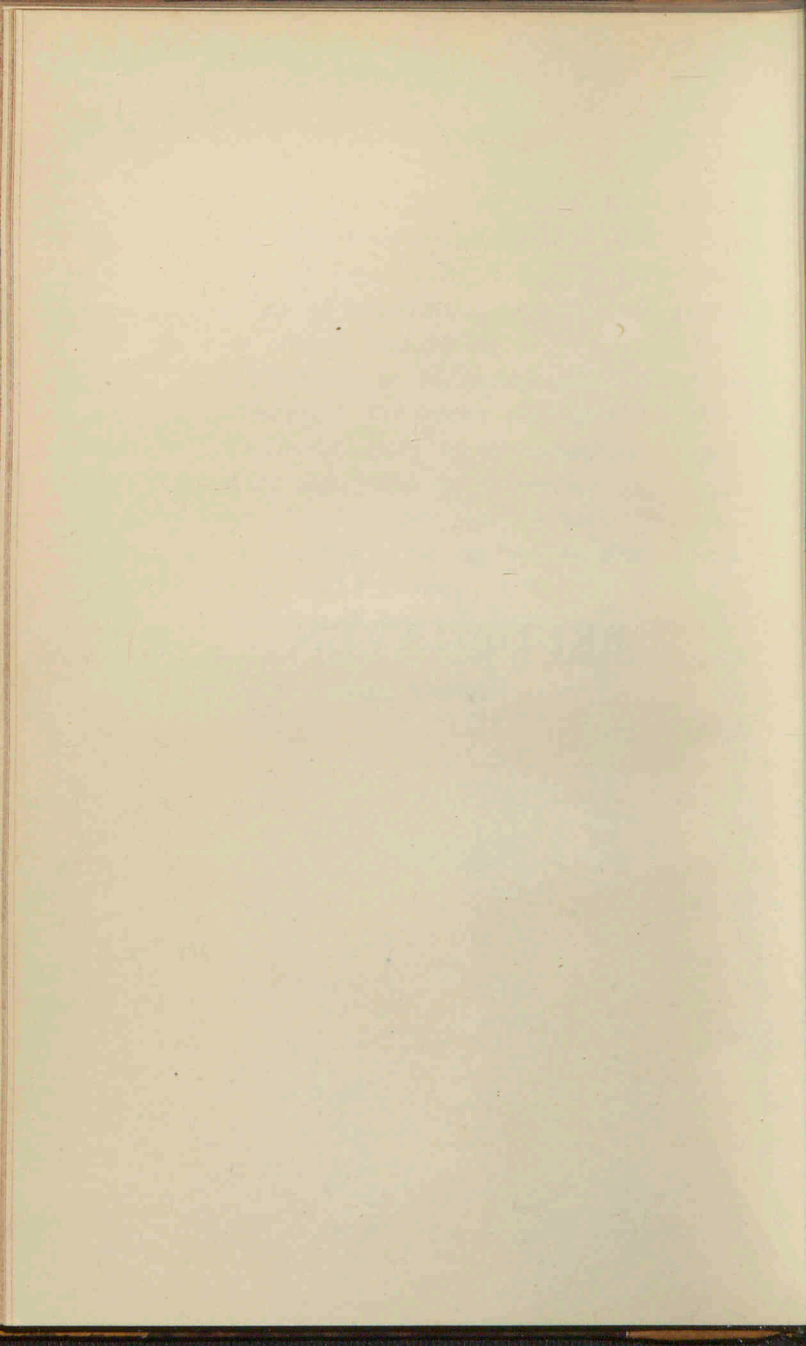
Hun nikkede tavst og vendte Blikket taknemmeligt mod Faderen.

I Bladet stod der:

»I disse Dage er Grev B. fængslet for at have udstedt falske Vexler.«

BRUDEGAVEN.

Jeg stod foran min Koffert, rundt om paa Borde og Stole laa mit Tøj; jeg vidste næppe, hvor jeg skulde begynde eller ende. Det var første Gang jeg havde en egen Garderobe; lidt og i Fællesskab var Løsnet i vort Hjem, hvor Mand og Kone og syv Børn skuldē leve af en Fuldmægtigs lille Gage.

Det kunde heller ikke gaa i Længden; saa maatte jeg, der var den ældste, flyve fra Reden. Jeg fik en Plads hos en Proprietær i Jylland; jeg skulde have 200 Kroner i Løn for at læse med sex Børn. Der forlangtes de almindelige Skolefag, Tysk, Fransk, Engelsk, lidt Mathematik, Gymnastik, Musik og, om muligt, Sang.

Men det havde alt sammen intet at sige; selv om der havde været ti Børn og halvt saa meget i Løn, havde jeg dog maattet tage den. Nej, den tungeste Sten, her var at løfte, var Anskaffelsen af min tarvelige Garderobe; nu maatte jo Fællesbruget ophøre!

Hvor jeg var rig!

Sex Stykker af hver Slags og mærkede med mine Forbogstaver. Jeg lagde det ene Sæt ned efter det andet, beundrende, grundende, grædende.

Jeg var ene. Fader var paa Kontoret, Børnene i Skole og Moder ude at købe ind. Hun kom og gik, med røde Kinder af Sindsbevægelse, og hver Gang laa der en ny lille Pakke til mig.

Stakkels Moder, intet var glemt, om det saa var Knappenaale, Traad og Bændler.

Endelig var jeg færdig med at pakke ind. Mit Blik faldt paa det falmede Bordtæppe, paa de tarvelige Møbler, alle disse gamle, forslidte, men dog saa inderlig kære Genstande — hvor jeg holdt af det alt sammen! Hvor gærne lod jeg Kofferten med dens fremmede Indhold fare, naar jeg blot maatte beholde mine kære, kære gamle Venner.

Og Fader — hvor mange vaagne Nætter vilde al denne Rigdom koste ham. Stakkels gamle Fader! Han havde allerede nok af Hjemmearbejde. Ja, det vilde gaa ud over dem alle, de maatte jo dele Byrder og Savn. Saa satte jeg mig ned paa den aabne Koffert og græd bittert.

I det samme blev Døren reven op og min Søster Jette stormede ind. Hun var en lystig Vildkat, der altid var paa Spil. I Dag saa' hun

dog lidt alvorlig og betænksom ud. Hun kastede et sky Blik til Kofferten, kom saa nærmere, kigede i den og sagde:

»Hvor du er lykkelig! Tænk, sex Stykker af hvert med dit eget Navn paa. Jeg vil ogsaa ud, naar jeg er konfirmeret; det maa være mageløst at have sit eget og især at kunne tage paa lige, hvad man selv vil, rejse med Dampskibet og regere over andres Børn«.

»Du maa være god mod Moder, naar jeg er rejst«, sagde jeg og tørrede mine Taarer. »Du maa træde i mit Sted, hører du, Jette? Moder er saa svag, hun trænger til at have en at tale med og betro sig til i alle sine Bekymringer«.

»Ja, du har jo været hendes højre Haand! Naa, jeg skal gøre mit bedste; men sér du, det kommer ikke saadan lige med ét ... Nej, har du faaet de dejlige Tøfler! Hvor de ere nydelige; det er netop dem, jeg har ønsket mig saa længe. Men Tak, de er dyre! Véd du, hvad de koster? En Krone, du bliver rigtignok fin«.

»Men jeg vil give dig dem, naar du vil love mig at være god mod Fader og Moder; nu bliver du jo den ældste her hjemme«.

Jette tog Tøflerne, én paa hver Haand, og holdt dem op mod Lyset.

»Hvor de er varme og bløde, hvad, du? Og saa fixe«. — Hun lagde dem igen ned i Kofferten.

»Nej, du skal selv beholde dem; du skal ud blandt fremmede, og jeg har jo Moders, de gamle«. Saa slog hun Armene om min Hals og lagde sin bløde Kind til min. »Men derfor skal jeg lige godt pleje dem alle. Moder skal faa Te paa Sengen hver Søndag Morgen, og jeg skal ikke glemme Faders Piber ... Naa, der kommer de andre!«

Saa gik Døren op og de fem andre kom stormende ind:

»Er du færdig med at pakke? Aa, det er Skade; vi vilde gjerne have sét det!«

»Tager du strax dine Natkjoler paa?« spurgte Bertha.

»Nej, hun har dem blot i Kofferten for et Syns Skyld«, lo en af Drengene.

»I maa ikke gøre saadan en Støj!« raabte Jette. »I skal være pænt artige; jeg har lovet Margrethe at tage mig af jer«.

»Du!« raabte Aage. »Jo, du er den rette, pas du blot dig selv«. Saa lukkede jeg Kofferten, tog en Skammel og satte mig midt paa Gulvet, og alle kom de krybende omkring mig, én gøende, en anden vrinskende, en tredje galende. Mit kære, kære Hjem!

Om Aftenen, da Børnene var gaaede til Ro, blev Moder og jeg ene i Dagligstuen. Fader

havde mod Sædvane lagt sig tidlig, og nu sad vi to trofaste Venner, der i Aarenes Løb havde udvexlet saa mange alvorsfulde Tanker, Haand i Haand, maaske for sidste Gang, i al Fald for lang Tid.

Lampen brændte kun mat, det halve Værelse laa i Mørke, og Moders søde, milde Stemme lød som en fjærn Hvisken. Jeg bøjede mig for over, at ikke et eneste Ord af det, hun sagde, skulde gaa tabt; og naar jeg kom hende for nær, kyssede hun mig og strøg Haanden kærtegnende over mit Haar.

»Blot Fader og jeg har gjort Ret i saa vidt mulig at holde alt det onde borte fra eders smaa uskyldige Hjærter? Vi gjorde det efter vor bedste Overbevisning; men nu, da den skal staa sin Prøve og du maa ud i Verden, nu har jeg min Tvivl. Der er jo dem, der mene, man skal lade Børnene se og høre alt, for at give dem Vaaben i Hænde mod det, der frister og truer der ude.

Du kender kun vort lille Hjem, mit Barn. Vel har her staaet mangen en haard Kamp, men altid i det stille, med Gud. Ja, med Gud! Det er min Trøst, ham tager du med paa Vejen og saa er alt det andet intet. — Ikke sandt, Barn, du vil aldrig lade dem tage din Tro fra dig?»

»Er der nogen, der vil det?« spurgte jeg forskrækket.

»Nej! Du er for ubetydelig en Skabning til at nogen planmæssig skulde gaa ud paa at gøre det. Men jeg frygter for Exemplet. Der ligger et Smitstof i Luften, det onde har faaet Overtaget; du vil faa at se og høre Ting, du aldrig har haft Anelse om: Mennesker man i en Aarrække har sét op til med Tillid og Agtelse, synker ned til at blive Hyklere og Bedragere. Vantro og Gudsbespottelse hører til Dagens Orden; vogt dig for det alt, mit Barn; jeg har lagt Mærke ved en Del Steder i Bibelen, du kan have godt af at læse. Du maa skrive til os, hvad du tænker og føler, dine Glæder, dine Sorger; Sorgerne blive lettere at bære, naar vi dele dem, og Glæderne, min Pige, voxer. Ja, vi maa kunne læse i dit Hjærte, som i en aaben Bog, saa kommer der ingen Anger og lægger sig skulende i Krogene«.

I det samme slog det gamle Bornholmerur tolv dybe Slag. Naar skulde jeg høre det igen? Jeg fór sammen, Moders og mit Blik mødtes; hun var bleven bleg, der stod Taarer i hendes Øjne. Saa tog hun mig i sine Arme, og vi stod længe tæt sammenslyngede.

Næste Morgen var jeg tidlig oppe. Nu begyndte jo et nyt Afsnit af mit Liv; det nyttede ikke at kæmpe imod; saa bøjede jeg mig i Stilhed og tog Aaget paa.

Jeg blev aldrig færdig med at tage Afsked med det kære lille Hjem. Snart var jeg ude i det mørke Køkken, hvor Moder lavede mine Livretter; snart igen i Dagligstuen, pillende ved Urtepotterne, eller sættende mig i Faders gamle Lænestol; men intet Sted fandt jeg Ro. Saa maatte jeg ind i Barnekammeret, se de smaa Senge endnu en Gang; ind i Faders og Moders Soveværelse, stryge Haanden over Sengene, som kunde jeg ved denne Bevægelse borttage hver Sorg af deres Vej. Stakkels Fader og Moder!

Det ringede! Det var Bertha, min eneste Veninde, som kom for at tage Afsked med mig. Hun var ogsaa et Arbejdets Barn og havde ikke Tid at følge mig til Dampskibet. Hun havde to Roser i Haanden, det var til mig. Den kære Bertha, hun havde skaaret dem af sit smukke Træ! Saa omfavnede vi hinanden, og hun maatte afsted.

»Det er dejligt at arbejde og selv fortjene sit Brød«, sagde hun smilende gennem Taarer. »Men jeg havde dog gerne fulgt dig til Dampskibet«.

Vognen kom. Jeg løb endnu en Gang

rundt i Huset; men Moder kaldte, og ned ad Trapperne gik det med Bulder; de smaa trampede afsted, henrykte over den ventende Vogn.

Den var snart fyldt med saa mange, den kunde rumme, Resten løb i Forvejen; men da Vogndøren blev smækket i havde jeg en Følelse, som om noget brast i mig, en kold Haand, der ikke vilde slippe sit Greb.

Nede ved Dampskibet mylrede det med Vogne og Mennesker; elegante Herrer, Damer med duftende Buketter, Silke og Fløjel, stramme Handsker og vuggende Parasoller. En forvirret broget Mængde.

Vi bleve puffede og stødte, snart fra hinanden, snart tæt sammen. Fader havde løst min Billet Dagen før, en Drager tog sig af min Koffert, og saa blev jeg da staaende i Midten af min lille Garde. Mit Navn blev raabt fra alle de smaa Munde; men Moder hang fast ved min Arm, trykket tæt ind til mig, tavs og stille, med tilbagestrængte Taarer i de fromme, kærlige Øjne.

Nu ringede Klokken anden Gang. Moder gjorde en Kraftanstrængelse og rev sig løs »Gaa, mit Barn! Du maa ikke vente længer«.

Jeg stirrede forgæves i den tæt pressede Mængde efter Fader, saa gik jeg med tungt Sind om Bord; men Jette løb efter mig og greb mig om Armen:

»Du kan være rolig, jeg skal nok passe paa dem alle!«

Hun løb tilbage. og jeg stillede mig saa tæt ved Rælingen som mulig; mit Blik søgte rastløst hen i Mængden.

»Fader!«

Ja, der kom han endelig! Træt, for over bøjet, med den høje Cylinderhat, rød af Ælde, halvt nede i Nakken; den gamle, luvslidte Frakke flagrende for Vinden; med de kære, af Slid og Kummer halvt udvidskede Træk ængstelig spændte, og de matte halvt udslukkede Øjne spørgende, søgende, om jeg ogsaa var der endnu.

Endelig havde jeg dem da alle samlede! Hvor jeg saa' hen i den lille Flok, hvilede kærlige, trofaste Øjne paa mig. Hvor de vare tarvelig, ja, nødtørftig klædte! Alle havde de dette ubeskrivelige Udtryk, der fortæller om Næringsssorger og Savn. Mine elskede! Saa stille, midt i denne Omgivelse af Støj og Latter og prunkende Klæder. Min Guldgrube, jeg ikke vilde bytte for al Verdens Herlighed!

Nu ringede det sidste Gang. Dampskibet begyndte at sætte sig i Bevægelse. Raabene og Tumlen blev uudholdelige. Man kunde ikke høre Ørenlyd. Fader viftede med Hatten og satte Foden paa Bolværket for at sige noget,

der gik tabt i Støjen. Vi kom længer og længer fra Land; men den lille Flok stod der trofast endnu, skønt det lille Punkt blev mindre og mindre. Jo, der! Det maa være dem. Hvor? Der ... nej, det er forsvundet! Jeg stirrede og stirrede.

»Med Forlov, lille Jomfru, jeg skulde nok surre hendel!« Det var en Matros, med en lang Ende Tov. Han stødte mig lemfældig til Side.

»Er de en af Pigerne fra Issefjord?« spurgte i det samme en spæd, tynd Stemme.

Jeg vendte mig om og saa' en lang mager Mand, med en gammel buglet Hat, staa for mig.

»Hvad mener De?«

»Er De en Hallelujapige?«

»Jeg forstaar Dem ikke.«

»Jeg mener, De maa blive en af vore! De maa gaa ind i Frelsens Hær. Frelsens Hær er Paradis paa Jorden. Aa, jeg er saa glad, saa glad, saa glad, siden jeg er frelst. Jeg har ogsaa en Gang ligget i Snavset, og har ikke været andet end en stakkels Pjalt. Men nu er jeg som en Konge, og de kan ogsaa blive det. Hør ...«

»Lad mig med Fred!« sagde jeg barsk og vendte ham Ryggen. Han gjorde en Pirouette, saa han igen kom til at staa lige for mig.

»Saa Jomfruen vil ikke frelses!« Han bukkede ironisk og forsvandt.

Jeg kastede endnu et Blik tilbage; hvor var mit kære København? Alt var fremmed her! Kun Himlen og saa Mindet om dem, jeg elskede.
— Jeg satte mig stille hen og fandt Fred. —

Der var fuldt af Køretøjer og Folk; vi vare i Aalborg.

Henne til højre, bag de andre Vogne, holdt en tarvelig Enspænder. Kusken stod og lænede Armen paa Rygklædningen, smøgende paa en kort Kridtpibe. Han saa' hverken til højre eller venstre, men lige ud. Var der nogen med til ham, saa kom de nok; det maatte de om.

En Drager tog min Koffert, saa styrede jeg lige hen til denne Vogn; jeg var vis paa, det var min.

»Er De fra Skræppely?« spurgte jeg, mens Drageren lod Kofferten glide ned paa Vognbunden.

Kusken nikkede og spurgte med et skulende Blik til Kofferten:

»Ikke mér?«

»Nej, ikke mér!«

Saa puffede han mig op i Agestolen, smed et Hestedækken over Benene paa mig og krøb

op ved Siden af mig. Hesten fik et Smæk og det gik i Luntetrav ud af Byen, forbi Skovbakken og Scheelsminde. Rundt om til begge Sider Marker og Bakker, og, alt som vi kom længer ud, mér og mér Lyng.

»Er der mange saadanne Bakker hele Vejen?«
spurgte jeg min tavse Sidemand.

»Ja—av!«

»Hvor her er en Masse Lyng!«

»Ja—av!«

»Den er saa smuk.«

»Ja—av, til Limer.«

»Limer?«

»Ja—av, Limer!«

»Det maa være slemt at pløje saadanne
Bakker?«

»Næ—æ?«

»Er Skræppely stor?«

»Næ—æ!«

»Er der mange Kør?«

»Næ—æ!«

Saa var jeg færdig; min Taalmodighed strakte ikke længer. Resten af Vejen gik i Tavshed.

Endelig saa' jeg en lang, hvid Bygning titte frem mellem en Gruppe Træer, hvis Løv spillede i alle Efteraarets Farver. Vi drejede om ad en Vej til højre, ind ad en Port, og Vognen rullede op foran Indgangen til Skræppely.

Et Hoved viste sig mellem nogle Urtepotter i et af Vinduerne og forsvandt strax igen. Lidt efter kom Fru Bensen ud i Døren, efterfulgt af en Pige.

»Velkommen til Skræppely!« sagde hun venlig. Kald paa Peter, Trine!«

Men Peter kom allerede ud fra Stalden og havde løftet mig ned, før jeg vidste, hvorledes det gik til.

»Har De ingen Kommode?« spurgte Fru Bensen forbavset og saa' medlidende paa min lille Koffert, som Peter allerede havde paa Skulderen. — Intet Skab? — Naa, saa maa vi finde en Kommode til Dem! Gaa op paa Gæstekammeret og tag den ene ned til Frøken Holm, Trine; Peter kan hjælpe dig. Vil De imidlertid følge med mig, saa skal jeg vise Dem Deres Værelse. Vi spise til Aften om en halv Time; men vil De have en Forfriskning strax, skal Trine bringe Dem noget op. Nej, denne Vej, den anden Dør fører til Drengenes Kammer. Naar Klokken ringer, giver De nok Møde i Spisestuen.« —

Døren blev lukket, jeg var ene! — Mit Blik faldt paa min lille, forhaanede Koffert; jeg fik Taarer i Øjnene. — Det var jo Maaneders Opofrelser og Savn.

Da jeg havde forfrisket mig lidt med at bade

Ansigtet, rettet lidt paa min Krave og glattet mit Haar, satte jeg mig ved Vinduet for taalmodig at vente paa Klokkens Kalden.

Jeg havde Udsigt til en aaben Plads i Haven, omgiven af høje Pyramidepopler, mellem hvilke der hist og her var anbragt Bænke.

Her maatte være smukt om Sommeren; nu var der bart og øde.

Saa hørte jeg en Flok Børn tumle i Gangen. En Dør blev reven op og en Mandsstemme raabte:

»For Fanden, luk Døren! Her kommer jo tyve Vintre ind.«

Lidt efter ringende Klokken, og jeg skyndte mig ned.

En halvvoxen Dreng stod i den aabne Gangdør, og foran ham paa Stentrappen havde en anden Dreng stillet sig op, smøgende af en lille Kridtpibe.

»For Fanden, Erik, kan du snart blive færdig?« raabte Drengen i Gangdøren vredt. »Nu er det min Tur.«

»Du maa ikke bande,« sagde jeg, strax optagende min Lærerindevirksomhed. »Det er ugudeligt.«

Den lange rødhaarede Dreng trak sig til Side og fniste; men den anden vendte sig om

mod mig med et vredt Lyn i Øjet og sva-
rede mut:

»Fader bander ogsaa!«

Jeg følte mig slaaet af Marken og gik ind i
Spisestuen.

Fru Bensen stod ved et Tebord og sys-
lede med Kopperne. Maskinen lod sin hygge-
lige Snurren høre. Midt paa Gulvet stod et
veldækket Bord, omgivet af Stole og oplyst af
en stor Hængelampe. Børnene havde samlet
sig i en Klynge ved det ene Vindue, og fra en
Lænestol ved Kakkellovnen rejste Proprietær
Bensen sig og kom hen for at byde mig vel-
kommen.

Han var høj og stærk bygget, med et aabent,
godmodigt Ansigt; men Øjnene var urolige og
omflakkende, som søgte de forgæves efter noget.

Det samme urolige Blik fandt jeg hos alle
Børnene, paa en lille højskuldret Pige nær, der
havde rolige, fromme Øjne.

Der var i det hele noget ubestemt, viljeløst
i Proprietær Bensen's Fremtræden; medens Fruen
derimod havde noget sikkert, selvbevidst i sin.

»Velkommen!« sagde han venlig. »De
trænger nok til at faa lidt at spise efter Rejsen;
men maa jeg først gøre Dem bekendt med vor
Ungdom. Kom her hen, Børn!«

»Den lange Lømmel er vor ældste, han hedder Hans« — det var ham fra Gangdøren. — »Saa kommer Peter og Marie; der er Anna og Søren, og her min Yndling« — det var den lille højskuldrede. — Se, det er Frøken Holm, Marie, som du har glædet dig saa meget til at lære at kende. Hun er en flittig lille Pige, Frøken Holm; De faar nok Glæde af hende.«

»Teen er færdig!« afbrød Fru Bensen. »Vil De sætte Dem mellem de yngste Børn, Frøken Holm, saa De kan holde Øje med, hvorledes de spiser. Men Gud, Hans, du tørrer dig jo i Dugen!«

»Nej, det véd Gud, jeg ikke gør, Moder!«

»Jo, det véd Gud, du gjorde! Jeg saa', du havde Haanden under Bordet, og jeg véd af Erfaring, hvad det betyder.«

»Nej, det véd Gud, jeg ikke havde!«

»For Fanden, lad os nu have Madro!« tordnede Proprietæren, og saaledes fór Gud og Fanden, blandede imellem hinanden, som skarpe Projektiler forbi mine Øren, der hidtil kun havde hørt Guds Navn omtale med Ærbødighed.

Da jeg kom ind paa mit Værelse, var jeg langt tungere om Hjærtet, end da jeg forlod det. Jeg satte mig forsagt ved Vinduet. Himlen hvævede sig saa højt der oppe. Stjærnerne funkede, det var, som kom de mig

nærmere og nærmere, til de pludselig igen fjærnede sig og bleve mattere og ligesom skjulte sig for mit søgende Blik.

Jeg lagde mig paa Knæ foran Stolen og gemte Ansigtet i Hænderne. Jeg saa' i Tanken Faders Skikkelse bøjet over Arbejdet, hørte Pennen kradse paa Papiret, saa' Moder staa og sy foran Lampen for bedre at se, og, inde i Soveværelset hørte jeg de smaas rolige Aandedræt. De kære smaal!

Knaldet af Forstuedøren vakte mig af mine Drømme, den blev smækket i og aflaaet. Saa lukkede jeg for mit Skatkammer og gik til Ro. Gud være lovet, at Tanken har Vinger og kan flyve over Land og Hav til vore kære.

Proprietær Bensen og hans Kone var høflige, venlige Folk. Børnene var sunde og godmodige, lidt støjende, men ellers artige og lydige. Huset var hyggeligt og smagfuldt indrettet, et Slot mod det lille tarvelige Hjem, jeg var vant til, og dog kunde jeg ikke blive hjemme der, ikke med min bedste Vilje.

Der var noget tomt, noget hult over det hele, noget der manglede.

Jeg havde en Følelse af, at Proprietæren

havde levet i det, man kalder Barnetroen, til han blev gift. Saa kom hun, den stærkere Vilje, og tog den fra ham; hun, Hustruen, der skulde bringe Haabet og Troen med sig.

Lørdag Eftermiddag spurgte jeg, om nogen fra Gaarden gik i Kirke Søndag Morgen.

»Vi gaa aldrig i Kirke!« svarede Fru Bensen og saa' med sit bestemte Blik paa mig. »Tiden slaar ikke til, vi har nok at tage fat paa.«

»Men Børnene?« spurgte jeg forundret.

»Børnene skal ikke opdrages til smaa Hældører; lad dem vælge, hvad Vej, de vil gaa, naar de komme til Skels Aar og Alder; nu maa de følge Fader og Moder.«

»Jeg vil gjerne i Kirke,« sagde Marie bedende og trykkede sig tæt ind til mig.

»Ja, hun er nu bleven en rigtig Hældøre! Det er maaske en Følge af hendes svage Hælbred«, sagde Fru Bensen undskyldende; »men jeg vil haabe, De ikke nærer dette Hang hos hende, Frøken Holm. Det forbavser mig i Grunden, at De, som er en oplyst Pige, endnu er saa langt tilbage i denne Retning. Nu til Dags bruger man sin Fornuft, hører, sér og lægger sammen.«

»Man skal tro i Blinde!« vovede jeg at sige.

»Det kalder jeg at spare paa Fornuften!« lo Proprietær Bensen.

»Naa, ja, man har jo Brug nok for den endda. Tro De kun i Blinde; jeg holder mest af at se med mine Øjne. Kirken er for Resten kun en god Fjerdingvej her fra, og Trine Stuepige gaar derhen hver Søndag; hun kan vise Dem Vej.«

»Ja,« sagde Fru Bensen, »Trine er en Del skinhellig; hun stillede den Fordring, da hun blev fæstet, at hun maatte gaa hver Søndag i Kirke; og da hun er en flink Pige, gik jeg ind derpaa.«

»Lad mig gaa med, Moder! Saa skal jeg bede for os alle;« sagde Marie indtrængende.

»Ja, saa er vi vel forvarede!« sagde Bensen spøgende. »Naa, gaa saa, lille, og bed!«

»Hun skulde egentlig ikke have Lov, Bensen. Trine har gjort hende til en hel lille Bønnebog, og nu er jeg bange for, Frøken Holm tager fat, hvor Trine har endt.«

»Er det maaske ikke Deres Mening, at jeg skal læse Religion med Børnene?« spurgte jeg forarget over denne Samtale, men især over, at Børnene var Vidne til den.

»Jo, det véd Gud, De skall Det hører jo med til de almindelige Skolefag.«

»Men naar jeg læser Tysk og Fransk med dem, er det vel Meningen, at jeg skal lære dem at forstaa disse Sprog?«

»Naturligvis, hvad skulde ellers Meningen være dermed?«

»Saa skal jeg vel ogsaa lære dem at forstaa Religion?«

De saa forbavsede paa hinanden, og Proprietær Bensen nikkede, som vilde han sige:

»For Fanden, hun er ikke tabt bag ad en Vogn!«

Men jeg skyndte mig bort, mens Sejren var min.

Tiden gik. Jeg læste med Børnene efter bedste Evne og levede mig mere ind i disse vanskelige Forhold. Jeg kom til at holde meget af mine flinke, villige Elever, men dog mest af lille Marie. Og saa gik noget af Godheden over paa Forældrene. Jeg fik inderlig Medlidenhed med dem. Hvad vilde der blive af dem, naar Sorgen en Gang bankede paa deres Dør? Og det vilde den; den kommer jo en Gang og banker paa hvert Menneskes Dør.

»Læser De tit i Biblen?« spurgte Marie frygtstomt en Dag, hun kom ind paa mit Værelse. »Trine laaner mig hver Søndag sin; men jeg kan ikke rigtig forstaa den. Hvorfor har Vorherre jaget os ud af Paradis, naar han er saa god, blot fordi Adam og Eva syndede. Naar

Hans er uartig, straffer Moder kun ham, men ikke os andre Børn, som intet har gjort. Kan De forstaa det?»

»Der kommer nok en Tid, da du vil forstaa det«, sagde jeg undvigende.

»Trine siger ogsaa, vi snart faar en Syndflod, for Menneskene er blevne saa ryggesløse. Hvem mon der skal være Noah? Trine siger, der er ikke en eneste Noah iblandt os; vi skal alle drukne.«

Nogle Maaneder var gaaede. Jeg skrev hjem hver Onsdag og modtog Svar om Søndagen. Det var Lyspunktet, jeg med Længsel saa' hen til hele Ugen igennem; men den Tilfredshed, jeg i den sidste Tid havde begyndt at føle ved at se mine Elever stadig gaa frem, blev ofte formørket. Der kom lidt efter lidt Skyer paa vor huslige Himmel og trak sig tættere og tættere sammen over Hovederne paa os.

I Førstningen var jeg enfoldig nok til at tro, det gjaldt mig, at man var utilfreds med min Gerning. Men vilde det fremkalde al denne Tavshed og Tunghed? Skulde Fru Bensen derfor gaa med rødgrædte Øjne og Proprietæren se urolig og kummerfuld ud?

Nej, der var noget alvorligere i Gærde, og jeg

holdt mig saa meget som muligt borte, for at give dem Anledning til at tale sammen, uden at fremmede Øjne hvilede paa dem.

En Gang, da jeg kom ind til Aftensbordet, hørte jeg Proprietæren sige:

»Du ligner ikke dig selv! du græder og klager i Stedet for at opmuntre og give mig Raad.«

Endelig en Dag kom Marie ind til mig, lagde sine smaa Hænder i mit Skød og saa' indtrængende paa mig.

»Er det saa slemt at gaa fra Gaarden?« spurgte hun ængstelig. »Skal vi saa alle forlade den og kommer aldrig mere tilbage?«

Det var altsaa Opløsningen paa Gaaden. Jeg kyssede hende og sagde trøstende:

»Nej, det er ikke saa slemt, lille Marie! Vi forlader nok Gaarden, men tager Gud med, hvor vi gaar hen.«

Hun saa' tvivlende paa mig med sine store fromme Øjne og spurgte med et lille Suk:

»Gør vi det?«

Da jeg kom ind i Dagligstuen, sad Fru Bensen opløst i Taarer. Jeg bøjede mig over hende, lagde Armene om hendes Hals og sagde trøstende:

»Gud hjælper, naar Nøden er størst!«

Hun stødte mig tilbage og svarede haardt:

»Bliv mig fra Halsen med Deres evige Talen

om Gud! Skammer De Dem ikke, er det noget at komme med i saa alvorlig en Sorg. De glemmer, det er Virkeligheden, der banker paa Døren.»

Jeg gik stille bort. Hvor følte jeg mig magtesløs lige over for denne Sorg. Jeg var jo om Bord paa et Skib uden Mast og Ror.

Det var, som kom der mere Fred i Huset, nu, da de ikke behøvede at skjule noget for mig. En Del af Folkene blev sagt op og der blev gjort Indskrænkninger paa alle mulige Maader; men det var desto værre for sent; Gaarden stod ikke til at redde, den maatte sælges.

Der var kun én Trøst i al denne Sorg; det var ikke Ødselhed eller Uorden, der havde bragt dem saa vidt, men flere Aars Misvæxt og andre, tilstødende Uheld. Det ene havde taar-
net sig op med det andet, til Skredet kom og alt ramlede sammen.

Hvor ofte gaar det ikke saaledes!

Fru Bensen var, trods sit sunde Ydre, legemlig svag. Hun havde altid taget alvorlig fat i Huset; men nu var der mér Arbejde, end hendes Kræfter kunde overkomme. Jeg saa', hvorledes de Dag for Dag toge af.

Saa følte jeg, det var min Pligt i min Fritid at hjælpe hende; jeg, som var ung og stærk, jeg bad hende inderlig tillade mig at være som en ældre Datter og faa min Del af Arbejdet.

Hun saa' forbavset paa mig, fik Taarer i Øjnene og sagde lidt haanligt, for at skjule sin Bevægelse:

»Saadan et usselt lille Puds!«

»Jeg hjalp altid Moder, og der er sex Børn hjemme, saa jeg er vant til at tage fat.«

Hun kom hen og kyssede mig.

»Saa skal De ogsaa fra i Dag være min Datter fuldt ud!« sagde hun med usædvanlig Mildhed. »En Arbejder er sin Løn værd.«

Men jeg tænkte paa min egen Moder og tog fat tidlig og sildig, baade med fint og groft.

En Dag fandt jeg Marie siddende i en Krog og græde ganske sagte.

»Hvad gaar der ad dig, Barn?« spurgte jeg og løftede hendes taarevædede Ansigt imod mig.

»Trine siger, det med Gaarden er kommet, fordi Fader og Moder ikke holde af Gud.«

»Det tror jeg ikke, Marie! Det er før, fordi Gud holder af dem og kalder paa dem.«

Endelig en Morgen indfandt Trine sig paa mit Værelse og bad mig komme ind til Fruen, der følte sig for mat til at staa op.

Jeg saa' strax, hun havde Feber, og lod

Karlen køre efter Lægen, da Proprietæren var ude af sig selv og ikke i Stand til at tage en Bestemmelse.

»Bægeret er for fuldt, det løber over!« sagde han og borede sig ned i en Lænestol med Hænderne for Ansigtet.

»Sig dog ikke det, Bensen; der er vist Plads til meget mér,« svarede Fru Bensen utaalmodig, og da Lægen kom, erklærede han, det var en let Gigtfeber; hun vilde vel komme til at holde Sengen i længere Tid; men han haabede med Forsigtighed og god Pleje at holde Sygdommen inden visse Grænser.

Nu fik jeg meget at gøre. Jeg maatte baade pleje den syge, passe Børnene, hjælpe i Huset og, det værste af alt, trøste og opmuntre den stakkels Proprietær.

Fru Bensen var ikke til at komme nær; hun var meget utaalmodig og kunde ikke faa Fred for sine Tanker.

Det var jo tungt at maatte overlade Huset til mig, en ung, uerfaren Pige, og saa alt det andet, der forestod og ikke kunde løbes fra.

En Dag var hun mér utaalmodig og urimelig end nogensinde og laa og bebrejdede Skæbnen, som hun kaldte det, at flittige og stræbsomme Folk, som hendes Mand og hun, trods al deres Arbejde og Strid maatte bukke under for ufor-

skyldte Uheld. Saa brast endelig min Taalmodighed, og jeg sagde:

»Men det er jo Vorherre, De angriber med Deres Bebrejdelser, og han er retfærdig og gør alt paa det bedste for os, det vil De tidlig eller sent erkende.«

»De er en god, kærlig, lille Pige,« sagde hun noget mildere; »men De taler om og kæmper for Ting, De ikke forstaar Dem paa. Jeg har derimod i min Ungdom daglig levet sammen med Mænd, der studerede og udgranskede Tilværelsens Hemmeligheder. Jeg véd, der kun er én Magt, én Gud og det er Naturkræfterne.

»Hvor tit har jeg ikke hørt det forklare! De maa vide, min Fader var en berømt Videnskabsmand. Min Moder døde, mens jeg var et lille Barn, og det takker jeg for, hvad jeg kan og véd, for saa tog Fader min Opdragelse i sin egen Haand, og det er ham, der har aabnet mine Øjne og lært mig at leve i Virkeligheden.

»Hvor ofte har jeg ikke siddet ubemærket og lyttet til hans og hans Venners Samtale, naar de tog dette Spørgsmaal under Behandling, naar de vendte ud og ind paa det og pillede det i Traade og Trævler... Ja, hvor bliver saa Barnetroen af! Barnetroen, Mødrene stole paa med saa meget Haab.

»Naa, se nu ikke saa fortabt ud! Min Mand

var ogsaa et Stykke af en Hældøre, da vi kom sammen; men jeg har grundig helbredet ham derfor. Det er usundt at leve i saadanne vage Fantasier; man maa tage Livet op, som det er, leve i Virkeligheden; ellers lider man Skibbrud, og De maa tro, det er et slemt Fald at falde fra Himlen. Jeg véd ikke, jeg skylder min Fader større Tak end netop, fordi han har aabnet mine Øjne og lært mig at staa paa fast Grund.«

»Men, hvorledes døde han da!« brast det ud af mig.

»Hvorledes?« spurgte hun forbavset. »Í, som saa mange andre Mennesker, midt i sit Arbejde, kraftig og levedygtig, som man maa ønske, hvert Menneske at dø; den største Straf, jeg kan tænke mig, maa være at overleve sig selv. Døden kom over ham, netop som han sad i sit Studerekammer og skrev paa en Afhandling om det Spørgsmaal, der altid havde optaget ham saa meget. Jeg husker tydelig de sidste Ord, han havde skrevet:

»De Uvidende, sige, det er Guds Haand, der rammer ham; men Videnskaben, der staar paa Virkelighedens Grund, siger...«, her var Pennen faldet ud af hans Haand, og han var sunken tilbage, ramt af et Hjerteslag.«

»Men det var jo Guds Haand, der ramte ham!« fór mig ud af Munden.

»Har Guds Haand ogsaa rammet mig?«
spurgte en lille, forskrækket Stemme.

Det var Marie, der var kommen ubemærket ind, og nu lagde sin Haand paa Moderens og saa' paa hende med et ængstelig spørgende Blik.

Da faldt Fru Bensens Øjne paa den lille, vanskabte Skikkelse; hun rejste sig pludselig med Rædsel præget i hvert Træk, udstødte et Skrig og sank tilbage i Puderne.

Jeg trak Marie tæt ind til mig; jeg rystede af Angest; da hørte jeg en undertrykt Hulken fra Sengen og listede lydløst bort med Barnet.

Inde i Spisestuen sad Proprietær Bensen og ventede paa sin Frokost. Jeg lod Marie gaa ud og lege med de andre Børn, og skyndte mig at skænke Kaffe til ham.

Saa kom der lidt efter lidt igen Ro over mig, og jeg spurgte ham hvorledes Marie var bleven Krøbling.

»Stakkels lille!« sagde han med et Suk.
»Det stammer lige fra den Dag, hun blev døbt. Da Fadderne kom tilbage fra Kirken, og min Kone gik ud for at modtage Barnet, bøjede hun sig ned for at kysse det. »Saa, min Skat, nu er den Form overholdt!« sagde hun. »Man maa jo følge gammel Skik og Brug«.

»Ja«, svarede jeg spøgende, »Skik følge eller Land fly!«

I det samme vendte hun sig for at gaa op ad Trappen, men traadte i sin Kjole og snublede, hun tabte Barnet, og det er fra dette Fald, Ulykken skriver sig«.

Om Eftermiddagen, da Lægen kom og følte Fru Bensens Puls, vendte han sig bebrejdende mod mig og sagde:

»Hvad er der i Vejen med min Patient! Har hun haft Sindsbevægelse? Uroen er tagen til, og Pulsen slaar hurtigere. De maa passe bedre paa hende«.

Jeg saa' vist meget angerfuld ud; thi Fru Bensen fik Medlidenhed med mig og sagde godmodig:

»Stakkel, hun gør saamænd, hvad hun kan baade for at frelse mit Legeme og min Sjæl«.

»Ja, Sjælelæge skal De nu ikke give Dem af med at være«, sagde han smilende; sørg blot for Legemet, mér forlanger jeg ikke«.

En Dag blev jeg meget forundret ved at finde Marie staa og dreje sig foran Spejlet. Pludselig løb hun hen til Faderen og spurgte:

»Sér jeg ikke ud som en Snegl med sit Hus paa Ryggen, Fader?«

»Nej, mit Barn, en Snegl er lykkeligere end

du; den har altid Tag over Hovedet!« svarede han og kyssede hende ømt.

Der laa noget saa smerteligt, saa haabløst i dette Udbrud, at jeg fik Taarer i Øjnene og vendte mig om mod Vinduet for at skjule det; mit Blik fald paa en høj, slank Skikkelse, som kom gaaende op mod Huset.

»Der er Pastor Hermansen! Hvad mon han vil?«

»Fange Menneskesjæle!« lo Bensen bittert. »Han har vel ogsaa hørt, det er lettest at fiske i rørt Vand. Men han tager fejl; der bliver intet af den Dræt«.

Nu var Pastoren kommen ind i Forstuen, og jeg gik ud for at tage imod ham.

Han havde allerede hængt sin Hat og Frakke paa en Knage ved Døren.

»God Dag, Frøken Holm, er Bensen hjemme?«

»Lad ham komme herind!« hviskede Proprietæren i Dørsprækken.

»Vil De komme ind«, sagde jeg forlegent, »Proprietær Bensen er her«.

»God Dag, Bensen! Jeg er her for at foreslaa Dem en lille Handel...« han saa' hen paa mig. »Kan jeg tale med Dem ovre i Deres eget Værelse?«

»Sæt Dem ned, Pastor Hermansen, Frøken Holm har paataget sig en Datters Pligter her i

Huset; hun er inde i alle vore Forhold; vi har ingen Hemmeligheder for hende. Nej, bliv, Frøken Holm, De maa ikke gaa!»

»Det er, som det bør være«, sagde Pastoren med et mildt Blik paa mig. »Den ene maa altid være villig til at give den anden en Haandsrækning, naar der er Trang for det; ellers kommer man ingen Vegne. Jeg gaar altsaa lige til Sagen, vil De overtage Forpagtningen af Præstegaardsjorderne, til De faar noget bedre? — Gamle Mortensens Kontrakt udløber til Maj, og han kom i Gaar for at underrette mig om, at han ikke vil have den fornyet, da han og Konen nu er for gamle til at tage saa haardt fat. De flyttter op til Sønnen paa Møllegaarden. Hvad mener De om Tilbudet?«

Blodet var steget Proprietær Bensen til Hovedet. Han sad en Stund ganske stum og stirrede ned for sig. Saa rejste han sig pludselig og rakte Pastor Hermansen Haanden.

»Tak for Tilbudet, det er netop, hvad jeg kan ønske indtil videre. Min Kone og jeg har ofte i vore Velmagtsdage talt om, at Pastoren maatte være gal for at nøjes med saa lille en Afgift. Mortensen skovlede jo Penge ind. Men nu da det bliver os selv, der faar Nytte af det, har vi intet at skulle have sagt«.

»De glemmer rent, Mand, at jeg er en Krøsus.

Mine Forældre efterlod mig saa stor en Formue, at jeg kan leve som en lille Konge, selv om jeg giver Slip paa Indtægterne af mit Kald«.

»Ja, dem sér De nok ikke stort til; hvis Rygtet siger sandt, er det de fattige, der nyder godt af dem!

»Rygtet er ikke at stole paa, véd De nok;« sagde Pastoren undvigende. »Lad os holde os til Virkeligheden; Handelen er altsaa sluttet. De véd, at jeg, da jeg overtog Kaldet, lod bygge en ny Præstegaard for min egen Regning og lod den gamle blive staaende til min Forpagter. Nu har jeg i Aarenes Løb takket og forskønnet den efter bedste Evne. Værelserne er rummelige og ikke uden en vis gammeldags Hygge. Og, tillader Mortensen det, skal jeg i Vinterens Løb lade alt male og pudse op, til De kommer. Farvel, Frøken Holm! Det glæder mig, at De gør Deres Pligt«.

Da Proprietær Bensen kom ind, efter at have fulgt Pastor Hermansen ud, satte han sig i sin Lænestol og faldt i Tanker.

Hvad mon han tænkte paa?

Pludselig gik han hen til Vinduet, skyggede med Haanden for Øjnene, og stod ganske stille en Stund. Saa vendte han sig om til mig, strøg Haanden let over mit Haar og sagde mildt:

»Jeg tror, det bliver Solskin, Barn!«

Min Gisning slog til. Fru Bensen kom snart efter paa Benene og tog med fornyet Mod og Lyst fat paa sin Gerning.

Vinteren gik hurtig. Jeg syntes allerede, jeg følte Foraarets Komme. Det dejlige Foraar med Vintergække og Anemoner.

Pastor Hermansen kom nu og da for at tale med Bensen, og, var det om Eftermiddagen, blev han gjerne og spiste til Aften.

Gaarden gik ikke til Auktion, men blev solgt under Haanden til begge Parters Tilfredshed. Og naar vi mødtes ved Maaltiderne for at hvile eller forfriske os efter Arbejdet, vilde en Fremmed næppe have anet det Jordskælv, der havde rystet dette Hus i sin inderste Grundvold.

Og dog nærmede Opbrudet sig med stærke Skridt. Foraaret holdt sit Indtog med Fuglesang, Græs og Blomster. Træerne havde faaet Knopper, saa stod de en Tid i denne lodne rødbrune Glans, der bebuder det sig nærmende Udspring, til den lidt efter lidt gik over i et grønligt Skær; Knopperne var ved at udfolde sig. En dejlig Morgen, under jublende Fuglesang, brast Hylstret og Bladene tittede frem ... Dejlige Foraar!

»Giv Børnene fri og tag Deres Overtøj paa!« sagde Fru Bensen, da hun en mild Solskinsdag stak Hovedet ind i Skolestuen, hvor jeg netop

havde siddet og drømt om, hvor herligt det vilde være at gaa en Tur i det indbydende Vejr.

Jeg lod mig det derfor ikke sige to Gange. Børnene fløj til alle Kanter som løsladte Fugle. Skolestuen var tømt i et Minut, og jeg stod allerede i Forstuen, iført Kaabe og Hat, og ventede længselsfuldt paa Fru Bensen.

»Naa, hvor De sér utaalmodig ud, akkurat som et Føl, der stamper af Livslyst. Jeg har faaet den Idé at gaa over til Præstegaarden. Madam Mortensen er en meget skikkelig Kone og tillader nok, at vi se os lidt om der inde. De skal hjælpe mig at udfinde, hvorledes vi bedst kan ordne os der«.

Saa gik vi! Hun lidt tung og vemodig, jeg — det gør mig ondt at tilstaa — let og glad. Man maa ikke dømme Ungdommen for strængt. Hvis nogen havde spurgt mig, hvorfor jeg var saa glad, saa haabefuld, var jeg bleven ham Svar skyldig; jeg vidste det jo ikke selv.

Vejen laa lys og solbeskinnet for os. Luften slog os i Møde frisk og vaarduftende, som en lovende Bebudelse om Sommerens Komme. Rundt om paa Grøftekanterne plukkede jeg Anemoner og Smørblomster, et og andet smukt Exemplar af Fandens Mælkebøtter forsmaaede jeg heller ikke. Snart havde jeg samlet mig en rigtig stor

Urtekost, som Bønderne kalde det, og inden jeg vidste et Ord af det, havde vi naaet Maalet for vor Udflugt og standsede ved Porten, der førte ind til Præstegaarden.

Der laa den ny Præstegaard lige for os. Om Sommeren var den dækket med Roser og Vinløv; men skønt den endnu stod lidt bar i sin næppe paabegyndte Foraarsdragt, saa' den dog venlig og smilende ud med sine udsprungne Krokus og Hyacinther i Vinduerne.

Til venstre for os laa den gamle Præstegaard og dannede den ene Længe. Den gav ikke den ny noget efter i Solskin og Smil, ej heller gjorde Madam Mortensen sit Hus til Skamme, men modtog os meget gæstfrit og tillod os at se os om i Ro og Mag, mens hun bryggede en god Kop Kaffe til os.

Stuerne var, som Pastor Hermansen havde sagt, store og hyggelige, Køkken og Fadebur duftede af Renlighed og Orden, og vi glædede os ved i Tanken at indrette alt.

»Her maa Sofaen staa!« sagde Fru Bensen og udmaalte Pladsen med Øjnene.

»Ja, og der Instrumentet, og ved dette Vindue Deres Sybord; saa har De Udsigt til den nye Præstegaard, naar den bliver dækket af Roser og Vinløv«.

»Nej, der maa Deres staa! Jeg stiller mit ved det andet Vindue«.

»Det gaar jeg ikke ind paa! Saa fik De jo kun Udsigt til den grimme Port!«

»Det er netop som, det skal være!« lo hun tilfreds. »De véd, jeg er nysgerrig og gærne vil holde Øje med, hvem der kommer og gaar. Altsaa det er slaaet fast«.

Endelig naade vi til Loftet. Der var to Værelser, ét i hver Gavl. Det ene skulde være Gæstekammer, det andet til mig.

Da vi kom ind i det første, slog Sollyset os i Møde fra Vinduerne, der vendte ud til Mark og Skov, og jeg havde ondt ved at løsrive mig fra den smukke Udsigt.

»Hvor her er nydeligt!« raabte jeg henrykt. »Her kan man leve og dø«.

»Saa skal det være Deres Rede«, sagde Fru Bensen mildt. »For ikke sandt, De bliver hos os og fuldender Børnenes Opdragelse«.

Jeg rakte hende tavs Haanden, hun trykkede mig tæt ind til sig og sagde bevæget:

»Min kære, lille Datter!«

Da vi kom hjem, sad Proprietæren og røg i sin Lænestol.

»Naa, hvad mener I saa!« spurgte han.

Fru Bensen gik hen, lagde sine Arme om hans Hals og kyssede ham kærligt — det var

første Gang, jeg saa' det —. »Vi mener, min Ven, at vi faar det rigtig hyggeligt og godt«.

»Mener I det, min Pige! han klappede hende paa Kinden.

»Ja, og Frøken Holm er henrykt for sit Værelse«.

»Det er jeg glad for«, sagde han og gav mig Haanden. »Rigtig glad!«

Der var kommen ligesom en anden Livsstrøm i Huset. Børnene klyngede sig nærmere til Forældrene, og Forældrene syntes først nu rigtig at finde hinanden. Jeg blev smittet af Exemplet og knyttede mig nærmere og nærmere til dem. Sorgen samler nogle Mennesker, andre skiller den ad.

Saa kom Maj med udsprungne Træer, en dejlig varm solbeskinnet Maj. Huset var i fuldt Opbrud. Der blev gjort rént og pakket ind; alle havde travlt, selv Børnene gjorde hvad de formaaede for at være til Hjælp. Afskeden var kommen, dog ikke med Graad og Klage, der gik en stille Vemod gennem Huset, men der var Fred.

Den sidste Eftermiddag indfandt Pastor Hermansen sig og sagde:

Jeg vil blot i Forbigaaende lade dem vide, at de slet ikke i Morgen maa tænke paa Mad og Drikke. Jeg har givet min Husholderske

Ordre til at holde Bordet dækket hele Dagen, saa de kan komme og gaa, som de selv vil, og naar det falder dem bedst«.

Afskedstimen kom. Fru Bensen sad allerede paa Vognen, saa huskede hun pludselig, at hun havde glemte noget og maatte igen ind i Huset. Proprietæren fulgte hende, de blev længe borte, og da de kom tilbage, havde de begge grædt. Det var de sidste Taarer over det gamle Hjem.

Hvert Møbel stod, hvor det skulde staa. Gardinerne var hængte op og Vaserne prangede med ungt Løv. Der var saa hyggeligt, takket være den gode Pastor Hermansen. Væggene og Lofterne skinnede i deres nye Dragt. Køkkenet og Fadeburet var hvidtede, og Forstuen tog sig godt ud med den friskmalede Vinranke om Døren.

Smukkest var der dog oppe paa mit Værelse. Der sad jeg og drømte mangan en Stund, og mit Øje fulgte Skovens bølgende Linjer. Nu stod den i sit skønneste Brudeskrud, det grønne friske Majløv,

Vi var bedte til Middag hos Pastor Hermansen, selv Børnene skulde med.

Hvor der var smukt! Øjet mødte over alt denne smagfulde Elegance, der imponerer uden at støde, og lidt efter lidt lader én føle sig hjemme og tilfreds.

Pastor Hermansen fulgte os rundt i hele Huset; Fru Bensen vilde se alt og blev ikke kéd af at give sit Bifald tilkende. Vi andre var stumme Tilskuere; men da vi kom til et Kabinet med blaat Forhæng og blaat Silkebetræk paa Møblerne, duftende af et udsøgt Blomsterhav, som Solen oplyste og forskønnede, saa kunde jeg ikke længer tie, men udbrød henrykt:

»Nej, det er endnu det smukkeste!«

»Finder De?« spurgte han og saa² forunderlig mildt paa mig. »Det var ogsaa bestemt for min Moder. Hun havde lovet at koinne og bo hos mig; men saa døde hun pludselig af et Hjerteslag. Fremtiden er en usikker Havn at kaste Anker i«.

Jeg havde én Gang for alle paataget mig at forny Blomsterne i Vaserne.

Der hørte nemlig to Haver til Præstegaarden: den gamle, der laa bag vort Hus, og den ny, Pastor Hermansen havde anlagt ved sin Bolig.

Vor var fuld af Syrener, Guldregn, Sneboller

og alle mulige Vaarblomster. Og jeg, Stenbroens Barn, var aldeles henrykt ved at beruse mig i Duften og Synet af al den Herlighed.

Hvor glad jeg gik og plukkede og ønskede, mine kære Søskende kunde nyde al denne Vaarfylde med mig! Hvad vilde de dog sige? Jeg hørte i Tanken deres glade Stemmer:

»Nej, hvor dejligt!«

Jeg plukkede fløjelsbløde Primulaer og Avrikler med deres saftige Stilke, Syrener og Guldregn, og paa Hvidtjørnehækken de friske brune Skud, der skyder højt op over den gamle Hæk, ret som vil de friste Haanden til at plukke.

»De giver os nok friske Blomster i Dag?« sagde Fru Bensen, da jeg kom ind i Dagligstuen. »Vejret er saa smukt, der kommer vist Gæster«.

Jeg tog et af Trines store Køkkenforklæder paa og gik ud i Haven. Henne ved det gamle Lysthus stod en mægtig Guldregn, med de lange Klaser viftende i Vinden. Dem maatte jeg først og fremmest gæste. Jeg trak en bugnende Gren ned til mig og stirrede op for at vælge de længste Klaser, da et fast Greb tog om min Haand, og en Stemme bag mig sagde:

»Vil De være min Hustru, Frøken Holm?«

Jeg udstødte et svagt Skrig og gav i min

Forskrækkelse slip paa Grenen, der til Tak dryssede sin gyldne Regn i rigelig Mængde over Pastor Hermansen og mig.

Han havde beholdt min Haand og trak mig, smilende over min Forvirring, ind i Lysthuset.

»Sæt Dem der, De blev jo saa bange! Det var ogsaa ubesindigt af mig at tage Dem saadan med Storm. Sid nu ganske rolig og tænk over mit Spørgsmaal, mens jeg plukker Dem nogle af de fristende Guldranker, saa kommer jeg tilbage efter Deres Svar«.

Han gik, og jeg prøvede at samle mine Tanker; men det var umuligt. Mine Tindinger bankede og mit Hjærte stod stille — i al Fald havde jeg den Følelse —. Jeg hans Hustru? Han tog fejl, han vidste jo ikke, hvor ubetydelig jeg var, og hvor ringe mine Forhold. Men ét stod mig klart, jeg havde kun slet forstaaet at skjule min Hemmelighed; jeg havde jo læst Sejersglæden i det sikre, smilende Blik, der hvilede paa mig; og at denne hans Sikkerhed var bygget paa Klippegrund, det følte jeg kun altfor vel.

Saa kom han tilbage, lagde en stor Bunke Guldregn foran mig paa Bordet og satte sig ved Siden af mig.

»Og Svaret?« spurgte han smilende.

»Svaret! Men véd De, hvor ringe og ube-

tydelig jeg er!« udbrød jeg forsagt, da mit Blik faldt paa hans ranke, elegante Skikkelse. Et glad Smil gled over hans Træk, han tog begge mine Hænder i sine og sagde bevæget:

»Kære Barn, al den ydre Glans kan man købe for Penge! Men et rént og trofast Hjærte lader sig ikke købe for al Verdens Guld, kun Kærlighed kan give os det. I Morgen rejser jeg til dine Forældre og beder om deres Velsignelse.«

Og det gjorde han.

Men det var en lang og ængstelig Ventetid for mig. Vilde han bestaa Prøven og vende tilbage lige saa glad og haabefuld, som han havde forladt mig?

Saa kom han endelig! Og da jeg frygtsomt søgte Svar i hans aabne, ærlige Øjne, straaledede de mig i Møde mildere og varmere end nogen Sinde.

»Nu har vi klaret det hele!« sagde han. »Brylluppet skal staa til Sommerferien. Saa kommer dine Forældre og Børnene her over i Præstegaarden. Din Moder har lovet at ordne alt til min lille Piges Modtagelse, og Proprietær Bensens gør Fordring paa at holde deres kære ældste Datters Bryllup.«

Og saaledes blev det. Mine kære kom ved Sommerferiens Begyndelse. Hvor Fader havde

slidt og arbejdet! Den gamle Cylinder var forsvundet og en flot lille Filthat dækkede hans Haar.

Moders falmede franske Shawl var blevet afløst af et net lille Sommerstykke, og Børnene havde alle faaet tarvelige, men nye Klæder.

Stakkels gamle Fader! Jeg syntes, hans Ryg var bleven mere bøjet, skønt han rettede paa den, alt hvad han kunde.

Moder og Børnene fik derimod friske, runde Kinder i den sunde Luft og efter Nydelsen af al den dejlige, søde Mælk og alle de nylagte Æg, min Ven fyldte dem med.

Børnene fløj jublende om fra Morgen til Aften. Jeg véd ikke, hvem der var gladest, Fuglene ude i Haven eller Børneflokken, men det véd jeg, hvad enten min Ven gik eller kom, blev der slaaet Kreds om ham af de muntre smaa, og det var ikke altid han slap derfra med hele Frakkeskøder. I kære, kære Minder!

Saa kom Bryllupsdagen! Og om Aftenen, da jeg skulde forlade den gamle Præstegaard, rakte Proprietær Bensen mig begge Hænder og sagde bevæget:

»Tak for alt, hvad De har været for os, den korte Tid vi fik Lov at beholde Dem!«

Og Fru Bensen omfavnede mig flere Gange

og saa' paa mig, som vilde hun sige noget, men ikke kunde faa det frem.

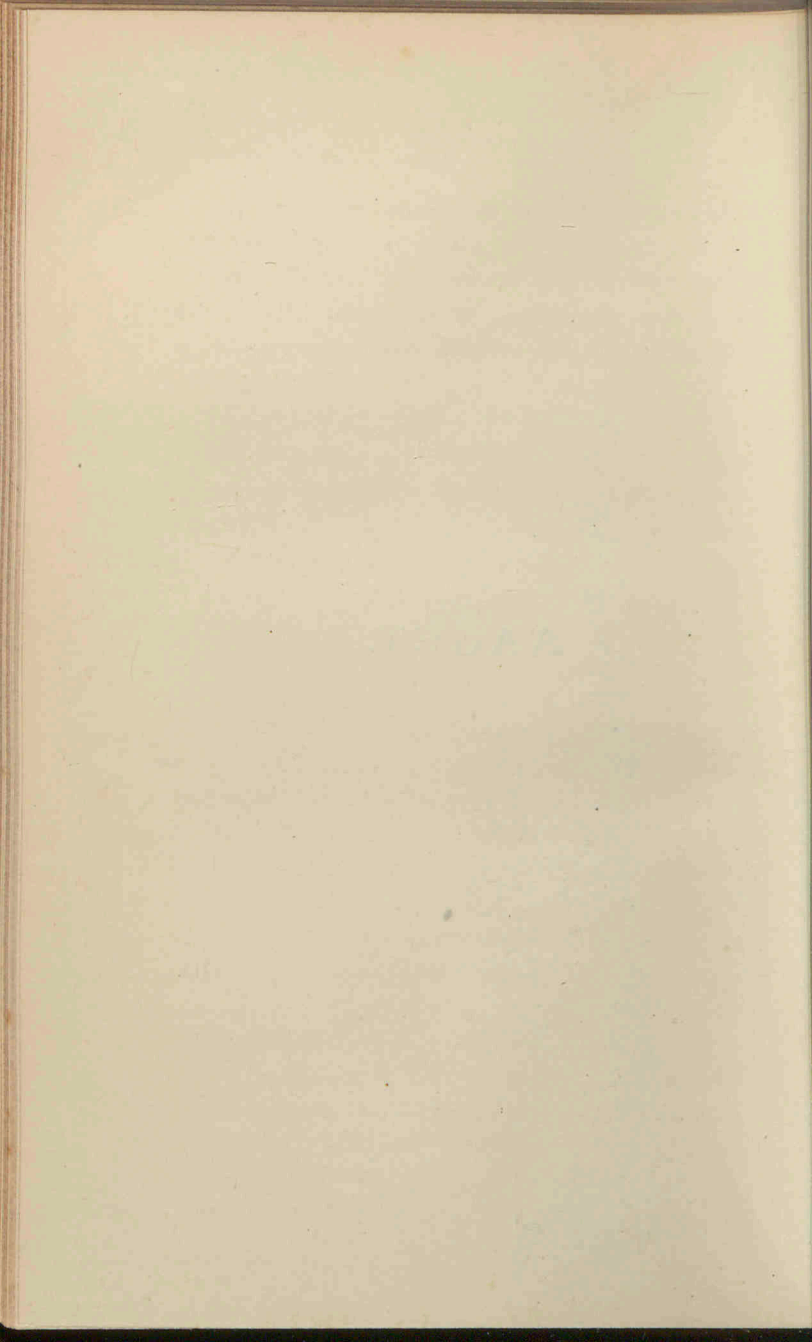
Saa gik vi. Men da vi var komne nogle faa Skridt, følte jeg to Arme om min Hals og to varme, bløde Læber, der hviskede mig i Øret:

»Farvel, Barn, Gud være med dig!«

Det var en dejlig Brudegave!

AAGET.

Ja, det er nu om min Plejefader, jeg vil fortælle. Først og fremmest var han gift med min Plejemoder, som bar det mærkelige Navn Jeppe-sine. Hendes Fader hed nemlig Jeppe, og det, der er endnu mærkeligere, Jeppe paa Bjærget, da hans Gaard laa paa en Høj; og saa gik det her, som det saa ofte gaar i Verden, en Tue blev forvandlet til et Bjærg.

Almindelig talt, var min Plejemoder, hvad man kalder en besk Blomme . . . Folk spørger mig tit, hvorfor jeg er bleven Pebersvend, og altid vil det Svar frem: »Jo, for jeg har haft en Plejemoder!« Men til min Fortælling.

Man kan ikke tænke sig en ydmygere Skikkelse end min Plejefaders, naar han kom listende ind i Dagligstuen paa den Tid Fru Jeppesine tog sig en Middagslur i sin store magelige Lænestol ved Kakkelovnen. I Munden bar han sin Pibe, NB. utændt, da Moder regnede Rygning i en Dagligstue blandt de Uting, hun for ingen Pris vilde give sit Minde til.

Jeg sér ham, den kære, gamle Mand — det synes mig en Umulighed, at han nogen Sinde har været ung, skønt han den Gang kun var nogle og fyrré — jeg sér ham og har endnu tydelig den Fornemmelse, at han gik som paa Gløder af Angest for at Skoene skulde knirke. Selv jeg holdt mit Aandedræt tilbage i Spænding, og begyndte det saa at lyde: »Knirk, knirk!« Naa, Gud naade os! Hundrede og ét var ude! I et Nu vendte Fru Jeppesine tilbage fra Drømmenes Rige og rejste sig med funklende Øjne, truende Mine og Haanden udstrakt mod sit Offer... Hvad udtrykte ikke denne Pegefinger, der saa skarpt og bestemt pegede paa Synderen: »Skyldig, atter skyldig!« Og det kun ét Skridt fra den frelsende Havn — Fader saa' vemodig til den lokkende Gyngestol — og saa langt fra Døren, der førte til hans egen lille Rede; »saa langt, saa langt!« udtrykte hans maalende Blik, og han lod sig falde ned i Stolen med et dybt, pinligt Suk.

»Det gaar dog vel vidt, naar man ikke kan finde et Øjeblikks Ro i sin egen Stue, sin egen Stol!«

Paa »egen« lagde Moder et mér end almindeligt Eftertryk; hun havde jo bragt alt med, hvad der fandtes i Huset, Penge og Møbler.

»Hvad! »Jeg tror endogsaa, du damper!«

Stakkels Fader! I sin Sjæleangest og sin Kamp for, trods den, at synes rolig, havde han, uden selv at vide det, strøget en Svovlstikke og tændt sin Pibe, og nu hvirvlede den ene muntre Røg-søjle efter den anden om i Helligdommen, lykkelig ved at fødes i det forbudne Eden.

»Nej, det gaar over alt, hvad jeg endnu har oplevet!« Moder aabnede Vinduer og Døre og slog og rasede om i Luften med sit røde Uldtørklæde.

Ja, det gik ogsaa over alt, hvad jeg havde oplevet... Og Fader — han krøb ikke, han gik ikke; nej, som et Lokomotiv fór han ud af Stuen, og, som det, efterlod han Røg, lutter Røg.

Jeg tror, dette lille Udkast af mine Plejeforældre har sat hver af dem paa den Hylde, hvor de høre til. Da Læseren altsaa har gjort deres Bekendtskab og sét dem, som man siger, i det rette Lys, kan jeg for Alvor begynde paa den lille Tildragelse i vort kærlige Familieliv, som jeg vil skildre.

Der er én Dag i min Barndom, som jeg husker tydeligere end alle andre. Det regnede ude, tordnede inde; Fader var forsigtigere i sin

Gang, ængsteligere i sine Bevægelser og ydmygere i sin Tavshed end nogen Sinde; Moder mér bestemt paa »her skal Skabet staa!« hurtigere i sine Bevægelser og kortere og fyndigere i sin Tale. Det hele saa' højst truende ud; jeg syntes at se Lyn paa Lyn, naar jeg mødte hendes Blik, høre Skrald paa Skrald, naar jeg fulgte hendes Læbers Bevægelse... hvorfor jeg klogeligen gjorde mig usynlig og tog mig en lille privat Ridetur paa Rækværket der ude paa Trappen.

Døren til Pigekammeret stod paa Klem, og jeg hørte Stine sige til Maren:

»I Dag er hun rént som tosset. Det er ogsaa en sand Djævell!«

»Den stakkels Herre, der er saa god,« svarede Maren med et Suk.

»Ja, hvorfor han skal slæbe paa et saadant Kors, maa Vorherre vide;« mente Stine. »Jeg forstaar det ikke. Den kære, gode Mand, var det kun ham, man tjente, saa var her et Paradis.«

Maren gav en Næselyd, som altid gik forud, naar hun vilde sige noget klogt; men derved blev det ogsaa denne Gang; i det samme lød Klokken i Dagligstuen saa voldsomt, at vi alle tre styrtede ned ad Trappen, med Fare for at vælte hverandre, men vi blev standsede ved

den aabne Dagligstuedør ved et Syn, der nok kunde volde saadanne Helte Skræk. Plejemoder laa udstrakt paa Gulvet bleg og stiv... Det var tydeligt, hun var død!

Og Fader?

Han laa paa Knæ ved hendes Side, askegraa, skælvende, raadvild... den kære, stakkels Mand; at ogsaa Plejemoder ikke kunde sige ham, hvad han havde at gøre!

Saadan gaar det i Livet, i Dag rød, i Morgen død! Der var ingen Tvivl, Moder var virkelig død; det sagde ogsaa Lægen, da han kom.

Moder var død; men det viste sig snart, da den første Skræk var vel overstaaet, at Fader var begyndt at leve. Kongen er død! Kongen leve!

Hvilket et Velvære, der var kommet over ham! Jeg sér ham tydelig sidde i Kakkellovnskrogen i Moders magelige Lænestol, med den dampende Pibe i Munden. Det var Dagen efter hin ulykkelige Katastrofe. Jeg traadte ind, jeg vil ikke nægte, noget mere støjende end i Moders Tid; ligesom der i det hele Hus var en ukendt Tummel, Talen og Renden med Døre, som før var ukendt, ja, uhørt, og som kun lidet stemmede med den højtidelige Tavshed, der ellers plejer at gøre sig gældende i et Sørgehus.

Jeg traadte altsaa ind, og Plejefader lagde,

til min Forundring, sit ellers yderst veltilfredse Ansigt i dybe Alvorsfolder.

„Jakob, Jakob! Du viser en utilladelig Lige-gyldighed, ja, næsten Tilfredshed ved din salig Plejemoders sørgelige Bortgang. Hun tog dig som et lille, fattigt Barn til sig, og det skærer mig i Hjærtet at se saa megen Utaknemmelighed af den, hun kaldte sin Søn; den fromme, kærlige Sjæl! Det havde hun vist næppe ventet.«

»Men du, Fader?« spurgte jeg naivt.

»Jeg — — — jeg — — — jeg — —.« Det var tydeligt, der kom ikke mere af Mangel paa Ord. »Jeg er en Mand, jeg bekæmper min Sorg, for ikke at give den til Pris for Verden. Men du, en Dreng, et Plejebarn, hun har elsket som sit eget Barn« . . .

Faders Stemme steg mere og mere i Kraft og Højde; jeg kendte den næppe igen og saa' derfor spørgende paa ham . . . men var det ogsaa Fader! Min Plejefader! Plejemoders Mand!

Hvor var nu den ydmyge, bøjede Ryg, de milde forsagende Træk? Ryggen var rank, som vilde den byde hele Verden Trods, medens Trækkene havde et yderst mistænkeligt Udtryk, som forkyndte: »Vinden har vendt sig; nu kommer min Tid, alle Mand paa Post!«

Og denne Forkyndelse var ingen falsk Profeti:

Gør Trællen til Herre, og du har skabt Tyrannernes Tyran. — Hvilke Dage! De vare faa, men ak, saa lange!

Ja, Glæden var kun kort over min Moders lykkelige Hensoven. Næppe tre Dage efter kaldte vi det alle, paa Fader nær, en ulykkelig Hændelse. Den ydmyge Mand var forvandlet til en herskesyg, gerrig, mistænksom Tyran, der gjerne havde sultet os alle, sig selv undtagen, begribeligvis. — Han vilde lydes blindt og glemte rént, hvorledes han nylig havde været mindre end Nul. Nu kunde man se ham spejde om i Huset, saa vel i Køkken og Kælder som Spisekammer, og lytte for at opfange det mindste Ord, den svageste Støj.

»Søren! Har du udført min Befaling?« — Hvilket et Eftertryk paa Befaling. — »Hvad, ikke endnu! Véd du ikke, jeg er Herre i Huset?«

Men Søren saa' paa ham med saa forundret et Blik, som vilde han svare: »Nej, det har jeg rigtignok aldrig vidst.

Om det saa var ved Middagsbordet, savnede jeg min nu uforglemmelige Moder. Den Gang hun lagde for, gav hun altid først Fader, dernæst mig det bedste og tog selv til Takke med tredje Rang. Nu, derimod véd jeg nok, hvem der fik først og af det lækreste og dertil ubegribelig store Portioner; medens jeg maatte

nøjes med det tørreste, daarligste og Portioner saa smaa som til et nyfødt Barn. — Det var næsten det, jeg mindst kunde tilgive ham under hans korte, men strænge Regimente.

Havde jeg før opholdt mig lidt i Dagligstuen, kom jeg der næsten aldrig nu, undtagen min Nærværelse udtrykkelig blev forlangt i Anledning af en eller anden moralsk Straffeprædiken, der skulde holdes for mig. Ja, underlig nok var den før saa tavse Mand, blandt alle de andre Forvandlinger, pludselig bleven talegal.

»Han er rent tosset!« sagde Stine til Maren; thi Døren stod som sædvanlig paa Klem, da jeg tog min Ridetur paa Rækværket; Piger holder i Almindelighed meget af at have Dørene paa »Klem; det er saa rimeligt, de bør altid være à jour med, hvad der foregaar inde hos Herskabet.

»Bliver det saadan ved«, sagde Maren bestemt, »ved Gud, jeg skifter til Maj! Nej, saa var Fruen en Engel, at hun ogsaa skulde dø«.

»Véd du, hvad han bød mig i Gaar?« lo Stine haanligt; han havde givet mig ti Kroner at føre Hus for den Dag Fruen — Gud glæde hendes Sjæl — døde. Nu véd nok hvert Menneſke, ti Kroner kan ikke vare evig. Naa, saa gaar jeg altsaa ind i Gaar og melder, at jeg maa

have flere Penge ... véd du, hvad han saa svarer, det Murmeldyr?»

»Aa, det er let nok at gætte! Han blev sagtens vred«.

»Har du allerede brugt ti Kroner! raabte den gamle Gnier ildrød i Hovedet.

»Ti Kroner!« svarer jeg, for nu blev jeg vred, »Ja, ikke blot ti, men ti til af mine egne, for ikke at ulejlige Herren under den grænseløse Sorg«.

»Ti til! Vil du saa strax gøre Regnskab for dem«.

»Regnskab! Nej, det ved Gud, jeg ikke vil, for det er jeg ikke vant til i salig Fruens Tid. Jeg har givet hver Skilling ud til Huset og det ærlig og redelig ... men gøre Regnskab — saa skifter jeg før lige paa Øjeblikket«.

»Den Vise maa have en anden Melodi for Fremtiden, min gode Stine«, sagde han lidt mere spag; »ellers blev jeg snart Tigger«.

»Da véd jeg, Fruen ikke tager sine Penge med i Graven«, sagde jeg; jeg vilde dog lade ham vide, hvad han er for en Prakker. Har du kendt Mage til Uforskammenhed?»

»Aa, hvad andet kan man vente af en Stud end et Brøll«

Han under jo næppe Jakob Maden. Nej, saa maa jeg prise salig Fruen; hun undte enhver

sit; lad hende saa være, hvorledes hun ellers var. Hvem skulde nu ogsaa have trót det om ham, det sølle Skrog! Det gjorde mig tit nok ondt for ham, at han skulde ha'e et saadant Kors at slæbe paa; men nu sér man rigtignok, hvad det var godt for.

»Ja, gid vi blot havde hende igen!« sukkede Stine, og jeg tænkte, hvem skulde have trót det: »Gid vi havde hende igen!«

Det var den tredje Aften. Om faa Dage skulde Plejemoder begraves.

Jeg var i Dagligstuen paa Ordre. — Fader sad som sædvanlig — det vil sige, naar undtages den Tid, han listede om i Huset paa Taaspidserne, for at gøre Opdagelser — i Moders Lænestol med et lille Bord foran sig, hvorpaa der stod en tændt Lampe, et Glas Toddy — Moders Pest — samt laa en opslagen Regnskabsbog. Piben var naturligvis i Munden og udsendte sine lune Røgskyer.

»Sid rolig, Dreng! Du forstyrrer mig hvert Øjeblik i mit Regnskab. Krads op i Ilden!«

Alt i en bydende Tone.

»Lav mig en Toddy til; det snavs Regnskab faar aldrig Ende; man bliver tør i Halsen af

Anstrængelse. Naa, lad mig se! Søren skal skifte. Maren vil jeg paa ingen Maade give saa høj Løn. Stine ... hun kunde godt taale at knappes noget af paa; men hun laver god Mad og er husvant, det gør altid noget. — Stop mig en anden Pibe, Dreng! — Naa, saa kommer Jakob! Han koster mig skrækkelig mange Penge, uden at være til den mindste Nytte og uden at være min Søn ... Jeg tror, jeg vil sætte ham i en billigere Skole, og ...»

»Se, se! her gaar det nok lystig til«.

Jeg vendte mig om og tabte Piben. Du milde Gud! der stod jo Moder lyslevende; ikke i lang hvid Ligdragt — Moder var en resolut Kone, hun vidste nok at finde sin Garderobe, selv om Vejen gik fra Ligkisten — hun var iført sin gamle velbekendte Kjole, ganske sig selv, kun lidt blegnæbet.

Fader rejste sig, aabnede Munden, for at sige noget, men der kom intet, han sank tavs tilbage i Lænestolen.

Moder gik hen til Kakkeløvnen, for at varme sine stivnede Lemmer. Det kunde hun trænge til, efter at have ligget Lig saa længe.

»Naa, sagde hun godmodig, naar Katten er ude, spiller Musene paa Bordet! Men nu gør du dog bedst i at lægge din Pibe hen og begynde, hvor vi slap. Har jeg ligget længe der inde?«

Piben laa endnu foran mig paa Gulvet. Jeg stod med aaben Mund og skælvende Lemmer. Fader saa' ud, som var han den døde. Men nu kom der pludselig igen Farve i hans Kinder; han rejste sig med en voldsom Anstrængelse og gjorde et modigt, om end ikke kristeligt Forsøg paa at forsvare sin nyfødte Frihed:

»Naa, saa det er ikke dit Genfærd!« sagde han med skrattende Stemme. »Du vil vel bilde mig ind, du kun har været skindød! Nej, saadan lader jeg mig ikke narre ... en død Kone, for hvem jeg har faaet udbetalt Begravelsespengene, og saa ...«

Videre kom han ikke; Moder stod pludselig for ham med Hænderne i Siden, med funklende Øjne og glødende Kinder. Det var den gamle Moder, hende kendte jeg strax igen. Nu turde jeg sværge paa, hun var levende. I den Anledning lukkede min Mund sig øjeblikkelig, der kom Ro i mine Lemmer, og jeg bøjede mig klogeligen for at tage Piben op.

Fader syntes ogsaa at gønkende denne Skikkelse forbavsende godt; ja, ikke blot genkendte han den; men der kom tillige en saa paafaldende Forandring over ham, at jeg tydelig saa', han følte sig tvungen til at anerkende dens Identitet.

»Det er altsaa den Modtagelse, jeg faar!« sagde hun rolig. »Naa, lad nu det være nok!

Først og fremmest skal Begravelsespengene tilbagebetales; dem har vi ikke Brug for i Øjeblikket. Og saa sér du at skaffe den sorte Tingest ud af Huset, du kan jo give den bort til en eller anden. Derpaa skal dine Piber ind, hvor de kom fra«.

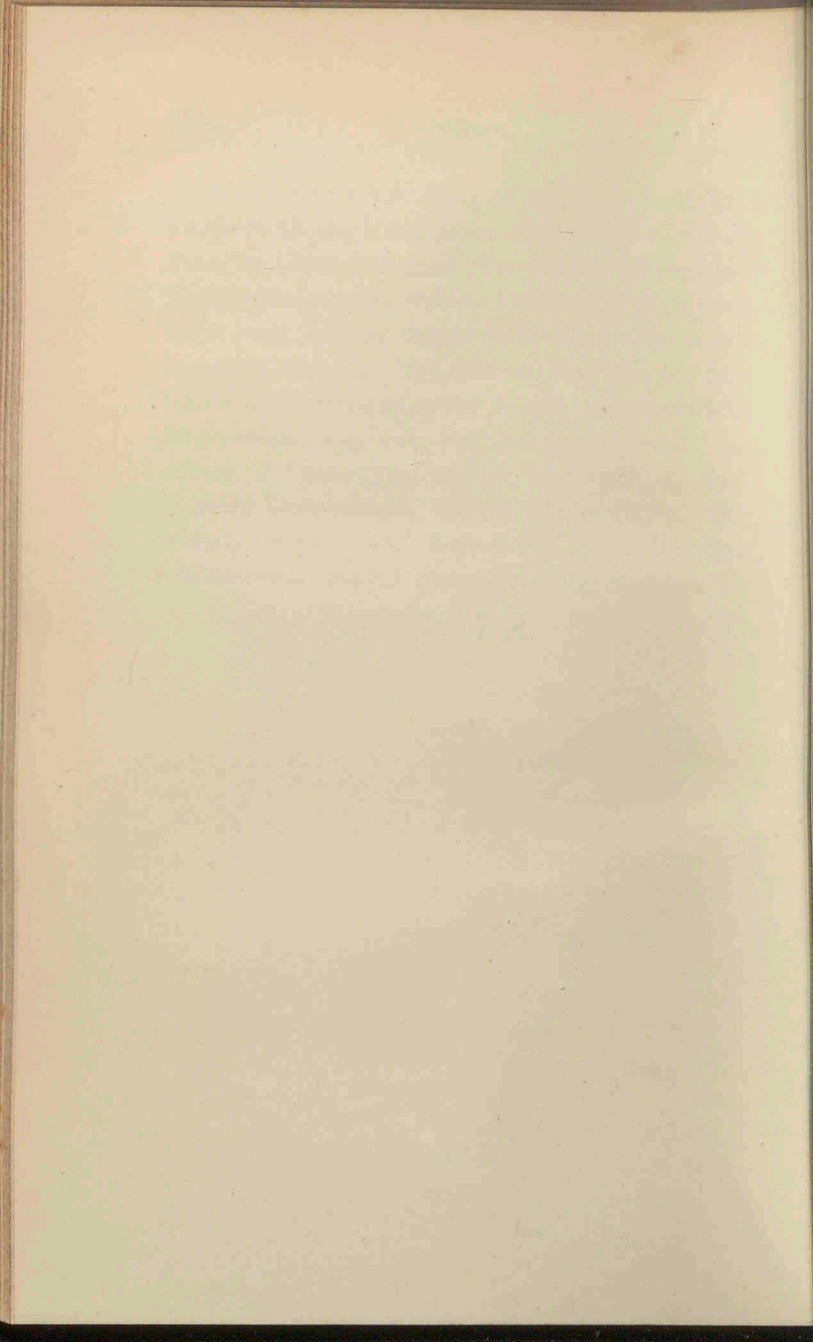
Moder forlod Værelset med en bydende Mine, og Fader! Jeg saa' paa ham; du milde Gud! Hvor var nu hans ranke Ryg, hans fripostige Mine?« — Stod han ikke der, den lille, ydmyge Klump fra gamle Dage! — God Dag, Fader! Nu kender jeg dig igen!« Jeg foldede mine Hænder andægtig og — sig det til ingen — taknemmelig.

Naa, der var Glæde i Huset! Alle velsignede vi vor Madmoders Genfødelse — Fader undtagen — men Fru Jeppesine modtog denne Hyldest med samme Ro som Plejefaders kærlige Velkomst. Snart var alt i den gamle Orden. Slaven var igen Slave, Herren Herre. Søren blev i sin Tjeneste. Maren fik ingen Afknappelse i sin Løn; Stine regerede i Køkkenet, og jeg fik mange Lækkerbidskener ved Bordet og store Portioner, samt blev i min dyre Skole. Ja, alle paa én nær, velsignede vi Gud, der havde taget og atter givet.

Men jeg er i Anledning af denne lille Hændelse kommen til det Resultat, at jeg hverken vil tage Parti for Ligbrændingen eller for den almindelige Begravelsesmaade; thi var Plejemoder ikke vaagnet i rette Tid, og havde Plejefader ladet hende brænde, saa var hun bleven levende brændt; havde han derimod givet hende en almindelig Begravelse, saa var hun bleven levende begravet . . . men da jeg nu ikke véd, hvilken af disse Dødsmaader, der er den pinligste, eller rettere letteste, saa forholder jeg mig neutral, fuldkommen neutral over for dette Spørgsmaal.

KUN.

Hvor jeg husker det!

Solen skinnede, Frugttræerne stode hvide. En let Vind satte Blomster og Græs i Bevægelse. Jeg bøjede mig frem bag Urtepotten og saa' ned i Haven. Den gamle Guldregn nikkede, Syrenhækken duftede og hviskede:

»Kom og pluk! Jeg bugner.«

Min Stillids fløj mod Stængerne i Buret med smaa, skarpe Skrig. Jeg havde sat den i det aabne Vindue. Den skulde ogsaa nyde Naturen, drømme om Frihed. Stakkels lille Fugl!

»Det er Synd at sætte Fugle i Bur!« sagde jeg til Mama. »Hør hvor den flyver mod Stængerne. Den vil ud.«

Mama saa' op fra sit Arbejde.

»Hvorfor frister du den! Naar den sér de andre Fugle flyve jublende om, bliver Buret den for trangt. Den er ikke født i Fangenskab.«

Jeg satte den varsomt hen paa det lille Bord

foran Urtepotterne. Der kunde den se Himlen uden at fristes af sine vingede Brødre.

Saa blev den rolig, hoppede ned for at æde og slog atter sine glade Triller.

Det ringede!

Jeg hører det endnu, som var det i Gaar; et hurtigt, bestemt Ryk.

Jeg stod bøjet over Buret, men vendte mig om, da Døren gik. Han stod i Solstraalen der henne, netop hvor den skinner nu.

Hvor rød jeg blev! Jeg havde sét ham lige i Øjnene; de vare blaa, aabne og kække. Jeg sænkede mine og hævede dem ikke, før han vendte sig til Mama og bad om at se det Værelse, der var til Leje.

Saa flyttede han ind.

Om Natten sov jeg urolig og vaagnede tidlig næste Morgen. Jeg havde drømt om to Øjne, der fulgte mig hvor jeg gik.

Saa aabnede jeg Vinduet og saa' ned i Haven.

Det havde regnet, alt var friskt, fuldt af Livsfylde og Vaarduft.

En svag Klang fra en Kirkeklokke lød i det Fjerne. Det var Søndag.

»God Morgen!«

Han stod ogsaa ved Vinduet for at nyde Naturen.

»En dejlig Morgen!«

»Ja!«

»Hvor her er smukt!«

Jeg nikkede.

»Næsten som hjemme paa Skovridergaarden.« —

Det sidste var ikke til mig, men til noget langt ude i det Blaa, hvor hans Blik fordybede sig.

Jeg trak mig tilbage og skyndte mig ned for at sige God Morgen til Mama.

Stine kom op ad Trappen med en Bakke.

»Til den nye Kostgænger!« sagde hun med et fortroligt Nik. —

»Tror du, han bliver mæt af to Krydderboller?« spurgte Mama tvivlende, da jeg kom ind.

»Rigelig!«

»Rigelig! Mener du, han spiser som en Flue! Rigeligt er det ikke; men maaske til Pas. Klokken ti slukkede han Lyset — jeg holder ikke af Natsværmere — det er vist et rart Menneske.«

»Er han fra Landet?«

»Ja! Hans Fader er Skovrider i Jylland. Han

læser til Examen, og trænger til Ro og frisk Luft, derfor er han flyttet her ud.«

»Vil han være Præst?«

»Ja.«

Han var da ikke indesluttet, at dømme efter, hvad Mama allerede havde at fortælle.

»Hjemme i Skovridergaarden!« —

Der var vist smukt.

Laagen knirkede. Jeg tittede ud mellem Urtēpotterne. Det var ham! Han stirrede til Vinduerne; men han kunde ikke se mig.

»Hvorfor sidder du saa bøjet, Ellen?« spurgte Mama. »Det er en slem Vane. Ret dig! Du kan blive rundrygget. — I Dag kommer Onkel og Tante med de to Kusiner.«

»Og den evige Fætter Hans!« tænkte jeg.

»I næste Uge skal du have nogle unge samlede. Vor Kostgænger kan ogsaa have godt af lidt Adspredelse, naar han læser saa flittig.«

Saa blev Vennerne klappede sammen.

Han lignede ingen af de andre!

Fætter Hans? Uf, han har aldrig været saa lidet elskværdig som i Gaar! —

Moder forestillede »ham«. Kusinerne gjorde

store Øjne, og Tante fandt ham ualmindelig net — den kære Tante!

Marie og Sophie syntes godt om ham; men Bertha sagde, han var grøn . . . Naar jeg tænker paa hendes Fuldmægtig med det blege Ansigt, de røde Knebelsbarter, snode med Spyt — siger Hans, og han har ingen Fantasier — og saa hans mælkeblaa intetsigende Øjne. — Nejl Brunt Haar, mørkeblaa Øjne og . . .

Vi legede Panteleg, han og jeg blev dømt til at bindes sammen, og saa skulde vi se at frigøre os; men jo mér jeg snode mig for at komme løs, jo tættere kom jeg ind paa ham. Saa blev jeg bange og græd.

Hvor det var dumt! Han tog hurtig sin Kniv og skar Baandet over; han var bleven ganske bleg.

Mama saa' strængt paa mig, og alle de andre lo. Men han bøjede sig ned og hviskede:

»Var det saa slemt?»

Hvad mon han mente?

Jo vist er hun sød! Men at jeg saadan kunde skræmme hende, det forstaar jeg ikke.

Hvor glad den Lømmel, Hans, saa' ud, da hun stak i at græde. Og alle de andre lo.

Det er første Gang, det er hændt mig! Jeg har hele Dagen raadspurgt Spejlet. — Er jeg da saadan en Fugleskræmsel? Jeg siger nej, jeg kan ikke se det! — Pigerne smile til mig paa Gaden, og Stine véd ikke, paa hvad Fod hun vil staa for at behage mig. Oppe i Jylland — naa, det nytter ikke, hvad man mener der! Én er der for Resten, ja, der er flér; men én især, det véd jeg bestemt . . . Stakkels lille Anna!«

Han vil have hende, det er tydeligt, og Mama billiger det . . . Fy, det er stygt af Mama! Jeg trode, hun bedre forstod at vurdere sit Kød og Blod.

Jeg havde Brev hjemme fra i Gaar. Hans Excellence skænder paa mig for min Flytning. Lad mig se, hvad kom den paa. Hvor er Regningen? Saa, nu er den bortel! Jeg har sagtens tændt min Pibe ved den . . . Ti Kroner det er sandt! Og Stine en Krone om Maaneden for at børste mit Tøj; Karen fik intet; men som ogsaa mine Støvler saa' ud!«

Naa, saa faar vi nok kige lidt i Kirkefædrene. Blev jeg færdig med tredje Mosebog! Nej, den bliver jeg vist aldrig færdig med! Alt-saa tredje Mosebog . . . Hvor besynderlig hun dog var i Gaar! —

Det er ikke til at holde ud, den ækle Hans!

Og Mama, hvad tænker hun dog paa, at lade mig sidde den halve Formiddag ene med ham? Hvor han er kedelig!

»Ellen, vil du spille med mig? Ellen, vil du synge for mig! Ellen, lad os gaa ned i Haven!«

Naa, lad alt det gaa! Men naar han lægger Hovedet paa Siden og kælent læsper: »Søde lille Ellen, se lidt mildt paa mig!«

»Nej, Mama burde aldrig lade mig være ene med ham! Man skulde næsten tro — Aa, det kan aldrig være hendes Mening, han er saa . . . Jeg vil intet ondt sige om ham, for han er Mamas Brodersøn; men rigtig godt begavet er han ikke.

Jeg hørte ham synge i Gaar — ham der oppe! — Det lød saa smukt:

Du lille Fugl, som kvidrer
Fra Træets grønne Blad,
Flyv ned til hendes Vindu'
Og sig — du véd nok hvad! —

Du véd nok hvad? —

I Morgen skal vi hele Dagen til Onkels. Jeg holder ikke af at være saa længe hjemme fra. Der er dog intet Sted saa dejligt som her: Mine Blomster, min Stillids, min . . . Jeg savner det alt sammen, jeg har aldrig holdt saa

meget af Hjemmet, som nu. Mama sagde i Gaar, gamle Folk holde mest af den daglige Ro. Hvor gammel er jeg . . . saa, nu har jeg igen syt galt! Det er tredje Gang paa samme Sted.

Der gaar nogen paa Gangen, det er maaske Stine! Jeg kan se i Vinduet, hvem det er. Det er ham! Hvor han hilser nydelig! Han saa' mig, det var flovt; han kan jo ikke vide, det er Stine, jeg kiger efter.

Mama siger, man maa aldrig tænke andet end, hvad man kan gentage højt uden at rødme derover. Jeg forstaar det ikke, saa har Mama aldrig tænkt paa — ja, paa Papa, før de blev forlovede. Ærlig talt, er jeg bange for, jeg ikke kan sige en hél Del af det, jeg tænker paa, højt uden at rødme. Mon jeg da er værre end andre unge Piger?

Hvis Hans kommer, mens Mama er ude, gaar jeg ikke ind. Jeg vil strax underrette Stine derom. Men det bliver en Hemmelighed mellem os.

Det er mærkværdig som Papa og Mama er begyndte at rose Hans. »Han er en prægtig Knøsl« siger Papa. »Det er et Parti, enhver ung Pige kan være stolt af,« siger Mama. »Ja, hans Kone kan ride og køre saa meget, hun vil; den gamle Onkel dør snart, og saa er God-

set hans«, tilføjer Papa og lader en vældig Røgsky hvirvle om i Luften. »Og hun kan om Vinteren ligge i Kjøbenhavn og gaa i Theatret — du holder jo saa meget af Theatret, Ellen?« spørger Mama indsmigrende.

Hvad mon dog alt dette skal sige? Ingen af dem lagde stort Mærke til ham, før han blev indsat til gamle Onkels Arving, men nu! — Jeg bryder mig ikke om at køre! Ride? Aa, ja! Men ikke paa hans Heste. Theatret? Jeg holder meget af det, men ikke med ham. Nej, saa vil jeg før hele mit Liv gaa og ikke sætte min Fod i noget Theater, naar . . . Saa, nu tænker jeg igen paa noget galt, jeg kan formelig føle, jeg bliver rød. Jeg vil slet ikke mér tænke, jeg vil sy.

Du lille Fugl, der kvidrer
 Fra Træets grønne Blad,
 Flyv ned til hendes Vindu'
 Og sig — du véd nok hvad. —

Jeg er hélt indtagen i den sirlige lille Mama. Ja, jeg kan ogsaa godt lide Papa; det er en Kraftkarl. Man véd paa Ære ikke, hvem af dem, der regerer. Jeg tror, de gaa Haand i Haand. »Alt i Fællesskab« er nok deres Løsen, og det er ogsaa det rigtigste.

I Gaar kom han marcherende lige ind fra Haven, uden at tørre sig af paa Maatten.

Jeg sér den lille Mamas Forbavselse! Hun rejste formelig Fjer — men langsomt og yndefuldt, det forstaar sig. — Brillerne blev tagne af Næsen — en ægte Græker — og Stemmen lød let bebrejdende:

»Men, kære Ven, nu har du jo igen sat Fødder paa det nylig vaskede Gulv! Du har glemt at tørre dig af paa Maatten.«

Ja, det havde han jo rigtignok, og nu stod han der, den store stærke Mand, som et andet uartigt Barn, der faar Skænd af Mama, og turde hverken gaa frem eller tilbage.

»Du fæle gamle Dreng!« lo Mama formildet over hans hjælpeløse Mine. Saa løb hun hen til ham, tog hans store Bjørnehoved i begge sine Hænder og kyssede ham kærlig paa begge Kinder. »Naa, gaa nu ud igjen og tør dig godt afl! Saa skal jeg lade Stine vaske Pletterne over.«

»Har Papa igen været paa Spil? spurgte Frøken Ellen, der i det samme kom ind. »Fy, du stygge fæle Papa!« Saa slog hun begge Arme om hans Hals og knugede ham rigtig... Var det mig, jeg satte Pletter paa Gulvet saa lang Dagen var!

Ja, den lille spinkle Mama leder ham i en

Silkesnor, og han, den stærke kraftige Vilje, leder hende, eller rettere, Kærligheden leder dem begge; Egen bøjer sig mod Vidjen, og Vidjen støtter sig mod Egen . . . Kærlighed gør stærk, den forener alt.

Naar jeg tænker paa mine Folk paa Skovridergaarden. Hvilken en Forskel! Jeg maa le; jeg sér i Tanken den lille runde Excellence vimse om inde og ude, og ude og inde, altid pukkende paa sin Vilje. »Jeg vil, at min Kone gør det! Jeg har sagt, jeg vil dit, og jeg har sagt, jeg vil dat!« Og saa er hans Vilje ikke større, end at den kan rummes i Moders Fingerbøl. —

Og Moder! Denne stærke jærnfaste Kvinde, der aldrig taler om at ville, og saa vil og maa alt, fordi hun er bleven tvungen til at gribe Roret, at Skuden ikke skulde løbe paa Grund. Hvor taktfuldt, hvor nydelig har hun ikke gjort det! Hendes Vilje gaar som en rød Traad gennem hele Huset; hun er som Laasen paa en Kæde, der samler og forener alt. Ja, mens Moder i det skjulte holder fast paa det hele, sidder hans Excellence midt i Kæden som en skinnende Diamant, omgiven af lutter Solskin og Kærlighed. Det er et godt Stykke Arbejde, som kun Kærlighed kan udføre. Men hun er

ogsaa en Kærnekvinde. Mon jeg arter hende paa? Gid jeg gjorde!

Man bliver saa underlig varm om Hjærtet i Selskab med alle disse kære Minder. Det ene stikker Hovedet op over det andet; alle smaa Krøltoppe, nogle lyse, andre mørke, men dog flest af de lyse. »Den, der ingen Minder har, lever kun én Gang; den, der har Minder, to Gange,« siger Lamartine, og han har Ret. Mindeerne level!

Hun saa' saa forgrædt ud i Morges.

»Hvorfor er vor Frøken saa rødøjet?« spurgte jeg Stine.

»Aa, Herre Gud, har Studenten ogsaa sét det!« Stine var hélt forbavset.

»Ja, det er nu denne Laban, Hans, der har frít til hende. Jeg hørte det, da jeg i Morges gik og tørrede af i Kabinettet. Døren stod nemlig aaben til Dagligstuen, og saa tænkte de sagtens ikke paa mig« . . .

»Og Stine glemte vel at melde sin Nærværelse?«

»Aa, jeg fik nok andet at gøre, jeg var saamænd saa optagen af det, jeg hørte, at jeg glemte alt og var saa stille som en Mus. Ober-

sten og Fruen syntes nu, at det var fornuftigst at tage ham, for han er jo det, man kalder et godt Parti; men hun vil ikke, Stakkel, og saa græder hun og sørger. Ja, Studenten kan vide, jeg kom før til at slaa hendes lille smukke Vase itu, den, De véd, hun fik til sin Konfirmation — naa, det er sandt, det véd Studenten ikke! — Jeg rev den ned med min Støveklud, og det gjorde mig saa ondt, for hun plejer at gøre saa megen Stads af den. Men De maa tro, nej, hun løftede saamænd næppe Hovedet for at se efter, men sagde kun med saadan en ynkelig Stemme:

»Bryd dig ikke om det, Stine, det gør intet.«

Og saa sukkede hun, saa det gik mig lige til Marv og Ben. Jens siger for Resten, han vil klinke den sammen igen, saa jeg kan sætte den paa min Kommode.«

Ja, for Stine er praktisk! —

Bladet har vendt sig! Nu er hun igen lutter Liv og Lyst.

»Hvad gaar der ad Frøknen?« spurgte jeg Stine. »Hun synger jo som en Lærke. Har hun allerede forsonet sig med Hans og hans Frieri?«

»Fy, det skulde Studenten nødig mene! Men nu har hun faaet Fred. Jeg gik og tørrede af i Dagligstuen, ja, for der falder saa skammelig med Støv, naar man har Havel! Men, som jeg sagde, Frøknens sad i Kabinettet. Saa gaar jo med ét Døren op, og Herren og Fruen kommer ind Arm i Arm. De saa' saa milde ud som to smaa Engle. Og saa sagde Herren:

»Naa, lille Ellen, sørg nu ikke mér, rejs dit Hoved, du sér jo ud som en Blomst, der savner Dug og Solskin. Naa, kan du ikke elske Hans, skal du heller ikke have ham. Moder siger, der er saa mange Torne i Livet, som kun Kærligheden kan forsone med. Ja, Barn, den, der ikke har Kærlighed at støtte sig til, gaar fallit. Og du maa ikke gaa fallit, du smaa; naa, vær nu glad igen!« —

Saa sprang hun op og kastede sig i deres Arme, og de stod fast sammenklyngede alle tre. Det var som en hel Kirkegang. Ja, det kan Studenten nu ikke forstaa!« —

Kan jeg ikke forstaa det? Jo, jeg forstaar det saa godt!

Folk skriver og taler ikke om stort andet end om ulykkelige Ægteskaber. Det er blevet en rén Mani. Men nu er jeg dog ingen Aarsunge, og ude paa Landet kigger man dybere i hverandres Forhold end i Byerne, og dog har

jeg kun sét ét ulykkeligt Ægteskab, og det er Degnens, men han drikker jo ogsaa som en Svamp.

Hvor jeg blev overrasket i Gaar!

Jeg sad og tænkte paa ingen Ting, saa ringede det pludselig paa Døren. Jeg sprang ud og lukkede op, skønt jeg var rædsom bange for, det skulde være Fætter Hans. Men nej, der stod en høj, svær Dame og en lille buttet Herre. De spurgte efter »ham«; men han var netop gaaet til Byen.

Det var hans Forældre. Nej, saadan havde jeg ikke tænkt mig dem!

Jeg fik dem ind i Dagligstuen og overtalte dem til at blive, til han kom hjem. Jeg kan ikke sige, det kostede megen Ulejlighed; de var trætte af den lange Vej og følte ikke Lyst til at se sig om, før de havde ham med.

Saa kom Mama hjem. Og nu gik det udmærket; hun og Mama passede godt sammen, skønt jeg aldrig har sét to forskelligere Kvinder. Jeg maatte holde den lille Skovrider i Aande; men det faldt ikke svært, for han lod Munden løbe som Kæp i Hjul.

Man kan næsten ikke tænke, at han er Herre

i Huset, naar man sér paa den lille, bløde Figur, og saa paa hende, den store kraftige Kvinde. Men han er Herre, for han taler kun om: »Jeg vil, og jeg vil, og jeg vil!«

Saa kom »han« hjem. Saadan en Glæde! Han løb fra den ene til den anden og klyngede sig til dem, og de trykkede og kyssede ham, og hun, der sér saa rolig og bestemt ud, havde Taarer i Øjnene.

Mama synes godt om dem, og jeg — jeg holder ogsaa nok af dem. Aa, jeg er dum! Jeg ligner af og til Hans; men han er jo ogsaa min Fætter. —

I Morgen skal vi paa Museerne. Hvor jeg glæder mig! Det vil være noget for dem. Ja, for saadan noget sér man ikke paa Landet! Mama siger, hun er en intelligent og elskværdig Kone. Jeg synes, hun er saa moderlig, saadan ganske, som havde jeg kendt hende altid. Og Papa siger, Skovrideren er en flink Mand. Men Papa har et lumsk Smil i Skægget. Hvad mon det skal sige?

»Er De nu rigtig glad?« spurgte jeg »ham« i Gaar Aftes, da vi skiltes.

»Om jeg er glad! Nu har jeg jo alt, hvad jeg elsker under samme Tag.« —

Deres Rejsetøj er nemlig blevet hentet, de bo her. Papa ønskede det, og saa gav de

efter. Hvor jeg er glad! Jeg tror nok, de kan lide mig, for de sér saa venlig paa mig.

Jeg maa ned og spørge Stine, om min hvide Kjole er strøgen. Jeg tror, jeg vil have min runde Hat paa eller . . . nej, nu maa jeg ned til Stine! —

Tak, det var en Overraskelse!

Jeg tror, de synes godt om hende og om Mama og Papa. Ja, og hun og Mama og Papa synes godt om dem! Men det er ogsaa et Par prægtige Folk, det siger jeg, trods jeg er deres Søn.

Hans Excellence kaldte mig til Side og stak mig tre Tikroner i Haanden. Det var extra Lompepenge. Gud give, de gamle hver Uge kom til Byen!

Jeg synes, min lille Moder har faaet nogle slemme Rynker i Panden, om Munden og ved Øjnene. Det véd jeg da, kan ikke være af Alder. Hans Excellence er derimod glat og rund som altid. — Hvor Frøken Ellen saa fix ud i den Hat! Der er ikke én, der kommer hende paa Siden, hun lader dem alle bag ud. Moder købte et nydeligt Armbaand til hende

hos Michelsen — Moder véd altid at ramme Hovedet paa Sømmet. — Hun blev glad for det, det var tydeligt, og dog blev hun saa underlig, næsten ængstelig. Hvor det klædte hende godt. —

Havde jeg blot først min Examen, og saa en Præstegaard, og saa . . . Moder havde Hilsen til mig fra den lille Anna. Det er en rar Pige, rigtig rar. — Hun faar sig nok en god Mand; der er saa mange ugifte Proprietærer paa vor Egn. —

Fader vil med Djævlens Vold og Magt paa Rundetaarn; man bliver saa underlig paa Landet. Moder holder sig til Viktualiekælderne og Grønthandlerne. Hun bliver aldrig kéd af at beundre de mange fede Flæskesider og de store Silleriknopper og Gulerødder.

Jeg tror, den lille Excellence synes godt om at have vor store Papa, med de lange Knebelsbarter, under Armen. Det kniber for ham at naa saa højt; dog, det gaar ved Hjælp af Taa-spidserne. Naar man spiser Kirsebær med de store, faar man Stenene i Øjnene; hans Excellence faar dem i Fødderne; han snubler for hvert Skridt og . . . Nej, nu maa jeg læse!

Hvor Ellen dog er et smukt Navn! —

I Morges var hans Moder og jeg ene ude at spasere.

Hun talte om hans Barndom. Hvor han har været artig! Og saa lydig, saa klog . . . Det var jeg vis paa! —

I Gaar sad Mama og hun og arbejdede i Dagligstuen; jeg malede i Kabinettet. Døren stod aaben, jeg kunde høre hvert Ord, de sagde.

Mama gjorde ikke andet end rose mig, og hun roste hele Tiden ham; det var et rigtigt Væddeløb. Ja, hvor Mødre er blinde! Ikke hans, men min søde Mama. Hvor fik hun dog alt det fra, hun sagde om mig? —

»Ja, hun har et rigtig godt og smukt Ansigt!« sagde hans Moder — hun maatte jo sige noget. Smuk! — Mon det er sandt? — Aa, ja, der er Maade med, siger Spejlet. Haaret — lad mig se — det er brunt og ligger i naturlige Bølger og gør at Panden sér klarere og hvidere ud. Den er heller ikke lav. — Og Øjenbrynene? Saamænd — Hans sagde en Gang, at smukke Øjenbryn skal være som Vingeslag — det synes jeg virkelig mine er. — Og saa Øjnene? Det er det vigtigste af alt, siger Mama, for der ligger Sjælen og soler sig.

Mon den ligger i mine? Jeg kan ikke se det! Men de er kønne blaa og . . . Nej, det er dog

for galt at syne sig selv paa den Maade. Fy! hvor fandt jeg paa det! —

Nu rejser de snart igen. Det bliver trist; men han . . . Jeg holder ikke af Sommerferien, den er saa lang og saa varm. Hvor der maa være hyggelig paa Skovridergaarden; det var morsomt at se den og den lille Hest, han red paa som Dreng, og hans Barndomsveninde, den lille Anna . . . Lille? — Hun maa jo være stor nu! Hun holder vist meget af ham, og han . . . Nej, nu vil jeg ikke tænke paa det! Solen skinner og Fuglene synge og . . . Nu véd jeg, hvorfor Papa havde det Smil i Skægget; han har sin Vilje, den lille Excellence, men kun i Munden. Papa har strax opdaget det. Hvor Papa dog er klog. —

Ja, »borte« har taget dem, som man siger til Børn! Min lille tykke Excellence med sin prægtige Halvdel er rejst hjem.

Det var en behagelig Overraskelse at have dem her; men nu maa man igen tage fat paa Sliddet og Slæbet. Moder lod et Vink falde om, at jeg maatte være færdig, til næste Sommer. Naa, det har jeg selv været bestemt paa! Men saa . . . saa er mit Ophold her forbi. Det

er mærkelig, den mindste Del af min Tilværelse har jeg tilbragt her, og dog — hvor den fylder! den sluger hele Resten. Det er en ny Tidsregning, jeg er traadt ind i for Fremtiden; det hedder ikke mér: »Da jeg var Dreng!« eller: »Den Gang jeg gik ud af Skolen!« eller: »Da jeg blev Student!« men: »Den Gang jeg bode hos Papa og Mama!« —

Kan nogen sige mig, hvad Kærlighed er? Dette mægtige Ord, med ni Bogstaver og tre Stavelser. Der maa være skjult noget uendelig stort og rigt og herligt i det; det maa være et Trylleord, siden det kan løfte Taget paa mit lille, lave Værelse og gøre mig til noget bedre, noget større. Mit Bryst udvider sig, mit Øje sér Skønheder, Dyder, Egenskaber, jeg aldrig før har sét, hverken hos mine Medmennesker, eller hos det, der omgiver mig. Det maa være Kærlighedens Almagt, der har uddrevet den Stump af Snedronningens Spejl, vi alle mér eller mindre har faaet i Øjet, og lader mig se Livet i et bedre, smukkere, maaske sandere Lys. Ja, den første Tale, jeg holder, naar jeg er bleven Præst, skal være bygget paa Kærlighed. —

Lad mig se, nu maa de være i Korsør! Der tager hans Excellence sig en Bajer, og Fruen faar en Kop Kaffe. Saa gaar det videre til

Nyborg. Jo, vi kender Routen! Naa, saa var det »St. Lucas Evangelium«.

Jeg gik ned i Haven og satte mig i mit Yndlingslysthus. Det pippede i Busken, jeg bøjede forsigtig Grenene tilbage og tittede ind. Der laa en Gærdesmutte paa sin Rede; fem smaa Unger stak Hovederne frem og satte den lille fjedrede Moder i en gyngende Bevægelse. Hun saa' ængstelig bedende paa mig, jeg forstod det stumme Sprog og lod Grenene sagte glide tilbage i deres Leje.

Hvor forunderlig betagen jeg følte mig! Jeg rejste mig og gik videre ind paa Plænen, hvor det lokkende Rosenkrat breder sig. I Gaar var der kun Knopper; nu havde en Myller af disse udfoldet sig. Hvor de duftede og lokkede! Da faldt mit Blik paa en halvt udfoldet Knop tæt ved Roden af en Busk; den lignede en lille smilende Mund, der vil sige noget; et Fingerkys, sendt i forbigaaende. Jeg bøjede mig ned for at plukke den; men den saa' ud, som bad den for sig; jeg lod den sidde, nu kan den udfolde sig hélt. —

Mama kan ikke have Tillid til Mennesker, der ikke holder af Blomster og Dyr . . . Hvor

han holder af Perle! Og min Stillids! Jeg tror, den kender ham; den bliver rolig siddende paa sin Pind. Ja, i Gaar tog den Hampefrø af hans Haand. Det er saadan en sød Stillids, jeg holder saa meget af den. —

I Dag kommer gamle Frøken Thomsen. Hun hører med til mine Barndomsminder; hun har givet mig alle mine Dukker; hver Jul fik jeg en ny, og alle var de saa smukke, kun alt for smukke for hendes stakkels Pung.

Det maa dog være tungt at gaa fra Hus til Hus for at faa sit Ophold, selv om det er hos gode Venner og kærlige Mennesker. Jeg vil være rigtig god og opmærksom mod hende. Og Perle! Det er en rar lille Hund; lidt arrig, naa, den har jo ikke bedre Forstand. —

Sidst, de var her, aad den rigtignok mine smukke ny Handsker; men jeg skjulte det for min gamle Veninde; det vilde have gjort hende ondt, for hun skammer sig lige saa meget over Perles Spilopper, som en Moder over sit Barns Uartigheder, siger Mama.

Jeg har syt et lille rødt Tæppe, den skal have paa, naar de gaa ud til Vinter. Det har hun ønsket sig saa længe. Hun synes ogsaa godt om ham; han træder hendes Synaale og tager hendes Strikkepinde op. Hun siger, han er god og ærlig. — Hvor hun har Ret! Men

hun er ogsaa meget klog og har saadan et skarpt Blik for, hvad der rører sig i Folk. Ja, det har jeg fra Papa; selv lægger jeg ikke Mærke til den Slags Ting. Naa, man kan da ikke vente at finde et gammelt Hoved paa unge Skuldre! Og dog — jeg synes ofte, der sidder et rigtig gammelt Rokkehoved paa mine. Som i Gaar, da han spurgte mig, om jeg var Skeptiker. Han blev vist forbavset over det gammelkloge Svar han fik. Det forbavsede ogsaa mig selv; men nu og da farer der en Djævel i mig, uden at jeg kalder paa den, og saa er det ikke mig, men den, der fører Ordet.

Det bliver vist en mageløs Vinter, og til næste Sommer skal han op til Examen. Han faar bestemt bedste Karakter, for han er saa flittig og saa — saa mangler han kun en Præstegaard, og alt er fix og færdigt. —

»Hvor Studentens Forældre var rare Folk!« sagde Stine i Morges, mens hun hang over Fejekosten. »Men jeg syntes nu, det havde været rimeligere, at Skovrideren havde været hans Mo'er, og Fruen hans Fa'er. Naa, Gud bevares, det er ikke for at forklejne dem.« Stine er saa primitiv! —

Nu kommer den stygge Sommerferie. Om nogle Dage rejser han hjem. Ja, han snører sin Ransel og pakker sin Koffert. Han er nu

gaaet til Byen for at gøre Indkjøb, fløjtende, syngende, jublende.

»Der hjemme paa Skovridergaarden!« —

Fy, jeg vil heller ikke bryde mig det mindste om han rejser eller bliver! Lad ham kun rejse og ikke komme igen; her er ingen, der længes efter ham. Det skulde da være min Stillids og Papa og Mama og Frøken Thomsen, ja, Stine holder ogsaa af ham! Men han fortjener det ikke. Gid han først var langt, langt borte! —

Jo vist skal jeg hjem! Der staar min Kofert, her ligger min Ransel, alt er i Orden. Og dog — hvor er Glæden? Den har nok gjort en Afstikker. —

Jeg kender ikke mig selv. Jeg synes, paa Ære, Hjærtet sidder mig lige op i Halsen som til en Sørgefest. En Sørgefest! — Naar jeg skal til Skovridergaarden, mit Barndomshjem, mit Paradis! Nej, det er dog for galt! Jeg, som før ikke kunde oppebie Tiden til Afrejse, men løb fra Kreti til Pleti for at faa Hast paa den, og nu? Nu sidder jeg ganske stille og lytter efter hvert Trin paa Trappen, især efter de smaa lette. Naar skal jeg høre dem igjen? Ikke i en hél Maaned! Det er fire Uger og

hvor mange Dage . . . det er det samme, for det er og bliver dog en hél Evighed. —

Nej, hvor Sneen flyger! Se, hvor Flokkene hvirvle de store mellem de smaa! Blot det ikke bliver Tø, det var rædsomt, for i Morgen skal jeg første Gang løbe paa Skøjter. Blot Mama og Papa nu ikke betænker sig; saa græder jeg og bliver vred; men det var ogsaa alt for stor en Skuffelse.

Som Barn maatte jeg ikke en Gang løbe paa en frossen Rendesten; Tiderne forandre sig, jeg tror Papa og Mama kommer med. Fætter Hans kalder det at gaa frem. Saa, nu er alle de store Flokke forsvundne! De smaa har sejret; det er Frostsne.

Værelserne tage sig godt ud i deres Vinterdragt. De røde Gardiner, Gulvtæpperne, Svibelglassene og saa den velsignede Ild, der lyser og varmer og knitrer i Ovnén. Ja, det er rigtignok lunt og hyggelig at sidde inde og se ud i Storm og Fygevejr, naar Folk gaar med røde Næser og trækker Skuldren højt op til Ørerne. Jo, Tak, Vinteren er der med sine Baller og alle sine andre Herligheder!

Vi var i Søndags hos Onkels — ja, for »han«

var naturligvis bédt med! Hvor der var morsomt, og hvor vi dansede! Fætter Hans var uforlignelig i at finde paa ny Kotillonsture. Jeg har for Resten forsonet mig med ham, siden han gør Kur til Emilie Schmidt. Hun passer udmærket godt til ham. Det varer vist ikke længe, før vi høre nyt fra den Kant. Jeg maa le, naar jeg tænker paa den ynkelige Mine, hvormed Mama gjorde mig opmærksom paa hans nye Passion, den sagde tydelig: »Se, Barn saa lykkelig kunde du have været!«

Lykkelig med Hans! —

»Hvidt er dog det smukkeste af alt!« sagde Frederik — jeg mener ham der oppe. »Det klæder Dem fortryllende. Saadan en luftig hvid Kjole, og Haaret sat op, som Deres, i en løs græsk Knude . . . Havde jeg Søstre, skulde de alle skæres efter samme Mønster; de skulde ligne Dem, Frøken Ellen, kun Dem.« —

Jeg maatte le, og saa lo han med, og vi dansede ud og stødte paa Fætter Hans og Emilie Schmidt, ligesom Hans bøjede sig ned og hviskede hende noget i Øret, der fik hende til at blive blussende rød. Mon jeg kunde blive rød over noget, Hans sagde? — Hvor det er rart, hun kan det, og hvor jeg er glad, at han synes om hende, og at jeg ikke holder af ham; for hans Kærlighed til mig har ikke været dyb

nok til at vare hele Livet, naar han allerede nu elsker en anden. Hvor jeg var bleven ulykkelig! —

Nej, se, der løber Katten over Sneen! Den er igen paa Jagt efter Fugle. Papa siger, den maa leve som vi andre; man bør ikke lægge den for Had, fordi den følger sin Natur og skaffer sig Føden paa sin Maade. Men du behøver da ikke ene at leve af Fuglesteg, Mons; du faar jo baade Sødmælk og andet, hvad der falder af i Huset. Tror du maaske, vi spiser blot Steg og Kage? Nej, vi maa tage til Takke med, hvad Huset byder. —

Hvor det sér smukt ud med den blændende hvide Sne, der ligger strøt over det hele! Lige for mit Vindue staar et dejligt Birketræ. Det ligner en Brud indhyllet i sit luftige Slør. Det er forunderlig med os unge — for jeg tror, vi har det alle paa samme Maade — om vi gaar paa kryds og tværs, kommer vi altid tilbage til Kærligheden. Det maa ligge i Naturen. Der er ingen, der har lært mig det; det er kommet ganske af sig selv. —

Jeg har faaet et Par Skøjter af Papa til min Fødselsdag, og en Boa og Muffe af Mama; hun er bange, jeg skal fryse, naar jeg løber paa Isen.

Hvor det er dejlig at være ung! Ja, naar

man har saadanne Forældre, og alt, alt, hvad jeg har. —

Skøjteløbningen fik jeg da sat igennem. Men Mama og Papa vil skiftes til at løbe paa Land og passe paa. Ja, de er nu lidt forældede, det kan ikke bortræsonneres. Har man kendt Mage til Narrestreger, at løbe og fryse for det, de kalde »god Tone«. De behøver jo blot at kaste Blikket paa deres Datters søde, uskyldige Ansigt. Det maatte da være en Menneskeæder, der trode ondt om hende, om mig — lad gaal. Jeg hører jo til Sværdsiden, og paa den Side er man nu til Dags vant til at blive udraabt som rene Uhyrer.

Ils sont passés ces jours de fête. (Nu bliver man baade af- og paaklædt.)

I denne Maaned vil jeg endnu være glad og lystig; men saa indelukker jeg mig som en Bjørn i sit Hi. Alle Fornøjelser blive strøgne, ingen uvedkommende modtages. Jeg udsteder en Bullettin og slaar op paa min Dør, hvor alle mine mange Velyndere kan læse med store Bogstaver om min Sundhedstilstand i min Karantænetid.

Det er nu for Resten mit Alvor, jeg maa til

at æde mig ind i mine Bøger; man faar ikke sin Examen for ingen Ting, som de uindviede mener. Nej, Tak! Man maa tage Afsked med sine Fornøjelser, bestige Baalet — og saa vil det vise sig, om man rejser sig af Asken som Fugl Fønix eller som en Sommerfugl uden Vinger . . . Tak, jeg holder ikke af at æde Støv! —

I Dag skal han sidste Gang op til Examen. Han har lovet at svinge med Hatten, hvis det er gaaet ham godt.

Jeg er saa bange, og Fader og Moder sér hélt betænkkelige ud, skønt de intet siger.

Men hvorfor er vi egentlig bange? Hvorfor skulde det ikke gaa ham godt? Han er jo begavet og flittig. —

Papa mener, det er ikke nok; der skal ogsaa Held til, Examensheld. Mon han har det? —

Jeg var i Søndags i Kirke. Præsten sagde, naar man ret inderlig bad, saa fik man. Jeg bad, mon det var inderlig nok? —

Jeg véd ikke, men det var, som havde jeg Vinger og svang mig op saa højt, som jeg aldrig før har været. —

Jo, rigtig, der stod de alle tre nok saa forventningsfulde og kigede efter mig, Trip, Trap, Træsko! Saa fór der en Djævel i mig, jeg maatte lystre den og stirre ufravendt ned paa mine Støvlesnuder. Men da jeg kom hen til Havelaagen, fortrød jeg det og tog Trappen i ét Spring, rev Døren op til Dagligstuen, og der kom Papa og Mama mig i Møde; de havde tvunget sig smilende Ansigter til. Papa gav mig et Slag paa Skulderen og sagde med oprømt Stemme:

»Naa, det er da intet at tage sig saa nær, naar man har en god Samvittighed, og det har De, min unge Ven. De har hængt i som en Bi.«

Mama klappede mig og nikkede bekræftende; men Ellen stod bag dem bleg og med skælvende Læber, saa fløj det ud af mig:

»Laudabilis!«

»Men hvad er det for Skælmsstykker!« sagde Papa, og Mama truede ad mig; men Ellen brast i Graad og skyndte sig ud . . .

Jeg sad i Dagligstuen ved mit Arbejde; men syde ikke. Jeg var saa kold udvendig, skønt hver Fiber i mig dirrede, og hver Nerve

var spændt. Mit Hjærte bankede, saa jeg kunde høre det, og jeg havde kun én Tanke:

»Han kommer!«

Og han kom. Døren gik op, det var ham!

Hvor jublende, hvor livsglad han saa' ud; men jeg — der havde haabet, ventet, længtes — blev saa betagen, saa ængstelig, saa forskrækket, at jeg uvilkaarlig udstødte et Skrig, da han bøjede sig over mig og tog min Haand. Saa blev jeg bange for mig selv, hvad maatte han tro? —

»Aa, er det kun Dem!« sagde jeg undskyldende.

»Kun Dem!« — Han havde sluppet min Haand og var bleven ligbleg.

»Jeg mener,« sagde jeg med stigende Angest, »jeg trode . . . jeg tænkte . . .«

Han saa' et Øjeblik underlig forstenet paa mig, saa tog han sig sammen, bukkede koldt og sagde med en skarp, fremmed Stemme:

»Undskyld at jeg forskrækkede Dem!«

Han gik, men før han fik lukket Døren, hørte jeg endnu en Gang et svagt:

»Kun Dem!«

Er det muligt, kan saadan et lille Ord sagt ubevidst uden Mening, uden Rod, skille to Mennesker? — Det slap mig ud af Munden, en tom Lyd, et Intet; han er jo alt for mig. —

Jo, han er rejst!

Hans Koffert, hans Bøger, alt er borte. —

Jeg skyndte mig op paa hans Værelse, før Stine udslettede alle synlige Spor. Jeg fandt denne lille Stump Blyant i Bordskuffen; en halvt afbrækket Passer, en gammel Urnøgle og denne Lap Papir, hvor der er kradset lutter: »Kun Dem!« —

Han har næppe talt til mig de sidste Dage. Han foregav, han havde saa travlt til Rejsen og viste sig kun ved Maaltiderne.

Og saa denne iskolde Høflighed . . . Hvad mon Papa og Mama tænker? Mod dem var han altid mild og venlig.

Hvorfor sagde jeg ham ikke aabent og ærligt alt? Men det havde jo været at . . . at . . . at sige, at sige, jeg havde ventet . . . ventet, at han skulde . . . nej, jeg kan ikke en Gang sige det til mig selv, hvorledes skulde jeg saa have sagt det til ham? —

Jeg maa bære Følgerne af min Taabelighed . . . Kun Dem! —

Jeg sad paa mit Værelse og analyserede, definerede, dissekerede det ulykkelige Ord »kun« paa alle mulige og umulige Maader. Jeg satte

og puffede og stødte det ind i alle mulige Sætninger, men lige forringende blev det, hvor det kom hen.

Der er kun ét Sted, hvor det, mig bevidst, hverken gør fra eller til:

Naar en Tyv »kun« har stjaalet et lille Brød, saa, tror jeg, han faar samme Straf, som naar han har stjaalet et stort. —

Ja, jeg ydmygede mig i den Grad, at jeg krøb ned og søgte Hjælp hos Børnene; jeg spurgte mig selv:

»Hvordan har det sig? Naar den ene Unge beder den anden om en Stump Kage, bliver der jo for det meste svaret nej; men tilføjes der saa: »Kun en lille Stump«, saa hjælper det som oftest, og der brækkes en Krumme af og rækkes hen. Men hvorfor? Fordi det lille »kun« forringer Ofret betydelig, selv i Barnets Omdømme.

Saa, nu tager Solen igen paa at skinne! Jeg kan ikke udstaa den. Før holdt jeg saa meget af den; jo lystigere den spillede om her inde, jo gladere var jeg. Men nu elsker jeg kun Graavejr, lutter Graavejr, lutter »Kun«er.

Det er besynderlig, jeg har aldrig før lagt Mærke til, hvor det elendige lille Ord optager en stor Plads i vort Sprog. Jeg kan saamænd

ikke opholde mig fem Minutter inde hos mine gamle, uden at det suser og bruser mig om Ørerne:

»Sæt dig kun, min Dreng!«

»Drik kun din Te!«

»Tag kun en lille Bid af denne Budding!«

Saa, nu har Solen indtaget hele Vinduet! Der er ikke en Plet, hvor man kan sidde for Sol.

Kender du »kun«, Kammerat? Nej, du gør ikke, saa skinnede du næppe saa varmt! —

Selv mine gamle mærke, der er noget galt med mig. Hans Excellence »vil« ikke nær saa meget som ellers, og Moder sér alvorlig og tankefuld ud.

Hvor det dog er en underlig Følelse, denne Kærlighed til Børnene. Den voxer med Aarene, bliver aldrig træt, aldrig formindsket; den er som Sennepskornet i Lignelsen, der voxer og voxer til det bliver et Træ, hvor Fuglene kommer og bygger. I kære, kære gamle! —

Moder kom ind. Hun saa' ængstelig paa mig. Hvem kan skuffe en Moders Blik? —

»Naa,« sagde hun mildt, »skal du ikke ud og trække frisk Luft, min Dreng? Du hænger jo over Bøgerne, som læste du paany til Examen!«

»Nej, jeg er kun paa Vej til at blive gall!«

sagde jeg, ude af mig selv. »Jeg grunder Dag og Nat, tidlig og sildig paa et eneste lille Ord. Det sidder som et stort sort Punkt lige midt i Hjærtet paa mig; det er gravet ind i mine Pupiller, i min Tanke, i . . . Og saa skinner Solen dog saa dejlig, og Fuglene kvidre, og . . . Det er dette ulykkelige »Kun«! Kan du forstaa det, Moder, »Kun«? —

Moder var bleven ligbleg og traadte ængstelig et Skridt tilbage. Hun stirrede paa mig som Lægen, der, af Udtrykket i den syges Ansigt, vil slutte sig til Sygdommen.

»Tak, du tror, jeg er bleven gal!« sagde jeg halv smilende, halv utaalmodig. »Men det er jeg ikke; det er kun dette »Kun«. Kan du ikke hjælpe mig med at faa det udslettet, med at tage Livet af det?

Da brast Moder i Graad, sluttede mig i sine Arme og sagde klagende:

»Mit stakkels Barn! Min arme Dreng! Kun Gud kan hjælpe dig.«

»Kun Gud!«

Jeg rev mig løs. »Kun Gud, Moder! Naar man siger det i en god Mening om ham, den største, Skabningens Skaber. Saa . . .

Du har frelst mig, Moder! Jeg rejser i Morgen. Naa, se nu ikke saa forskrækket ud!

Jeg kommer jo tilbage som din egen, gamle
Dreng.* —

Ja, jeg rejser!

Hvor jeg husker det!

Solen skinnede ind netop paa det Sted ved
Døren, hvor han stod første Gang, jeg saa' ham.

Jeg sad ved Vinduet, jeg kunde ikke tage
mine Øjne derfra. Jeg syntes han stod der
endnu; jeg hørte hans Stemme; jeg saa' hans
kække ærlige Øjne. Den søde trofaste Sol, hvor
den lyste derhen!

Da gik Døren op, det var ham, bleg, men
smilende.

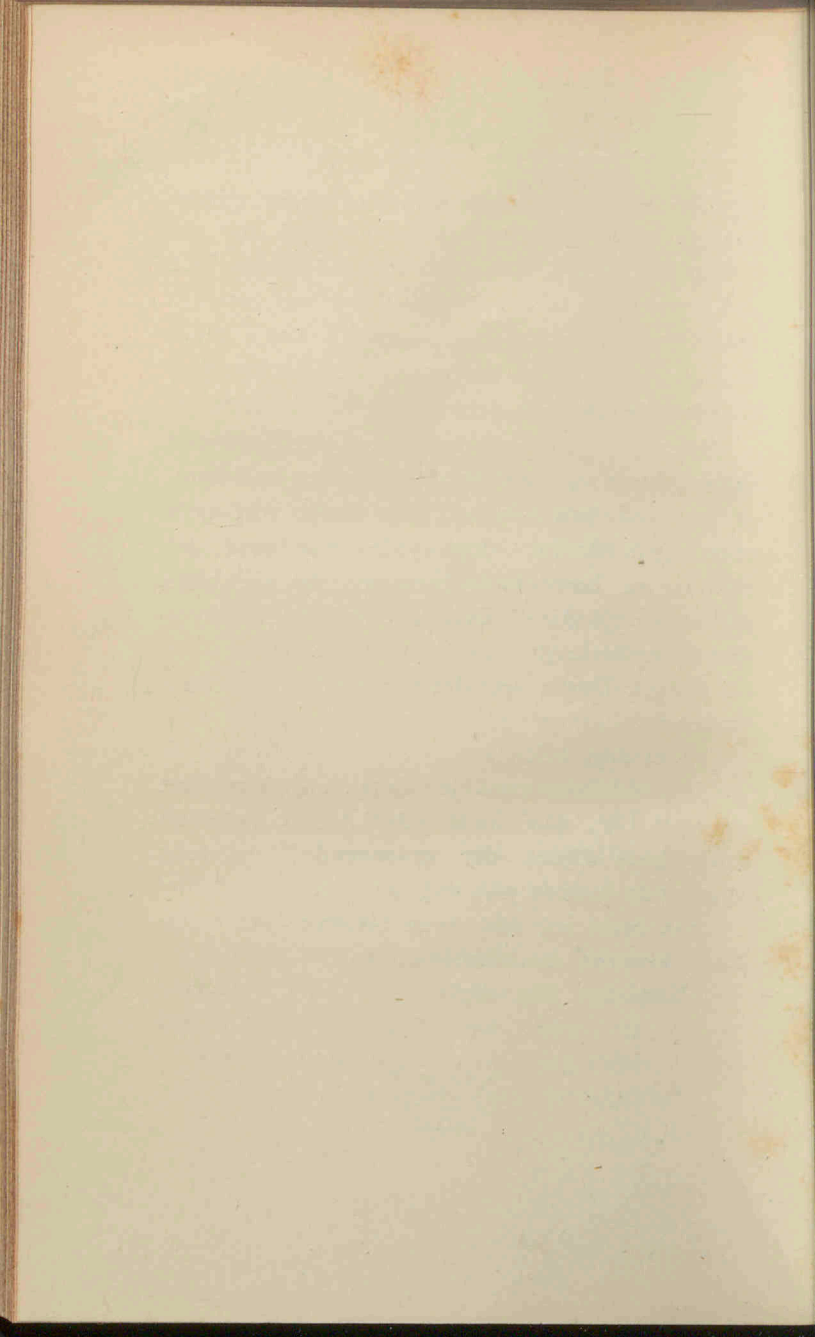
»Kun mig, Ellen!«

Jeg véd ikke mér! Jeg følte hans Arme tæt
om mit Liv, saa' hans kære Ansigt tæt ved
mit, hans Øjne, der granskende, ængstelig
spørgende hvilede paa mig. —

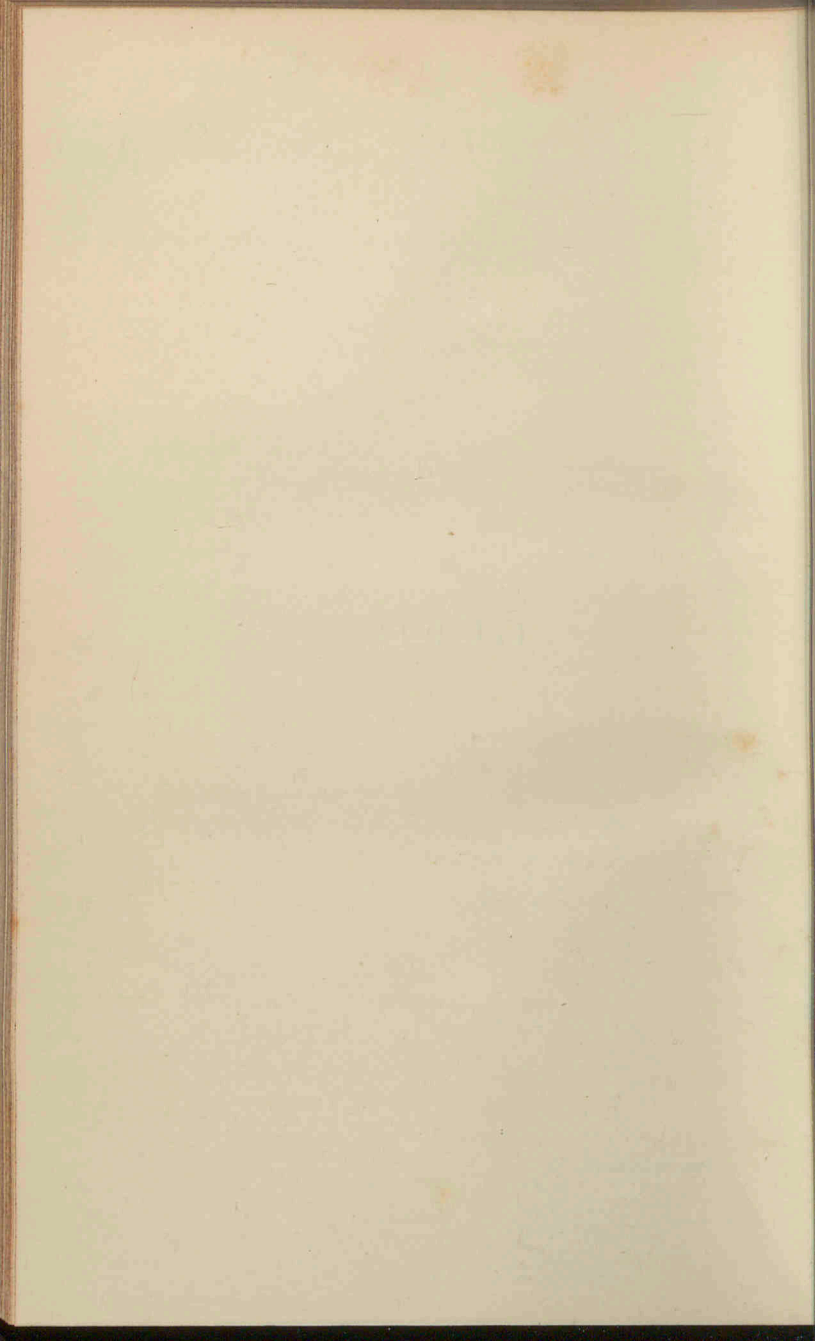
Saa hørte jeg min egen Stemme, saa inder-
lig, saa varm, saa tillidsfuld:

»Kun dig! Dig, dig!«

GULD.

Han var født i Fattigdom; Savn og Mangel havde tidlig gnavet paa hans Hjærte; men da var det endnu blødt og varmt og i Stand til at glemme sin egen Sorg for andres; thi hans Moder havde fremløkket alt, hvad der var rént og godt der inde.

Men saa lukkede hendes Øjne sig, og det onde fik Overhaand og skjulte for en Tid med sin rige Væxt det gode; dræbe det hélt kunde det ikke, dertil var det plejet og værnet for omhyggelig.

Trods al sin Fattigdom havde han, som før sagt, et aabent Hjærte for andres Sorg, men især for hendes, han havde leget med fra Barn. Nu var de store, og med Aarene og Sorgerne var Hjærterne voxede sammen, saa de aldrig kunde skilles; det mente i det mindste han, og hun sagde det og trode, hun mente det. Men saa kom Fristeren, bankede paa Døren og viste hende et velhavende Hjem, hvor Sorg og Savn

maatte staa ude og hvor man svarede paa deres Banken:

»Jeg kender jer ikke. Vig bort!«

Og de Ord klang saa dejlig; hun kunde ikke modstaa dem, men lukkede Fristeren ind.

Fra den Dag opgav han Kampen mellem godt og ondt, hans Tanke drejede sig kun om ét:

»Jeg vil være rig! Jeg vil have Guld, ja, meget, meget af det Guld, der sammenføjer de Hjærter, der burde skilles, og skiller de Hjærter der burde sammenføjes.«

Og han blev rig. Og han fik meget, meget Guld.

Aar fulgte paa Aar. Den ene Gulddyngte hobede sig op efter den anden; men lige fattig og ussel saa' han ud — det er Gnierens Kendemærke — og lige koldt og uhyggeligt var hans Kammer, lige koldt og uberørt hans Hjærte. Nej, det var koldere, haardere; Guldets havde isnet det.

Men inde ved Siden af bode en fattig Enke med tre uforsørgede Børn. Hun var lykkelig, hendes Hjærte havde ikke lukket sig under Livets Kampe eller Guldets Vægt. Hun kendte

kun ét Guld, det fra Herrens egne Læber; kun én Kamp, Kampen i det gode.

Det gjorde hende ondt for den stakkels Nabo; han saa' saa elendig og fattig ud, som fik han aldrig noget varmt at spise. Hun var jo selv fattig, fik ofte utilstrækkelig Føde, gik nødtørftig klædt; men saa havde hun sine kære Børn; saadanne to Dreng, og saadan en god lille Pige; det var en Rigdom, hun ikke vilde bytte for al Verdens Skatte. Han der inde var saa ene. —

Hun tænkte tit derpaa. Og naar hun nu og da havde lidt varm Mad, og sad nok saa hyggelig med Børnene om det tarvelige Bord med et Sind saa lykkeligt og taknemmeligt, at det kunde vække Rigmands Misundelse, saa faldt hendes Tanke paa ham der inde, som hun troede saa fattig, og som i Sandhed var det, trods al sit Guld.

Hun havde gjerne bedet ham tage Del i deres ringe Maaltid; men der var noget, der holdt hende tilbage, hun var bange for at saare ham. Han havde jo aldrig talt til hende, aldrig beklaget sig for hende. Vilde han maaske have sine Sorger for sig selv? Ønskede han, at ingen skulde kende dem?

Juleaften kom. Det var den dejligste Fest for Enken og hendes Børn. God Fortjeneste

havde hun haft i Ugens Løb. Derfor skulde de ogsaa have det rigtig godt, at Børnene kunde mindes denne Aften, naar hun maaske længst laa i den kolde Jord, og de vare spredte som Avner for Vinden, for at søge Livets Op- hold.

Det var en dejlig Tanke. Den opvarmede hendes Hjærte, og lod hende glemme de mange Sorger, der havde gennempløjet det i Aarets Løb. Hun kunde kun mindes de glade, de gode Budskaber; nu var der jo Juleglæde baade i Stue og Hjærte.

Hun saa' sig om med et lyst Blik. Hvor der var varmt og hyggelig! Saa sluttede hun Børnene i sin Favn og græd af Glæde og Taknemmelighed.

Men han sad og talte sit Guld, talte det i samme Stund, der fremsprang en Kilde i Himlen og lod sit varme, levende Guld udstrømme over hele Verden, at gøre alle, som vilde annamme det, rige.

Han talte det og tróde, det var Nøglen til Menneskenes Hjærte; men han glemte, det paa samme Tid var det Guld, for hvilket Judas Iskariotes endnu den Dag i Dag sælger Herren.

Saa skrabede han det atter til sig og gemte det. Da bankede det paa Døren, og Enken traadte frygtsomt ind.

Han fór sammen. Havde hun sét det? Kendte hun hans Skat, hans dyrebare Skat, hvis Tilværelse ingen maatte ane?

Hun vidste intet. Det sagde hendes tro-skyldige Øjne, som var fæstede med et bedende, næsten ydmygt Udtryk paa ham.

»Jeg kommer«, sagde hun, »at byde jer til Gæst i min fattige Stue«.

Han fór igen sammen. Hvad mente hun med at byde ham til Gæst? Anede hun dog, hvad han skjulte? Og trode hun at finde Vej til hans Hjærte, til hans Guld?

Han saa' forskende paa hende. Hun forstod ikke hans Blik.

»Det er kun ringe, hvad jeg kan byde«, sagde hun forsagt. »Men paa denne Aften tror jeg, vi alle trænger til at udtale vor Glæde i Med-menneskers Selskab. Bliv ikke vred; jeg mener det saa ærlig«.

»Og der er ikke andet?« spurgte han mis-tænksomt.

»Andet?« Hun saa' sig sky om i det fattige Værelse, »jo, jeg vil bede...«

»Der kom det!« mumlede han med et haardt Smil.

Hun standsede, forskrækket over hans kolde Blik, men fik dog endelig Mod at tilføje:

»Jeg vil bede, om jeg maa rydde op her

inde og gøre det lidt hyggeligt. En Ungkarl kan nok have Juleglæde i Hjærtet; men i Stuen — der maa en Kvindes Haand hjælpe til«.

»Og saa?» -- spurgte han kort.

»Saa ikke mér«, svarede hun blidt.

Han vidste ikke, hvad han sagde, hvad han gjorde. Men det var, som pludselig, efter saa mange Aars smertelige Adskillelse, hans Moders Billede atter stod for ham, saa klart og tydeligt, saa levende.

Han sukkede tungt og lod Haanden glide over Øjnene, rejste sig langsomt, kastede et Blik til den Side, hvor hans Skat laa gemt, og fulgte hende nølende.

Der var lyst og varmt der inde, og tre rød-mussede Børneansigter smilede ham i Møde, og tre smaa varme Hænder rakes ud og trykkede hans magre kolde Haand, der kun var vant til at omklamre Guldet.

Men det gjorde dog godt. Denne Varme, dette Lys, denne Venlighed, især da det intet kostede.

Det var mange Aar siden, han havde haft saadan en Juleaften. Det var i hans Ungdom; han kunde huske det; han havde holdt Jule-

aften i en lignende Stue med sin Moder og med hende . . .

Ansigtet blev mørkt ved denne Tanke, og Haanden knugede sig fast, som greb den om noget. Det var Guld, meget Guld!

Men nu lød en Jubel uden Lige. Børnene skreg af Glæde, da Moderen traadte ind med et Fad, hvorpaa der laa en prægtig, brun Gaas.

»Hvor jeg glæder mig!« raabte den lille Pige med de klare, blaa Øjne, og lagde sin buttede Haand fortrolig paa hans Knæ.

»Du skal kun have af Brystet, har Moder sagt; du er gammel og bedrøvet, derfor gaar du saa krum. Vi maa holde af dig, siger hun; du er saa ene; men dog ikke ganske ene, for du har Gud, og nu har du ogsaa Jesusbarnet, som er født i Aften. Véd du det?«

Om han vidste det?

Ja, han maatte nok spørge sig selv. Men han skulde saa langt, saa dybt ned for at faa Svar, dybt ned paa Hjærtebunden, hvor den Smule gode laa, der havde været skjult saa mange Aar, at han rént havde glemt, det var der.

»Véd du det?« gentog Barnet.

»Og han nikkede og mumlede et sagte Ja.

»Kom nu til Bords!« raabte Enken glad og kastede et sidste mønstrende Blik paa den tarve-

lige Opdækning. »Nej, I skal sidde til Højbords, I er jo vor kære Julegæst«.

Men de tre Børn blev staaende foran deres Pladser, foldede deres Hænder og saa' til Moderen: saa foldede hun ogsaa sine og bad med sagte, bevæget Stemme:

»Herre Gud og Skaber from!
 Jordens Guld vi be'er ej om,
 Ofte er det Djævlens Pagt.
 Ifør os en ydmyg Dragt!
 Giv os af dit Guld det røde,
 Hvorfor Krist paa Korset døde!
 Amen«.

»Amen!« lød det som en svag Genklang fra den øverste Ende af Bordet. Han havde rejst sig og stod med foldede Hænder og sænket Blik. Hans Læber gentog et sagte Amen. Det var ikke ham, det var noget paa Bunden af hans Hjærte, der vilde frem, der vilde have Lys og Luft og Liv.

Saa satte de sig ned, de fire hjærteglade, den femte helt underlig til Mode. Han spiste og drak kun lidt og talte slet ikke. Til sidst lagde han stille Kniv og Gaffel fra sig, lænede sig tilbage paa Stolen og lukkede Øjnene.

Han lukkede dem for at slutte det nuværende Lys, den nuværende Omgivelse ude. Han saa' et andet Lys, en anden Omgivelse

fjærnt tilbage i Tiden, der fik hans Hjærte til at bæve og føle sig saa sygt, saa inderlig sygt.

Børnene stirrede paa ham, og saa saa' de paa hverandre og smilede. Det var en underlig Julegæst, som sad og sov til Trods for de meledede Kartofler og den dejlige Gaas. Men Moderen nikkede ad dem, de maatte ikke forstyrre ham. Hun saa' det bedre, han sov ikke, han drømte om Fortiden, maaske en dejlig lys Fortid. Hun sukkede, hun havde ogsaa kendt bedre Dage.

»I maa ikke forstyrre ham«, hviskede hun. »Kom og hjælp mig ganske sagte at tage ud af Bordet. Jeg vil lave en Kop Kaffe, den skal gøre ham godt«.

Saa gik hun lydløst ud, fulgt af de to Drengene. Men den lille Pige blev siddende paa sin Plads og saa' med sine store forundrede Øjne paa ham.

»Han har ladet Nøglen sidde i Døren. Jeg vil ordne lidt hos ham og lægge i Ovn. Karl kan springe hen og købe et Lys. Det vil vi sætte til ham i Messingsstagen, at der ikke skal være mørkt, naar han kommer ind, Stakkel.«

Og hun syslede mildt og stille i det ensomme Kammer; snart blussede en klar Ild i Ovn, og der blev varmt og hjemligt.

Sengen med de usle Klæder blev redt. Det falmede, gamle Gardin blev trukket for de til-

frosne Ruder og Lyset sat paa Bordet. Hun saa' sig endnu en Gang om, et tilfreds Smil spillede om hendes Læber:

»Det er lidt, der gør det«, sagde hun glad.

Han og den lille Pige sad endnu der inde. Han med lukkede Øjne, hun med sine vidt aabne, fæstede paa ham.

Hvor han saa' alvorlig ud! Men han sov ikke; hun saa' det tydelig paa det vexlende Udtryk i hans Ansigt; snart var det mørkt og alvorligt, snart smilede det mildt. Hvem skulde tro, han kunde smile saadan. Én Gang syntes hun næsten en Taare rullede ad den furede Kind. Hun tog vist fejl, det var saa længe siden, han havde grædt; sidste Gang ved hans Moders Baare.

Men det vidste hun ikke; hun nærmede sig sagte og lagde sin Haand paa hans. Han maatte ikke græde Juleaften; det kunde det bløde, lille Barnehjerte ikke taale.

»Du græder«, sagde hun blidt. »Har du glemt, Jesusbarnet er født?«

Han fór sammen og saa' sig om med et forundret Blik. Hvor var han? I et Nu var Fortidens lyse og mørke Billeder forsvundne. Den

blide Barnestemme havde jaget dem paa Flugt, og Virkeligheden, den nøgne Virkelighed, var tilbage. Der stod den og lo og truede ad ham. Hvilket et hæsligt Grin! Hvilket et fortrukket Ansigt! Han holdt Hænderne for Øjnene, han vilde ikke se det.

Men Barnet sprang op paa hans Skød og tog blidt Hænderne bort.

Han aabnede Øjnene og saa' et lille Barneansigt tæt ved sit, saa tæt, at han følte den varme Aande paa sin Kind.

»Har du glemt, det er Juleaften?« spurgte den lille med straalende Blik. »Moder siger, vi skal være glade; Jesusbarnet frelser os fra Synd og Død, naar vi blot er artige. Og du er jo artig, for du er stor og fornuftig. Eller har du maaske dog været uartig? Saa maa du blive god igen. Moder siger, han tilgiver saa gerne, naar vi blot selv vil«.

Hun lagde Armene om hans Hals og klyngede sig tæt til ham. »Du skal være glad; det har vi glædet os til«.

Han svarede intet; men lod hende klamre sig fast. Det var en forunderlig Følelse: disse smaa, bløde Arme, dette rene, uskyldige Blik. Han sukkede. Denne Gang var det sikkert en Taare, der rullede over hans Kind; og hun klyngede sig tættere til ham og smilede og lo.

Var det hans gode Engel, der atter vaagnede? Han knugede hende til sit Bryst, fastere og fastere, til hun udstødte et lille ængsteligt Skrig. Saa satte han hende ned paa Gulvet, stirrede et Øjeblik hen for sig, aabnede sagte Døren og forsvandt.

»Hvor er han?« spurgte Enken, da hun kom ind med den dampende Kaffe.

Men den lille Pige sad i en Krog og græd.

Han gik først langsomt, saa hurtigere og hurtigere ud af Byen, langt, langt bort.

Stormen hylede og gennemisnede ham, Sneen fygede ham i Ansigtet og blændede hans Øjne; han mærkede det ikke; han gik videre og videre, til han naade Kirkegaarden. Her standsede han og saa' sig om.

»Her!« Han udstødte et dybt Suk og skælvede over alle Lemmer. Saa stod han et Øjeblik stille, som for at samle sig, kun et Øjeblik, og han sprang ind over den lave Hæk.

Hvor der var koldt og øde! Han gik og gik, til han kom til en lille, fattig Tue uden Kors og Mærke. Men julesmykket stod den i det fine, hvide Sneklæde. Her sank han ned, her, hvor han ikke havde været de mange Aar,

Guldet brændte hans Sjæl. Hvad havde han saaet? Hvad havde han høstet? Guld, meget Guld! Han gyste ved denne Tanke, der for nogle Timer siden fik hans Hjærte til at banke af Glæde. Sin Ungdom, sine bedste Kræfter, sin Fred havde han saat; Guld havde han høstet, det Guld, der en Gang vilde forvandle sig til en alt fortærende Ild, en Møllesten, der vilde trække ham i Afgrunden.

Han slog fortvivlet Hænderne over Hovedet og kastede sig hulkende over Graven.

»Moder! Moder!«

Stormen sagtnede lidt efter lidt, saa gik den hélt til Hvile. Sneen blev tyndere og tyndere, til den rént ophørte at falde. Der blev saa dejlig lyst paa Kirkegaarden

Det var Maanen, der tittede frem fra den brustne Sky. Hvor mildt den lyste! Én Straale efter den anden listede sig ned til Jorden; som gyldne Slinger, lydløse og bugtende, gled de hen ad Gravene. Ogsaa én gæstede den lille, fattige Tue. Den standsede ved ham, der laa henstrakt paa Graven, indhyllede ham for et Øjeblik medlidende i sin Glans og gléd videre.

Der var saa stille. Han græd ikke mér, men havde rejst sig og stod med korslagte Arme. Der lyste en Beslutning fra hans Træk, en urokkelig Beslutning. Og hans Blik blev varmere,

hans Ansigt mildere, og hans Stemme var blød og skælvende, da han sank ned, foldede Hænderne og sagte gentog:

»Herre Gud og Skaber from!
 Jordens Guld jeg be'er ej om,
 Ofte er det Djævlens Pagt;
 Ifør mig en ydmyg Dragt!
 Giv mig af dit Guld det røde,
 Hvorfor Krist paa Korset døde!
 Amen.«

I samme Nu var det, som kom der Barneglæde til hans Hjærte. Han rejste sig som et andet Menneske. Han havde været forhexet, forstenet. Nu faldt den hæslige, fremmede Ham, løst ved et lille Barns Haand, løst ved Jesu Navn fra hendes uskyldige Læber, og han stod dér, sig selv fra længst forsvundne, forglemte Dage.

Og det jublede og sang i ham:

»Det er Juleaften, Jesus er født! Han frelser fra Synd og Død. Han holder ogsaa af mig. Jeg véd det! Jeg véd det!

Det var Julemorgen.

Der var koldt i hans Kammer, men det følte han ikke. Hans Hjærte brændte af Længsel.

Hans Tanker var befolkede. Der sad han atter og talte sit Guld, den ene Bunke efter den anden. Men nu følte han kun én Trang — at levendegøre den døde Skat; ud at saas skulde det alt sammen; intet vilde han beholde; han vilde begynde at samle for fra til sig selv, men paa en anden Maade. Guld vilde han have, meget Guld, men af det, der har sit Udspring i Himlen.

Det bankede atter frygtsomt paa Døren, og Enken traadte ind med en venlig Julehilsen og varm Kaffe.

»Hvor vi vare bangel« havde hun paa Læberne, men det kom ikke frem. Han havde rejst sig og var gaaet hende i Møde. Han saa' paa hende med saadan et varmt og mildt Blik. Hun kunde ikke kende ham igen.

Saa stirrede hun spørgende fra ham til Guld-dyngerne paa Bordet, og hun blev bleg, skælvede og trak sig længer og længer mod Døren.

Nu anede hun alt. Nu stod det for hende, det, hun fandt saa afskrækkende, saa rædsomt. Han var ikke fattig. Han var ikke at beklage. Han var . . . en Gnier.

Hun fik Taarer i Øjnene og slog dem hurtig ned af Skamfuldhed og Sorg.

Han saa' det og forstod det saa godt. Han blev bleg og følte en snigende Smerte; men

saa fattede han igen Mod og nærmede sig til hende.

Hun havde allerede angret sin første Uvilje. Nu var han jo til at beklage mér end før; hvad var Fattigdom og Nød mod dette? Det ene gjaldt kun det usle, forgængelige Legeme, det andet den udødelige Sjæl.

Hun strakte Haanden ud til Forsoning, og han greb den, trykkede den, som vilde han aldrig slippe den mér, og hviskede med blød Stemme:

»Tak! Tak!«

I det samme gik Døren op og tre glade Barnestemmer raabte:

»Glædelig Jul! Glædelig Jul!

